

The AbhijnAnashAkuntalam of KAlidAsa

——
अभिज्ञानशाकुन्तलम्

——
Document Information

Text title : Abhijnana Shakuntala

File name : shaakuntala.itx

Category : major_works, kAlidAsa

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Kalidas

Transliterated by : Professor Muneo Tokunaga July 26, 1999

Proofread by : Shrirang Nene, Ilya Comet

Latest update : August 17, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 17, 2024

sanskritdocuments.org

अभिज्ञानशाकुन्तलम्

अथ अभिज्ञानशाकुन्तलम् ।

प्रथमोऽङ्कः ।

या सृष्टिः स्रष्टुराद्या वडति विधिडुतं या डविर्या य डोत्री
ये ड्रे डालं विधत्तः श्रुतिविषयगुण्णा या स्थिता व्याप्य विश्वम् ।
यां आडुः सर्वबीजप्रकृतिरिति यया प्राणिनः प्राणवन्तः
प्रत्यक्षाभिः प्रपन्नस्तनुभिरवतु वस्ताभिरष्टाभिरिशः ॥ १ ॥

(नान्द्यन्ते)

सूत्रधारः - (नेपथ्याभिमुपमवलोक्य)

आर्ये यद्वि नेपथ्यविधानमवसि अभितस्तावदागम्यताम् ।

(प्रविश्य)

नटी - आर्यपुत्रं षयमस्मि ।

सूत्रधारः - आर्य अभिज्ञपत्न्युचिष्ठा परिषदियम् । अद्य षलु

डालिदासग्रथितवस्तुना नवेनाभिज्ञानशकुन्तलाप्येन

नाटकेनोपस्थातव्यमस्माभिः । तत्प्रतिपात्रमाधीयतां यत्नः ।

नटी - सुविडितप्रयोगतयार्यस्य न डिमपि परिडास्यते ।

सूत्रधारः - आर्ये कथयामि ते भूतार्थम् ।

आ परितोषाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।

डलवदपि शिक्षितानामात्मन्यप्रत्ययं येतः ॥ २ ॥

नटी - आर्य अवेमेतत् । अनन्तरकरणीयमार्य आज्ञापयतु ।

सूत्रधारः - डिमन्यदस्याः परिषदः श्रुतिप्रसादनतः । तद्विममेव

तावदचिरप्रवृत्तमुपभोगक्षमं ग्रीष्मसमयमधिकृत्य गीयताम् ।

सम्प्रति डि -

सुभगसखिलावगाढाः पाटलसंसर्गसुरभिवनवाताः ।
प्रस्थायसुखभनिद्रा दिवसाः परिणामरमणीयाः ॥ ३ ॥

नटी – तथा ।

(धृति गायति)

धृषदीषञ्चुम्भितानि भ्रमरैः सुकुमारकेसरशिष्मानि ।
अवतंसयन्ति दममानाः प्रमदाः शिरीषकुसुमानि ॥ ४ ॥

सूत्रधारः – आर्य साधु गीतम् । अहो
रागभङ्गचित्तवृत्तिरालिङ्गित एव सर्वतो रङ्गः ।
तद्विदानीं कतमत्प्रकरणमाश्रित्यैनमाराधयामः ।

नटी – न-वार्यमिश्रैः प्रथममेवाज्ञमभिज्ञानशकुन्तलं
नामापूर्वं नाटकं प्रयोगे अधिष्ठयतामिति ।

सूत्रधारः – आर्ये सम्यगनुभोषितोऽस्मि । अस्मिन्क्षणे विस्मृतं भुवु
मया तत् । कुतः ।

तवास्मि गीतरागेण छारिण्य प्रसभं हृतः ।

अेष राजेव दुष्यन्तः सारङ्गेणतिरंजसा ॥ ५ ॥

(धृति निष्कान्तौ)

(प्रस्तावना)

(ततः प्रविशति मृगानुसारी सशरयापडस्तो राजा रथेन सूतश्च
)

सूतः – (राजानं मृगं यावलोक्य) आयुष्मन् ।

कृष्णसारे ददृशुस्त्वयि याधिज्यकामुके ।

मृगानुसारिणं साक्षात्पश्यामीव पिनाकिनम् ॥ ६ ॥

राजाः – सूत दूरममुना सारङ्गेण वयमाकृष्टाः । अयं

पुनरिदानीमपि ग्रीवाभङ्गभिरामं मुहुर्ननुपतति स्थन्ने दत्तदृष्टिः

पश्चार्धेन प्रविष्टः शरपतनभयाद्भूयसा पूर्वकायम् ।

दूर्भौर्गार्धावलीढैः श्रमविवृतमुपभ्रंशिभिः कीर्णवर्त्मा

पश्योदग्रप्लुतत्वाद्धियति बहुतरं स्तोकमुर्व्याम् प्रयाति ॥ ७ ॥

(सविस्मयम्)

तदेष कथमनुपतत एव मे प्रयत्नप्रेक्षाणीयः संवृत्तः ।

सूतः – आयुष्मन् उद्धातिनी भूमिरिति मया रश्मिसंयमनाद्रथस्य

मन्दीकृतो वेगः । तेन मृग ओष विप्रकृष्टान्तरः संवृत्तः ।

सम्प्रति समदृशवर्तिनस्ते न दुरासदो भविष्यति ।

राजाः - तेन हि मुख्यन्तामभीषवः ।

सूतः - यदाज्ञापयत्यायुष्मान् ।

(रथवेगं निरूप्य)

आयुष्मन्पश्य पश्य ।

मुक्तेषु रश्मिषु निरायतपूर्वकाया

निष्कम्पयामरशिषा निभृतोर्ध्वकर्णाः ।

आत्मौहृदैरपि रजोभिरलङ्घनीया

धावन्त्यमी मृगजवाक्षमयेव रथ्याः ॥ ८ ॥

राजाः - सत्यम् । अतीत्य उरितो उरीश्च वर्तन्ते वाजिनः । तथा

हि ।

यदालोके सूक्ष्मं व्रजति सलसा तद्विपुलतां

यदर्थं विछिन्नं भवति कृतसंधानमिव तत् ।

प्रकृत्या यद्द्रुत्रं तदपि समरेषं नयनयोर्न

मे दूरे किञ्चित्क्षामपि न पार्श्वे रथज्जवात् ॥ ९ ॥

सूत पश्यैनं व्यापधमानम् ।

(एति शरसंधानं नाटयति)

(नेपथ्ये)

भो भो राजन् आश्रममृगोऽयं न उन्तव्यो न उन्तव्यः ।

सूतः - (आकर्ण्यवलोडय य)

आयुष्मन्स्य भलु ते बाणपातवर्तिनः कृष्टसारस्यान्तरे तपस्विन

उपस्थिताः ।

राजाः - (ससम्भ्रमम्)

तेन हि प्रगृह्यन्तां वाजिनः ।

सूतः - तथा ।

(एति रथं स्थापयति)

(ततः प्रविशत्यात्मनातृतीयो वैभानसः)

वैभानसः - (उस्तमुधम्य)

राजन् आश्रममृगोऽयं न उन्तव्यो न उन्तव्यः ।

न भलु न भलु बाणः संनिपात्योऽयमस्मिन्मृदुनि

भृगुशरीरे पुष्पराशाविवाग्निः ।

क्व भत उरिण्डकानां श्रुवितं यातिलोवं क्व य

निशितनिपाता वज्रसाराः शरास्ते ॥ १० ॥

तत्साधुदृतसंधानं प्रतिसंहर सायकम् ।

आर्तत्राणाय वः शस्त्रं न प्रहर्तुमनागसि ॥ ११ ॥

राजाः – अेष प्रतिसमृद्धतः ।

(धृति यथोक्तं करोति)

वैभानसः – सदृशमेतत् पुरुवंशप्रदीपस्य भवतः ।

जन्म यस्य पुरोर्वशे युक्तद्रुपमिदं तव ।

पुत्रमेवद्गुणोपेतं यद्ववर्तिनमाप्नुहि ॥ १२ ॥

धृतरौ – (आहू उद्यम्य) सर्वथा यद्ववर्तिनं पुत्रमाप्नुहि ।

राजाः – (सप्रणामम्)

प्रतिगृहीतं ब्राह्मणवचनम् ।

वैभानसः – राजन् समिदाहरणाय प्रस्थिता वयम् । अेष भलु

कण्वस्य कुलपतेरनुमाविनीतीरमाश्रमो दृश्यते । न

येदन्यकार्यातिपातः प्रविश्य प्रतिगृह्यतामातिथेयः सत्कारः । अपि

य ।

रम्यास्तपोधनानां प्रतिहतविघ्नाः क्रियाः समवलोक्य ।

ज्ञास्यसि क्रियद्भुजो मे रक्षति भौर्वीकिण्डाङ्गु धृति ॥ १३ ॥

राजाः – अपि संनिहितोऽत्र कुलपतिः ।

वैभानसः – धृष्टनीमेव दृष्टितरं शकुंतलामतिथिसत्काराय

नियुज्य दैवं अस्याः प्रतिदूवं शमयितुं सोमतीर्थं गतः ।

राजाः – भवतु । तामेव पश्यामि । सा भलु विदितभक्तिं मां

महर्षेः कश्चिच्छति ।

वैभानसः – साधयामस्तावत् ।

(धृति सशिष्यो निष्कान्तः)

राजाः – सूत योदयाश्चान् पुण्याश्रमदर्शनेन तावदात्मानं

पुनीमहे ।

सूतः – यदाज्ञापयत्यायुष्मन् ।

(धृति भूयो रथवेगं निरूपयति)

રાજા: - (સમન્તાદવલોક્ય)

સૂત અકથિતોઽપિ જ્ઞાયત એવ યથાયમાશ્રમાભોગસ્તપોવનસ્યેતિ ।

સૂત: - કથમિવ ।

રાજા: - કિં ન પશ્યતિ ભવાન્ । ઇહ હિ

નીવારા: શુકગર્ભકોટરમુખભ્રષ્ટાસ્તરૂણામધ:

પ્રસ્નિગ્ધા: ક્વચિદિદ્ગુદીફલભિદ: સૂચ્યન્ત એવોપલા: ।

વિશ્વાસોપગમાદભિન્નગતય: શબ્દં સહન્તે

મૃગાસ્તોયાધારપથાશ્ચ વલ્કલશિખાનિષ્યન્દરેખાહ્નિતા: ॥ ૧૪ ॥

<કુલ્યામ્ભોભિ: પવનચપલૈ: શાખિનો ધૌતમૂલા

<ભિન્નો રાગ: કિસલચરુચામાજયધૂમોદ્રમેન ।

<એતે ચાર્વાંગુપવનભુવિ ચ્છિન્નદર્ભાન્કુરાયાં

<નષ્ટાંશકા હરિણાશિશવો મન્દમન્દં ચરન્તિ ।

સૂત: - સર્વમુપપન્નમ્ ।

રાજા: - (સ્તોકમન્તરં ગત્વા)

તપોવનનિવાસિનામુપરોધો મા ભૂત્ । એતાવત્યેવ રથં સ્થાપય

યાવદવતરામિ ।

સૂત: - ધૃતા: પ્રગ્રહા: । અવતરત્વાયુષ્માન્ ।

રાજા: - (અવતીર્ય)

સૂત વિનીતવેષેણ પ્રવેષ્ટવ્યાનિ તપોવનાનિ નામ । ઇદં

તાવદ્દૃહ્યતામ્ ।

(ઇતિ સૂતસ્થાભરણાનિ ધનુશ્ચોપનીયાર્પયતિ)

સૂત યાવદાશ્રમવાસિન: પ્રત્યવેક્ષ્યાહમુપાવર્તે

તાવદાર્દ્રપૃષ્ઠા: હ્રિચન્તાં વાજિન: ।

સૂત: - તથા ।

(ઇતિ નિષ્ઠાન્ત:)

રાજા: - (પરિક્રમ્યાવલોક્ય ચ)

ઇદમાશ્રમદ્વારમ્ । યાવત્પ્રવિશામિ ।

(પ્રવિશ્ય । નિમિત્તં સૂચયન્)

શાન્તમિદમાશ્રમપદં સ્ફુરતિ ચ બાહુ: કુત: ફલમિહસ્ય ।

અથવા ભવિતવ્યાનાં દ્વારાણિ ભવન્તિ સર્વત્ર ॥ ૧૫ ॥

(નેપથ્યે)

एत एतः सख्यौ ।

राजाः - (कर्णं दत्त्वा)

अये दक्षिणेन वृक्षवाटिकामालाप एव श्रूयते । यावदत्र गच्छामि ।

(परिक्रम्यावलोक्य च)

अये अस्तास्तपस्विकन्यकाः स्वप्रमाणानुवृषैः सेचनघटैर्बालपादपेभ्यः

पयो द्यातुएत अेवाभिवर्तन्ते ।

(निपुणं निवृष्य)

अहो मधुरमासां दर्शनम् ।

शुक्रान्तर्दुर्लभमिदं वपुराश्रमवासिनो यदि जनस्य ।

दूरीकृताः भ्रूलु गुणैरुद्धानलता वनलताभिः ॥ १६ ॥

यावदिमां छायामाश्रित्य प्रतिपालयामि ।

(एति विलोक्यन् स्थितः)

(ततः प्रविश्यति यथोक्तव्यापारा सह सप्तीभ्यां शकुन्तला)

शकुन्तला - एत एतः सख्यौ ।

अनसूया - उवा शकुन्तले त्वत्तोऽपि तातकाश्यपस्याश्रमवृक्षकाः

प्रियतरा एति तर्कयामि । येन नवमालिकाकुसुमपेलवापि

त्वमेतेषामालवालपूरणो नियुक्ता ।

शकुन्तला - न केवलं तातनियोग अेव । अस्ति मे सोदरस्नेहोऽप्येतेषु ।

(एति वृक्षसेचनं वृषयति)

राजाः - कथमियं सा कण्वदुहिता । असाधुदर्शी भ्रूलु

तत्रभवान्काश्यपो च एमामाश्रमधर्मे नियुङ्क्ते ।

एदं उिलाव्याजमनोहरं वपुस्तपःक्षमं साधयितुं च एच्छति ।

ध्रुवं स नीलोत्पलपत्रधारया शमीलतां छेतुमृषिर्व्यवस्यति ॥

१७ ॥

भवतु । पादपान्तर्हित अेव विश्रब्धं तावदेनां पश्यामि ।

(एति तथा करोति)

शकुन्तला - सपि अनसूये अतिपिनद्धेन वल्कलेन प्रियंवदया

नियन्त्रिताऽस्मि । शिथिलय तावदेतत् ।

अनसूया - तथा ।

(एति शिथिलयति)

प्रियंवदा - (सडासम्)

અત્ર પયોધરવિસ્તારયિતૃ આત્મનો યૌવન ઉપાલભસ્વ । માં કિં
ઉપાલભસે ।

રાજા: - કામમનનુરૂપમસ્ય વપુષો વલ્કલં ન

પુનરલંકારશ્રિયં ન પુષ્યતિ । કુત: ।

સરસિજમનુવિદ્ધં શૈવલેનાપિ રમ્યં

મલિનમપિ હિમાંશોર્લક્ષ્મ લક્ષ્મીં તનોતિ ।

ઇયમધિકમનોજ્ઞા વલ્કલેનાપિ તન્વી

કિમિવ હિ મધુરાણાં મણ્ડનં નાકૃતીનામ્ ॥ ૧૮ ॥

શકુંતલા - (અગ્રતોડવલોક્ય)

અષે વાતીરિતપલ્લવાડ્ગુલીભિસ્ત્વરયતીવ માં કેસરવૃક્ષક: ।

યાવદેનં સમ્ભાવયામિ ।

(ઇતિ પરિક્રામતિ)

પ્રિયંવદા - હલા શકુન્તલે અત્રૈવ તાવન્મુહૂર્તં તિષ્ઠ

યાવત્વયોપગતયા લતાસનાથ ઇવાયં કેસરવૃક્ષક: પ્રતિભાતિ ।

શકુંતલા - અત: ખલુ પ્રિયંવદાસિ ત્વમ્ ।

રાજા: - પ્રિયમપિ તથ્યમાહ શકુંતલાં પ્રિયંવદા । અસ્યા: ખલુ

અધર: કિસલયરાગ: કોમલવિટપાનુકારિણી બાહુ ।

કુસુમમિવ લોભનીયં યૌવનમડ્ગેષુ સંનદ્ધમ્ ॥ ૧૯ ॥

અનસૂયા - હલા શકુન્તલે ઇયં સ્વયમ્વરવધૂ: સહકારસ્ય ત્વયા

કૃતનામધેયા વનજયોત્સ્નેતિ નવમાલિકા ।

એનાં વિસ્મૃતાડસિ ।

શકુંતલા - તદાત્માનમપિ વિસ્મરિષ્યામિ ।

(લતામુપેત્યાવલોક્ય ચ)

હલા રમણીયે ખલુ કાલ એતસ્ય લતાપાદપમિથુનસ્ય વ્યતિકર:

સંવૃત્ત: । નવકુસુમયૌવના વનજયોત્સ્ના સ્નિગ્ધપલ્લવતયોપભોગક્ષમ:

સહકાર: ।

(ઇતિ પશ્યન્તી તિષ્ઠતિ)

પ્રિયંવદા - અનસૂયે જાનાસિ કિં શકુંતલા વનજયોત્સ્નામતિમાત્રં

પશ્યતીતિ ।

અનસૂયા - ન ખલુ વિભાવયામિ । કથય ।

પ્રિયંવદા - યથા વનજયોત્સ્નાનુરૂપેણ પાદપેન સંગતા અપિ

नामैवमलमप्यात्मनोनुत्तुपं वरं लभेयेति ।

शकुन्तला - ओष नूनं तवात्मगतो मनोरथः ।

(छति कलशमावर्जयति)

राजा - अपि नाम कुलपतेरियमसवर्णक्षेत्रसम्भवा स्यात् । अथवा
कृतं सदैवेन ।

असंशयं क्षत्रपरिग्रहक्षमा यदार्यमस्यामभिलाषि मे मनः ।

सतां छि सदैवपदेषु वस्तुषु प्रमाणमन्तःकरण प्रवृत्तयः ॥ २० ॥

तथापि तत्त्वत एनामुपलस्ये ।

शकुन्तला - (ससम्भ्रमम्)

अम्भो । सलिलसेकसम्भ्रमोद्गतो नवमालिकामुञ्जित्वा वदनं मे
मधुकरोभिवर्तते ।

(छति भ्रमरबाधां उपयति)

राजा - (सस्पृहम्)

यलपाङ्गां दृष्टिं स्पृशसि बहुशो वेपथुमतीं

रुडस्याप्यायीव स्वनसि मृदु कर्णान्तिकयरः ।

करो व्याधुन्वत्याः पिबसि रतिसर्वस्वमधरम्

वयं तत्वान्वेषान्मधुकर उतास्त्वं जलु कृती ॥ २१ ॥

शकुन्तला - न ओष धृष्टो विरमति । अन्यतो गमिष्यामि ।

कथमितोऽप्यागच्छति । उला परित्रयेथा मामनेन दुर्विनीतेन

मधुकरेणामिभूयमानाम् ।

उभे - (सस्मितम्) के आवां परित्रातुम् । दुष्यंतमाकृन्त ।

राजरक्षितव्यानि तपोवनानि नाम ।

राजा - अवसरोऽयमात्मानं प्रकाशयितुम् । न भेतव्यं न

भेतव्यम् - ।

(छत्यर्धोक्ते स्वगतम्)

राजभावस्त्वभिज्ञातो भवेत् । भवतु अवं तावदभिधास्ये ।

शकुन्तला - (पदान्तरे स्थित्वा । सदृष्टिक्षेपम्)

कथमितोऽपि मामनुसरति ।

राजा - (सत्वरमुपसृत्य)

आः

कः पौरवे वसुमतीं शासति शासितरि दुर्विनीतानाम्

अथमाचरत्यविनयं मुग्धासु तपस्विङ्गन्यासु ॥ २२ ॥

(सर्वा राजानं दृष्ट्वा किञ्चिद्विद्वि सभ्रान्ताः)

अनसूया – आर्यं न भलु किमप्यत्याडितम् । इयं नौ प्रियसम्प्री

मधुकरेणाम्बिभूयमाना कातरीभूता ।

(इति शकुन्तलां दर्शयति)

राजाः – (शकुन्तलाम्बिभुभो भूत्वा)

अपि तपो वर्धते ।

(शकुन्तला साध्वसादवयना तिष्ठति)

अनसूया – इदानीमतिथिविशेषलाभेन । उवा शकुन्तले

गच्छोत्तमम् । इलमिश्रमर्धमुपलभ । इदं पादोदकं भविष्यति ।

राजाः – भवतीनां सूनृतयैव गिराकृतमातिथ्यम् ।

प्रियंवदा – तेन ऽवस्थां प्रणयशीतलायां सप्तपर्णविटिकायां

मुहूर्तमुपविश्य परिश्रमविनोदं करोत्वार्यः ।

राजाः – नूनं यूयमप्यनेन कर्मणा परिश्रान्ताः ।

अनसूया – उवा शकुन्तले उचितं नः पर्युपासनमतिथीनाम् ।

अत्रोपविशामः ।

(इति सर्वा उपविशन्ति)

शकुन्तला – (आत्मगतम्)

किं नु भव्तिमं प्रेक्ष्य तपोवनविरोधिनो विकारस्य गमनीयास्मि

संवृत्ता ।

राजाः – (सर्वा विलोक्य)

अहो समवयोऽप्यरमणीयं भवतीनां सौडार्दम् ।

प्रियंवदा – (जनान्तिकम्)

अनसूये को नु भव्लेष यत्पुरगम्भीराकृतिर्भुगुं

प्रियमालपन्त्रभाववानिव लक्ष्यते ।

अनसूया – सपि ममाप्यस्ति कौतूडलम् । पृच्छामि तावदेनम् ।

(प्रकाशम्)

आर्यस्य मधुरालापजनितो विश्रम्भो मां मन्त्रयते कतम आर्येण

राजर्षिवंशोऽलंङ्कियते कतमो वा विरडपर्युत्सुकजनः कुतो देशः

किन्निमित्तं वा सुकुमारतरोऽपि तपोवनगमनपरिश्रमस्यात्मा

पदमुपनीतः ।

शकुन्तला - (आत्मगतम्)

लुप्त्य भोत्ताम्य । अेषा त्वया चिन्तितान्यनसूया मन्त्रयते ।

राजाः - (आत्मगतम्)

कथमिदानीं आत्मानं निवेदयामि कथं वात्मापहारं करोमि । भवतु ।

अेवं तावदेनां वक्ष्ये ।

(प्रकाशम्)

भवति यः पौरवेषा राज्ञा धर्माधिकारे नियुक्तः

सोऽभविद्विद्विधौपलम्भाय धर्मारण्यमिदं आयातः ।

(शकुन्तला शकुन्तलारवज्जं वृपयति)

अनसूया - (उभयोराकारं विदित्वा । जनान्तिकम्)

उला शकुन्तले यद्यत्राद्य तातः संनिहितो भवेत् ।

शकुन्तला - ततः किं भवेत् ।

सभ्यौ - धर्मं श्रुतिसर्वस्वेनाप्यतिथिविशेषं कृतार्थं

करिष्यति ।

शकुन्तला - युवामपेतम् । किमपि लुप्त्ये कृत्वा मन्त्रयेथे । न

युवयोर्वचनं श्रोष्यामि ।

राजाः - वयमपि तावद्भवत्योः सप्तीगतं किमपि पृच्छामः ।

सभ्यौ - आर्यं अनुग्रहं धेयमभ्यर्थना ।

राजाः - भगवान्काश्यपः शाश्वते ब्रह्मणि स्थित इति प्रकाशः ।

धर्मं य वः सप्ती तदात्मजेति कथमेतत् ।

अनसूया - शकुन्तलात्वार्यः । अस्ति कोऽपि कौशिक इति गोत्रनामधेयो

महाप्रभावो राजर्षिः ।

राजाः - अस्ति । श्रूयते ।

अनसूया - तमावयोः प्रियसभ्याः प्रभवमवगच्छ । उज्जितायाः

शरीरसंवर्धनादिभिस्तातकाश्यपोऽस्याः पिता ।

राजाः - उज्जितशब्देन जनितं मे कौतूहलम् ।

आमूलाच्छुद्धोतुमिच्छामि ।

अनसूया - शकुन्तलात् आर्यः । गौतमीतीरे पुरा किल तस्य

राजर्षेरुग्रे तपसि वर्तमानस्य किमपि जातशङ्कैर्वैर्मनका

नामाप्सराः प्रेषिता नियमविद्वकारिणी ।

राजाः - अस्त्येतदन्यसमाधिभीरुत्वं देवानाम् ।

अनसूया - ततो वसंतोदारसमये तस्या उन्माद्यितृ वृषं प्रेक्ष्य -

(एत्यर्धोक्ते लज्जया विरमति)

राजा: - परस्ताञ्जुजायत एव । सर्वथाप्सरःसम्भवैषा ।

अनसूया - अथ किम् ।

राजा: - उपपद्यते ।

मानुषीषु कथं वा स्यादस्य रूपस्य सम्भवः ।

न प्रभातरलं ज्योतिरुदेति वसुधातलात् ॥ २३ ॥

(शकुन्तलाऽधोमुष्णी तिष्ठति)

राजा: - (आत्मगतम्)

लब्धावकाशो मे मनोरथः । किं तु सप्या परिडासोदाहृतां

वरप्रार्थनां श्रुत्वा धृतद्वैधीभावकातरं मे मनः ।

प्रियंवदा - (सस्मितं शकुन्तलां विलोक्य नायकामिमुष्णी भूत्वा)

पुनरपि वक्तुकाम एवार्यः ।

(शकुन्तला सप्तीमङ्गुल्या तर्जयति)

राजा: - सम्यगुपलक्षितं भवत्या । अस्ति नः

सस्यरितश्रवणलोभादन्यदपि प्रष्टव्यम् ।

प्रियंवदा - अलं विचार्य । अनियन्त्रणानुयोगस्तपस्विजनो नाम ।

राजा: - एति सप्तीं ते ज्ञातुमिच्छामि ।

वैभानसं किमनया व्रतमाप्रदानाद् -

व्यापाररोधि मदनस्य निषेवितव्यम् ।

अत्यन्तमात्मसदृशेक्षणवल्लभाभिराडो

निवत्स्यति समं हरिणाङ्गनाभि ॥ २४ ॥

प्रियंवदा - आर्य धर्मचरणोऽपि परवशोऽयं जनः । गुरोः

पुनरस्या अनुरूपवरप्रदाने संकल्पः ।

राजा: - (आत्मगतम्)

न दुरवापेयं भवु प्रार्थना ।

भव हृदय साभिलाषं सम्प्रति संदेहनिर्णयो जातः ।

आशङ्कुसे यदग्निं तद्विदं स्पर्शक्षमं रत्नम् ॥ २५ ॥

शकुन्तला - (सरोषमिव)

अनसूये गमिष्याम्यहम् ।

अनसूया - किन्निमित्तम् ।

शकुन्तला - एमामसम्बद्धप्रलापिनीं प्रियंवदां आर्यायै गौतम्यै

निवेदयिष्यामि ।

अनसूया – सपि न युक्तमकृतसत्कारमतिथिविशेषं विसृज्य
स्वछन्दतो गमनम् ।

(शकुन्तला न किञ्चिद्गुण्वा प्रस्थितैव)

राजाः – (अधीतुमिच्छन्नितृष्यात्मानम् । आत्मगतम्)

अहो येषाप्रतिरुपिका कामिजनमनोवृत्तिः । अहं हि
अनुयास्यन्मुनितनयां सडसा विनयेन वारितप्रसरः ।
स्थानादनुश्रयलन्नपि गत्वेव पुनः प्रतिनिवृत्तः ॥ २६ ॥

प्रियंवदा – (शकुन्तलां निरुध्य)

डला न ते युक्तं गन्तुम् ।

शकुन्तला – (सल्लुभङ्गम्)

किन्निमित्तम् ।

प्रियंवदा – वृक्षसेयने द्वे धारयसि मे । अेडि तावत् । आत्मानं
मोचयित्वा ततो गमिष्यसि ।

(एति बलाटेनां निवर्तयति)

राजाः – लद्रे वृक्षसेयनादेव पश्चिन्तान्तामत्रभवतीं लक्षये ।

तथा ड्यस्याः

अस्तांसावतिमात्रलोडिततलौ बाडू घटोत्क्षेपाणादधपि स्तनवेपथुं

जनयति श्वासः प्रमाणाधिकः ।

अहं डर्णाशिरीषरोषि वदने धर्माभ्रसां जालडं

अन्ये संसिनि यैकडस्तयमिताः पर्याडुला मूर्धजाः ॥ २७ ॥

तडडमेनात्रृणां डरोमि ।

(एत्यङ्गुलीयं दातुमिच्छति)

(डिमे नाममुद्राक्षराण्यनुवाच्य परस्परभवलोक्यतः)

राजाः – अलमस्मानन्यथा सम्भाष्य । राज्ञः परिअडोयमिति

राजपुरुष मामवगच्छत ।

प्रियंवदा – तेन डि नार्डत्यङ्गुलीयडमङ्गुलीवियोगम् । आर्यस्य

वचनेनानृषोडानीमेषा ।

(किञ्चिद्धिडस्य)

डला शकुन्तले मोचितास्यनुकम्पिनार्येण । अथवा मडाराजेन ।

गच्छेडानीम् ।

શકુંતલા - (આત્મગતમ્)

યદ્યાત્મનઃ પ્રભવિષ્યામિ ।

(પ્રકાશમ્)

કા ત્વં વિસ્રજ્યસ્ય રોદ્યસ્ય વા ।

રાજાઃ - (શકુંતલાં વિલોક્ય । આત્મગતમ્)

કિં નુ ખલુ યથા વયમસ્યામેવમિયમાપ્યસ્માન્નતિ સ્યાત્ । અથવા

લબ્ધ્યાવકાશા મે પ્રાર્થના । કુતઃ ।

વાચં ન મિશ્રયતિ યદ્યપિ મદ્રયોભિઃ

કર્ણ દદાત્યભિમુખં મથિ ભાષમાણો ।

કામં ન તિષ્ઠતિ મદાનનસમ્મુખીના

ભૂયિષ્ઠમન્યવિષયા ન તુ દૃષ્ટિરસ્યાઃ ॥ ૨૮ ॥

(નેપથ્યે)

ભો ભોસ્તપસ્વિનઃ સન્નિહિતાસ્તપોવનસત્ત્વરક્ષાયૈ ભવત । પ્રત્યાસન્નઃ

કિલ મૃગયાવિહારી પાર્થિવો દુષ્યન્તઃ ।

તુરગખુરહતસ્તથા હિ રેણુર્વિટપવિષક્તજલાર્દ્રવલ્કલેષુ ।

પતતિ પરિણતારુણપ્રકાશઃ શલભસમૂહ ઇવાશ્રમદ્રુમેષુ ॥ ૨૯ ॥

અપિ ચ ।

તીપ્રાઘાતપ્રતિહતતરુસ્કન્ધલગ્નૈકદન્તઃ

પાદાકૃષ્ટપ્રતતિવલયાસઙ્ગસંજાતપાશઃ ।

મૂર્તો વિઘ્નસ્તપસ ઇવ નો ભિન્નસારઙ્ગયૂથો

ધર્મારણ્યં પ્રવિશતિ ગજઃ સ્યન્દનાલોકભીતઃ ॥ ૩૦ ॥

(સર્વાઃ કર્ણ દત્ત્વા કિંચિદિવ સમ્બ્રાન્તાઃ)

રાજાઃ - (આત્મગતમ્)

અહો ધિક્ પૌરા અસ્મદન્વેષિણાસ્તપોવનુપરુન્ધન્તિ । ભવતુ ।

પ્રતિગમિષ્યામસ્તાવત્ ।

સખ્યૌ - આર્ય અનેનારણ્યકવૃત્તાન્તેન પર્યાકુલાઃ સ્મઃ । અનુજાનીહિ

ન ઉટજગમનાય ।

રાજાઃ - (સસમ્બ્રમમ્)

ગચ્છન્તુ ભવત્યઃ । વયમપ્યાશ્રમપીડા યથા ન ભવતિ તથા

પ્રયતિષ્યામહે ।

(સર્વે ઉત્તિષ્ઠન્તિ)

सभ्यौ – आर्य असम्भावितातिथिसत्कारं भूयोऽपि प्रेक्षणनिमित्तं
लज्जामडे आर्यं विज्ञापयितुम् ।

राजाः – मा मैवम् । दर्शनेनैव भवतीनां पुरस्कृतोऽस्मि ।

शकुन्तला – अनसूये अभिनवकुशसूय्या परिक्षतं मे यरुणं
कुरभकशाभापरिलग्नं य वल्कलम् । तावत्परिपालयत मां
यावदेतन्भोययामि ।

(शकुन्तला राजानमवलोकयन्ती सव्याजं विलम्ब्य सऽ सप्तीभ्यां
निष्क्रान्ता)

राजाः – मन्दौत्सुक्योऽस्मि नगरगमनं प्रति ।

यावदनुयात्रिका-समेत्य नातिदूरे तपोवनस्य निवेशयेयम् । न ऋषु

शक्तोमि शकुन्तलाव्यापारादात्मानं निवर्तयितुम् । मम हि

गच्छति पुरः शरीरं धावति पश्चादसंस्तुतं येतः ।

यीनांशुकमिव केतोः प्रतिवातं नीयमानस्य ॥ ३१ ॥

(धृति निष्क्रान्ताः सर्वे)

(धृति प्रथमोऽङ्कः ।)

द्वितीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति विषण्णो विदूषकः)

विदूषकः – (निःश्वस्य)

भो दृष्टम् । अेतस्य मृगयाशीलस्य राज्ञो वयस्यभावेन निर्विण्णोऽस्मि ।

अयं मृगोऽयं वडारोऽयं शार्दूल इति मध्याह्नेऽपि

ग्रीष्मविरलपादपस्थायासु वनराजिष्याडिण्डयते अटवीतोऽटवी ।

पत्रसङ्कटकषायाणि कटुष्णानि गिरिनदीजलानि पीयन्ते । अनियतवेलं

शूल्यमांसभूयिष्ठ आडारो भुज्यते । तुरगानुधावनकण्डितसन्धे

रात्रावपि निकामं शयितव्यं नास्ति । ततो मडत्येव प्रत्यूषे

दास्याःपुत्रैः शकुनिलुब्धकैर्वनग्रजलजकोलाडलेन प्रतिभोधितोऽस्मि ।

इयतेदानीमपि पीडा न निष्कामति । ततो गण्डस्थोपरि पिण्डः

संवृत्तः । उयः डिलास्मास्ववडीनेषु तत्रभवता

मृगानुसारेणाम्रमपदं प्रविष्टस्य तापसकन्यका शकुन्तला

ममाधन्यतया दर्शिता । साम्प्रतं नगरगमनाय मनः कथामपि न

કરોતિ । અદ્યાપિ તસ્ય તામેવ ચિન્તયતોઽક્ષણોઃ પ્રભાતમાસીત્ । કા ગતિઃ ।

યાવત્તં કૃતાચારપરિક્રમં પશ્યામિ ।

(ઇતિ પરિક્રમ્યાવલોક્ય ચ)

એષ બાણાસનહસ્તાભિર્યવનીભિર્વનપુષ્પમાલાધારિણીભિઃ પરિવૃત

ઇત એવાગચ્છતિ પ્રિયવચસ્યઃ । ભવતુ । અઙ્ગભઙ્ગવિકલ ઇવ ભૂત્વા

સ્થાસ્યામિ । યદૈવમપિ નામ વિશ્રમં લભેય ।

(ઇતિ દાણ્ડકાષ્ટમવલમ્બ્ય સ્થિતઃ)

(તતઃ પ્રવિશતિ યથાનિર્દેષ્ટપરિવારો રાજા)

રાજા -

કામં પ્રિયા ન સ્યુલભા મનસ્તુ તદ્ભાવદર્શનાશ્ચાસિ ।

અકૃતાર્થેઽપિ મનસિજે રતિમુભયપ્રાર્થના કુરુતે ॥ ૧ ॥

(સ્મિતં કૃત્વા)

એવમાત્માભિપ્રાયસમ્ભાવિતેષ્ટજનચિત્તવૃત્તિઃ પ્રાર્થયિતા વિડમ્બ્યતે ।

સ્નિગ્ધં વીક્ષિતમન્યતોઽપિ નયને યત્પ્રેરયન્ત્યા તયા

યાતં યચ્ચ નિતમ્બયોર્ગુરુતયા મન્દં વિલાસાદિવ ।

મા ગા ઇત્યુપરુદ્ધયા યદપિ સા સાસૂયમુક્તા સખી

સર્વં તલ્લિલ મત્પરાયણમહો કામી સ્વતાં પશ્યતિ ॥ ૨ ॥

વિદૂષકઃ - (તથા સ્થિત એવ)

ભો વયસ્ય ન મે હસ્તપાદં પ્રસરતિ તદ્વાઙ્માત્રેણ જાપયિષ્યામિ ।

જયતુ જયતુ ભવાન્ ।

રાજા - કુતોઽયં ગાત્રોપઘાતઃ ।

વિદૂષકઃ - કુતઃ કિલ સ્વયમક્ષ્યાકુલીકૃત્યાશ્રુકારણં પૃચ્છસિ ।

રાજા - ન ખલ્વાવગચ્છામિ ।

વિદૂષકઃ - ભો વયસ્ય યદ્વેતસઃ કુબ્જલીલાં વિડમ્બ્યતિ તલ્કિમાત્મનઃ

પ્રભાવેણ નનુ નદીવેગસ્ય ।

રાજા - નદીવેગસ્તત્ર કારણમ્ ।

વિદૂષકઃ - મમાપિ ભવાન્ ।

રાજા - કથમિવ ।

વિદૂષકઃ - એવં રાજકાર્યાણ્યુજ્જિઝ્તૈતાદૃશ આકુલપ્રદેશે

વનચરવૃત્તિના ત્વયા ભવિતવ્યમ્ । યત્સત્યં પ્રત્યહં

શ્વાપદસમુત્સારણૈઃ સક્લોભિતસન્ધિબન્ધાનાં મમ

गात्राणामनीशोऽस्मि संवृत्तः । तत्प्रसीद मे । अेकाडमपि
तावद्विश्रम्यताम् ।

राजा - (स्वगतम्)

अयं वैवमाड । ममापि काश्यपसुतामनुस्मृत्य मृगयाविकलवं येतः ।
कुतः ।

न नमयितुमधिजयमस्मि शक्तो धनुर्दिमाहितसायकं मृगेषु ।
सडवसतिमुपेत्य यैः प्रियायाः कृतं एव मुग्धविलोडितोपदेशः ॥ ३ ॥

विदूषकः - (राज्ञो मुष्मं विलोक्य)

अत्रभवाम्किमपि लुट्ये कृत्वा मन्त्रयते । अरण्ये मया रुदितमासीत् ।

राजा - (सस्मितम्)

किमन्यत् । अनतिक्रमणीयं मे सुदुद्वाङ्मयमिति स्थितोऽस्मि ।

विदूषकः - यिरं शुव ।

(एति गन्तुमिच्छति)

राजा - वयस्य तिष्ठ । सावशेषं मे वयः ।

विदूषकः - आज्ञापयतु भवान् ।

राजा - विश्रान्तेन भवता ममाप्येकस्मिन्ननायासे कर्मणि सडायेन
भवितव्यम् ।

विदूषकः - किं मोदकभाटिकायाम् । तेन लययं सुगुडीतः क्षणः ।

राजा - यत्र वक्ष्यामि । कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य)

दौवारिकः - (प्राणम्य)

आज्ञापयतु भर्ता ।

राजा - रैवतक सेनापतिस्तावदाडूयताम् ।

दौवारिकः - तथा ।

(एति निष्क्रम्य सेनापतिना सड पुनः प्रविश्य)

अेष आज्ञापयन्तोऽडो भर्ततोऽतदृष्टिरेव तिष्ठति ।

उपसर्पत्वार्थः ।

सेनापतिः - (राजानमवलोक्य)

दृष्टदोषापि स्वामिनि मृगया केवलं गुण एव संवृत्ता । तथा हि

देवः

अनवरतधनुर्ज्यास्फालनङ्कुरपूर्व

रविडिरणसडिषु स्वेदवेशैरभिन्नम् ।
अपथितमपि गात्रं व्यायतत्वादलक्ष्यं
गिरिथर षव नागः प्राणसारं भिभर्ति ॥ ४ ॥

(उपेत्य)

जयतु जयतु स्वामी । गृहीतश्चापदमरण्यम् । किमन्यत्रावस्थीयते ।
राजा - मन्दीत्साळः कृतोऽस्मि मृगयापवादिना माधव्येन ।
सेनापतिः - (जान्तिकम्)
सधे स्थिरप्रतिबन्धो भव । अहं
तावत्स्वामिनश्चित्तवृत्तिमनुवर्तिष्ये ।

(प्रकाशम्)

प्रलपत्वेष वैधेयः । ननु प्रभुरेव निदर्शनम् ।
मेदश्छेदकृशोदरं लघु भवत्युत्थानयोग्यं वपुः
सत्त्वानामपि लक्ष्यते विकृतिमख्यित्तं भयङ्कोधयोः ।
उत्कर्षः स य धन्विनां यद्विषवः सिध्यन्ति लक्ष्ये यत्ने
मिथ्यैव व्यसनं वदन्ति मृगयामीदृग्विनोदः कुतः ॥ ५ ॥

विदूषकः - अपेक्षि रे उत्साडडेतुक । अत्रभवान्प्रकृतिमापन्नः । त्वं
तावदटवीतोऽटवीमाडिण्डमानो नरनासिकावलुपस्य ज्जुर्णक्षस्य कस्यापि
मुपे पतिष्यसि ।

राजा - भद्र सेनापते आश्रमसन्निदृष्टे स्थिताः स्मः । अतस्ते
वयो नाभिनन्दामि । अद्य तावत् ।

गाढन्तां मडिषा निपानसलिलं शृङ्गैर्मुडुस्ताडितं
छायाभङ्गकदम्भकं मृगकुलं रोमन्थमभ्यस्यतु ।
विश्रब्धं डियतां वराडततिभिर्मुस्ताक्षतिः पल्वले
विश्रामं लभतामिदं य शिथितलज्ज्याबन्धमस्मद्गुनुः ॥ ६ ॥

सेनापतिः - यत्प्रभविष्यवे रोयते ।

राजा - तेन छि निवर्तय पूर्वगतान्वनग्राडिणः । यथा न मे
सैनिकास्तपोवनमुपरुन्धन्ति तथा निषेद्धव्याः । पश्य ।
शमप्रधानेषु तपोधनेषु गूढं छि द्वाडात्मकमस्ति तेजः ।
स्पर्शानुकूला षव सूर्यकान्तास्तदन्यतेजोऽभिभवद्गमन्ति ॥ ७ ॥

सेनापतिः - यदाज्ञापयति स्वामी ।

विदूषकः - ध्वंसतां ते उत्साहवृत्तान्तः ।

(निष्क्रान्तः सेनापतिः)

राजा - (परिजनं विलोक्य)

अपनयन्तु भवत्यो भृगयावेशम् । रैवतक त्वमपि स्वं नियोगमशूच्यं
कुरु ।

परिजनः - यद्देव आज्ञापयति ।

(एति निष्क्रान्तः)

विदूषकः - कृतं भवता निर्भक्षिकम् ।

साम्प्रतमेतस्मिन्पादपच्छायाविरचितवितानसनाथे शिलातले निषीदतु

भवान्यावदहमपि सुप्तासीनो भवामि ।

राजा - गच्छाग्रतः ।

विदूषकः - अेतु भवान् ।

(एत्युभौ परिक्लभ्यौपविष्टौ)

राजा - माधव्य अनवामयक्षुःकूलोऽसि । येन त्वया दर्शनीयं न
दृष्टम् ।

विदूषकः - ननु भवानग्रतो मे वर्तते ।

राजा - सर्वः क्रान्तमात्मीयं पश्यति । अहं तु तां

अेवाश्रमललामभूतां शकुन्तलामधिकृत्य ब्रवीमि ।

विदूषकः - (स्वगतम्) भवतु । अस्यावसरे न दास्ये ।

(प्रकाशम्)

भो वयस्य ते तापसकन्यकात्पर्यनीया दृश्यते ।

राजा - सधे न परिहार्ये वस्तुनि पौरवाणां मनः प्रवर्तते ।

सुर्यवतिसम्भवं डिल मुनेरपत्यं तदृष्ट्वाताधिगतम् ।

अर्कस्थोपरि शिथिलं व्युतमिव नवमालिकाकुसुमम् ॥ ८ ॥

विदूषकः - (विडस्य)

यथा कस्यापि पिण्डभ्रूरेरुद्वेजितस्य तिण्ड्यां

(तिन्तिण्यां)

अभिलाषो भवेत्तथा स्त्रीरत्नपरिभोगिणः भवत एयमत्पर्यना ।

राजा - न तावदेनां पश्यसि येनैवमवादीः ।

विदूषकः - तत्प्रभु रमाणीयं यद्भवतोऽपि विस्मयमुत्पादयति ।

राजा - वयस्य डिं बहुना ।

ચિત્રે નિવેશ્ય પરિકલ્પિતસત્ત્વયોગા
રૂપોચ્ચયેન મનસા વિધિના કૃતા નુ ।
સ્ત્રીરત્નસૃષ્ટિરપરા પ્રતિભાતિ સા મે
ધાતુર્વિભુત્વમનુચિન્ત્ય વપુશ્ચ તસ્થાઃ ॥ ૯ ॥

વિદૂષકઃ - યદ્યેવં પ્રત્યાદેશ ઇદાનીં રૂપવતીનામ્ ।
રાજા - ઇદં ચ મે મનસિ વર્તતે ।
અનાદ્ઘાતં પુષ્પં કિસલયમલૂનં કરરુઠૈરનાવિદ્યં
રત્નં મધુ નવમનાસ્વાદિતરસમ્ ।
અખણ્ડં પુણ્યાનાં ફલમિવ ચ તદ્દૂપમનદં ન જાને
ભોક્તારં કમિહ સમુપસ્થાસ્યતિ વિધિઃ ॥ ૧૦ ॥

વિદૂષકઃ - તેન હિ લઘુ પરિત્રાયતામેનાં ભવાન્ । મા કસ્યાપિ
તપસ્વિન ઇડ્ગુદીતૈલચિક્કણશીર્ષસ્ય હસ્તે પતિષ્યતિ ।
રાજા - પરવતી ખલુ તત્રભવતી । ન ચ સન્નિહિતોઽત્ર ગુરુજનઃ ।
વિદૂષકઃ - અથ ભવન્તમન્તરેણ કીદૃશસ્તસ્થા દૃષ્ટિરાગઃ ।
રાજા - નિસર્ગાદિવાપ્રગલ્ભસ્તપસ્વિકન્યાજનઃ । તથાપિ તુ
અભિમુખે મયિ સંહૃતમીક્ષિતં હસિતમન્યનિમિત્તકૃતોદયમ્ ।
વિનયવારિતવૃત્તિરતસ્તયા ન વિવૃત્તો મદનો ન ચ સંવૃતઃ ॥ ૧૧ ॥

વિદૂષકઃ - ન ખલુ દૃષ્ટમાત્રસ્ય તવાહું સમારોહતિ ।
રાજા - મિથઃ પ્રસ્થાને પુનઃ શાલીનતયાપિ કામમાવિષ્કૃતો
ભાવસ્તત્રભવત્યા । તથા હિ ।
દર્ભાહુરેણ ચરણઃ ક્ષત ઇત્યકાર્ણે તન્વી
સ્થિતા કતિચિદેવ પદાનિ ગત્યા ।
આસીદ્ધિવૃત્તવદના ચ વિમોચયન્તી
શાખાસુ વલ્લભસક્તમપિ દુમાણામ્ ॥ ૧૨ ॥

વિદૂષકઃ - તેન હિ ગૃહીતપાથેયો ભવ । કૃતં ત્વયોપવનં
તપોવનમિતિ પશ્યામિ ।
રાજા - સખે તપસ્વિભિઃ કૈશ્ચિત્પરિજ્ઞાતોઽસ્મિ । ચિન્તય
તાવલ્લેનાપદેશેન પુનરાશ્રમપદં ગચ્છામઃ ।
વિદૂષકઃ - કોઽપરોઽપદેશો યુષ્માકં રાજ્ઞામ્ ।
નીવારષ્ઠભાગમસ્માકમુપહરન્તિવતિ ।

राजा - भूर्ध्वं अन्यमेव भागधेयमेते तपस्विनो निर्वपन्ति यो
 रत्नराशीनापि विडायाम्बिनन्दते । पश्य ।
 यदृत्तिष्ठति वर्णोभ्यो नृपाणां क्षयि तत्कलम् ।
 तपःषड्भागमक्षय्यं ददत्यारायका छि नः ॥ १३ ॥

(नेपथ्ये)

उन्त सिद्धार्थो स्वः ।

राजा - (कर्णं दत्त्वा)

अये धीरप्रशान्तस्वरैस्तपस्विभिर्भवितव्यम् ।

(प्रविश्य)

दौवारिकः - जयतु जयतु भर्ता । अेतौ द्वौ ऋषिकुमारौ
 प्रतीडारभूमिभुपस्थितौ ।

राजा - तेन व्यविलम्बितं प्रवेशय तौ ।

दौवारिकः - अेष प्रवेशयामि ।

(धृति निष्क्रम्य ऋषिकुमाराभ्यां सङ्गं प्रविश्य)

(उभौ राजानं विलोकयतः)

प्रथमः - अडो दीप्तिमतोऽपि विश्वसनीयतास्य वपुषः । अथवा

उपपन्नमेतदस्मिन् ऋषिभ्यो नातिभिन्ने राजनि । कुतः ।

अध्याकान्ता वसतिरमुनाप्याश्रमे सर्वभोग्ये

रक्षायोगाद्यमपि तपः प्रत्यङ्गं सञ्चिनोति ।

अस्यापि धां स्पृशति वशिनश्चारणद्वन्द्वगीतः

पुण्यःशब्दो मुनिरिति मुहुः केवलं राजपूर्वः ॥ १४ ॥

द्वितीयः - गौतम अयं स बलमित्सभो दृष्यन्तः ।

प्रथमः - अथ किम् ।

द्वितीयः - तेन छि

नैतच्चित्रं यद्यमुदधिष्यामसीमां धरित्रीमेकः

कृत्स्नां नगरपरिघप्रांशुबाहुर्भुनक्ति ।

आशंसन्ते समितिषु सुरा बद्धवैरा छि दैत्यैरस्याधिजये

धनुषि विजयं पौरुडूते य वञ्जे ॥ १५ ॥

उभौ - (उपगम्य)

विजयस्व राजन् ।

राजा - (आसनादुत्थाय)

અભિવાદ્યે ભવન્તૌ ।

ઉભૌ - સ્વસ્તિ ભવતે ।

(ઇતિ કૃલાન્યુપહરતઃ)

રાજા - (સપ્રણામં પરિગૃહ્ય)

આજ્ઞાપયિતુમિચ્છામિ ।

ઉભૌ - વિદિતો ભવાનાશ્રમસદામિહસ્થઃ । તેન ભવન્તં પ્રાર્થયન્તે ।

રાજા - કિમાજ્ઞાપયન્તિ ।

ઉભૌ - તત્રભવતઃ કલ્પસ્ય મહર્ષેરસાન્નિધ્યાદ્રક્ષાંસિ ન

ઇષ્ટિવિદ્યમુત્પાદયન્તિ । તત્કલ્પયરાત્રં સારથિદ્વિતીયેન ભવતા

સનાથીક્રિયતામાશ્રમ ઇતિ ।

રાજા - અનુગૃહીતોઽસ્મિ ।

વિદૂષકઃ - (અપવાર્ય)

એષેદાનીમનુકૂલા તેઽભ્યર્થના ।

રાજા - (સ્મિતં કૃત્વા)

રૈવતક મદ્રથનાદુચ્યતાં સારથિઃ । સબાણાસનં રથમુપસ્થાપયેતિ ।

દૌવારિકઃ - યદેવ આજ્ઞાપયતિ ।

(ઇતિ નિષ્કાન્તઃ)

ઉભૌ - (સહર્ષમ્)

અનુકારિણિ પૂર્વેષાં યુક્તરૂપમિદં ત્વયિ ।

આપન્નાભયસત્રેષુ દીક્ષિતાઃ ખલુ પૌરવાઃ ॥ ૧૬ ॥

રાજા - (સપ્રણામમ્)

ગચ્છતાં પુરો ભવન્તૌ । અહમધ્યનુપદમાગત એવ ।

ઉભૌ - વિજયસ્વ

(ઇતિ નિષ્કાન્તૌ)

રાજા - માધવ્ય અધ્યસ્તિ શકુન્તલાદર્શને કુતૂહલમ્ ।

વિદૂષકઃ - પ્રથમં સપરિવાહમાસીત્ । ઇદાનીં

રાક્ષસવૃતાન્તેન બિન્દુરપિ નાવશેષિતઃ ।

રાજા - મા ભૈષીઃ । નનુ મત્સમીપે વર્તિષ્યસે ।

વિદૂષકઃ - એષ રાક્ષસાદ્રક્ષિતોઽસ્મિ ।

(પ્રવિશ્ય)

દૌવારિકઃ - સજ્જો રથો ભર્તુર્વિજયપ્રસ્થાનમપેક્ષતે । એષ

पुनर्नगरादेवीनामाज्ञामिहः करभक आगतः ।

राजा - (सादरम्)

किमम्बाभिः प्रेषितः ।

दौवारिकः - अथ किम् ।

राजा - ननु प्रवेश्यताम् ।

दौवारिकः - तथा ।

(एति निष्क्रम्य करभकेण सह प्रविश्य)

शेष भर्ता । उपसर्प ।

करभकः - जयतु जयतु भर्ता । देव्याज्ञापयति । आगामिनि

यतुर्थदिवसे प्रवृत्तपारणो मे उपवासो भविष्यति । तत्र

दीर्घायुषावश्यं सम्भावनीयेति ।

राजा - एतस्तपस्विकार्यम् । एतो गुरुजनाज्ञा ।

द्वयमभ्यनतिक्रमणीयम् । किमत्र प्रतिविधेयम् ।

विदूषकः - त्रिशङ्कुरिवान्तरा तिष्ठ ।

राजा - सत्यमाकुलीभूतोऽस्मि ।

कृत्योर्भिन्नदृशत्वाद् द्वैधीभवति मे मनः ।

पुरः प्रतिहतं शैले स्रोतः स्रोतोवडो यथा ॥ १७ ॥

(विचिन्त्य)

सभे त्वमभ्या पुत्र एति प्रतिगृहीतः । अतो भवानितः प्रतिनिवृत्य

तपस्विकार्यव्यग्रमानसं मामावेद्य तत्रभवतीनां

पुत्रकृत्यमनुष्ठातुमर्हति ।

विदूषकः - न भवु मां रक्षोभीरुकं गणयसि ।

राजा - (सस्मितम्)

कथमेतद्भवति सम्भाव्यते ।

विदूषकः - यथा राजानुजेन गन्तव्यं तथा गच्छामि ।

राजा - ननु तपोवनोपरोधः परिहरणीय एति

सर्वानानुयात्रिकांस्त्वयैव सह प्रस्थापयामि ।

विदूषकः - (सगर्वम्)

तेन हि युवराजोऽस्मीदानीं संवृत्तः ।

राजा - (स्वगतम्)

अपलोडयं भट्टः । कदाचिदस्मत्प्रार्थनामन्तःपुरेभ्यः कथयेत् ।

भवतु । अेनमेवं वक्ष्ये ।

(विदूषकं उस्ते गृडीत्वा । प्रकाशम्)

वयस्य ऋषिगौरवादाश्रमं गच्छामि । न भलु सत्यमेव

तापसकन्यकायां ममाभिलाषः । पश्य ।

क्व वयं क्व परोक्षमन्मथो मृगशावैः सममेधितो जनः ।

परिडासविजल्पितं सभे परमार्थेन न गृह्यतां वयः ॥ १८ ॥

विदूषकः - अथ किम् ।

(धति निष्कान्ताः सर्वे)

(धति द्वितीयोऽङ्कः ।)

तृतीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति कुशानादाय यजमानशिष्यः)

शिष्यः - अहो मडानुभावः पार्थिवो दृष्यन्तः । यत्प्रविष्टमात्र

अेवाश्रमं तत्रभवति निरुपद्रवाणि नः कर्माणि संवृत्तानि ।

का कथा बाणसन्धाने जयाशब्देनैव दूरतः ।

डुङ्कुरेणैव धनुषः स छि विघ्नानपोडति ॥ १ ॥

यावदिमान्-वेदिसंस्तरणार्थं दर्भानृत्विगभ्य उपडरामि ।

(परिक्रम्यावलोक्य य । आकाशे)

प्रियंवदे कस्येदमुशीरानुलेपनं मृणालवन्ति य नविनीपत्राणि

नीयन्ते ।

(श्रुतिमभिनीय)

किं भ्रवीषि । आतपलङ्घनाद्भलवदस्वस्था शकुन्तला तस्याः

शरीरनिर्वापणायेति । तर्हि यत्नादुपयर्थताम् । सा भलु भगवतः

कण्वस्य कुलपतेरुच्छ्रवसितम् । अडमपि तावद्वैतानिकं शान्त्युदकमस्मै

गैतमीडस्ते विसर्जयिष्यामि ।

(धति निष्कान्तः)

विष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति कामयमानावस्थो राजा)

राजा - (सचिन्तं निःश्वस्य)

जाने तपसो वीर्यं सा बावा परवतीति मे विदितम् ।

अलमस्मि ततो लुदयं तथापि नेदं निवर्तयितुम् ॥ २ ॥

(मदनबाधां निरुप्य)

भगवन्कुसुमायुध त्वया यन्द्रमसा य
विश्वसनीयाभ्यामतिसन्धीयते कामिजनसार्थः । कुतः ।
तव कुसुमशरत्वं शीतरश्मित्वमिन्दोर्द्रयमिदमयथार्थं
दृश्यते मद्दिधेषु ।
विसृजति छिमगर्भैरत्रिमिन्दुर्मयूषैस्त्वमपि
कुसुमबाणान्वजसारीकरोषि ॥ ३ ॥

अथवा ।

(अधापि नूनं उरकोपवह्निस्त्वयि ज्वलत्यौर्वं धवाम्बुराशौ ।
(त्वमन्यथा मन्मथ मद्दिधानां भस्मावशेषः
(कथमित्यमुषः ॥

अनिशमपि मकरकेतुर्मनसो रुजमावडन्नभिमतो मे ।
यदि मद्दिशयतनयनां तामधिदुत्य प्रहरतीति ॥ ४ ॥

(सप्रेतं परिक्म्य)

क्व नु भलु संस्थिते कर्मणि सदस्यैरनुज्ञातः भिन्नमात्मानं
विनोदयामि ।

(निःश्वस्य)

किं नु भलु मे प्रियादर्शनादृते शरणमन्यत् । यावदेनामन्विष्यामि ।
(सूर्यमवलोक्य)

धमामुग्रातपवेलां प्रायेण लतावलयवत्सु मालिनीतीरेषु ससम्पीजना
शकुन्तला गमयति । तत्रैव तावद्द्रष्टामि ।

(परिक्म्य संस्पर्शं उपयित्वा)

अहो प्रवातसुभगोऽयमुद्देशः ।
शक्यमरविन्दसुरभिः कणवाडी मालिनीतरङ्गाणाम् ।
अङ्गैरङ्गतमैरविरलमालिङ्गितुं पवनः ॥ ५ ॥

(परिक्म्यावलोक्य य)

अस्मिन्वेतसपरिक्षिमे लतामण्डपे सन्निहितया शकुन्तलया भवितव्यम् ।
तथा हि ।

अभ्युन्नता पुरस्तादवगाढा जघनगौरवात्पश्चात् ।

द्वारेऽस्य पाण्डुसिक्ते पदपङ्क्तिर्दृश्यतेऽभिनवा ॥ ६ ॥

यावद्विद्विपान्तरेषावलोकयामि ।

(परिक्रम्य तथा कृत्वा । सदर्भम्)

अथे लब्धं नेत्रनिर्वाणाम् । अेषा मे मनोरथप्रियतमा सकुसुमास्तराणं

शिलापट्टमधिशयाना सप्तीभ्यामन्वास्यते । भवतु । श्रोष्याम्यासां

विश्रम्भकथितानि ।

(धृति विलोकयन्स्थितः)

(ततः प्रविशति यथोक्तव्यापारा सः सप्तीभ्यां शकुन्तला)

सप्यौ – (उपवीज्य । सस्नेहम्)

उला शकुन्तले अपि सुप्नयति ते नलिनीपत्रवातः ।

शकुन्तला – किं वीजयतो मां सप्यौ ।

(सप्यौ विषादं नाटयित्वा परस्परमवलोकयतः)

राजा – भलवदस्वस्थशरीरा शकुन्तला दृश्यते ।

(सवितर्कम्)

तत्किमयमातपदोषः स्याद्भूत यथा मे मनसि वर्तते ।

(साम्बिलाषं निर्वर्ण्य)

अथवा कृतं सन्देहेन ।

स्तनन्यस्तोशीरं प्रशिथिलमृणालैकवलयं

प्रियायाः साभाधं किमपि कमनीयं वपुर्दिदम् ।

समस्तापः कामं मनसिजनिदाघप्रसरयोर्न

तु ग्रीष्मस्यैवं सुभगमपराह्यं युवतिषु ॥ ७ ॥

प्रियंवदा – (जनान्तिकम्)

अनसूये तस्य राजर्षेः प्रथमदर्शनारभ्य पर्युत्सुकेव शकुन्तला ।

किं नु भत्वस्यास्तन्निमित्तोऽयमातङ्गो भवेत् ।

अनसूया – सपि ममापीदृश्याशङ्का लृट्यस्य । भवतु । प्रक्ष्यामि

तावदेनाम् ।

(प्रकाशम्)

सपि प्रष्टव्यासि किमपि । भलवान्भलु ते सन्तापः ।

शकुन्तला – (पूर्वार्धेन शयनादुत्थाय)

उला किं वक्तुङ्कामासि ।

अनसूया – उला शकुन्तले अनभ्यन्तरे भल्वावां मदनगतस्य

वृत्तान्तस्य । किं तु यादृशीतिहासनिबन्धेषु
 कामयमानानामवस्था श्रूयते तादृशीं तव पश्यामि । कथय
 किन्निमित्तं ते सन्तापः । विकारं भ्रूलु परमार्थतोऽज्ञात्वाऽनारम्भः
 प्रतीकारस्य ।

राजा – अनसूयामप्यनुगतो मदीयस्तर्कः । न हि स्वाभिप्रायेण मे
 दर्शनम् ।

शकुन्तला – (आत्मगतम्)

भलवान्भ्रूलु मेऽभिनिवेशः । एदानीमपि सलसैतयोर्न शक्नोमि
 निवेदयितुम् ।

प्रियंवदा – सपि शकुन्तले सुष्ठु अेषा भएति । डिमात्मन
 आतकुमुपेक्षसे । अनुदिवसं भ्रूलु परिडीयसेऽङ्गैः । डेवलं लावण्यमयी
 छाया त्वां न मुञ्चति ।

राजा – अवितथमाह प्रियंवदा । तथा हि
 क्षामक्षामकपोलमाननमुरः काठिन्यमुक्तस्तनं
 मध्यः क्लान्ततरः प्रकामविनतावंसौ छविः पाण्डुरा ।
 शोभ्या य प्रियदर्शना य मदनज्वल्लेयमालक्ष्यते
 पत्राणामिव शोषणेन मरुता स्पृष्टा लता माधवी ॥ ८ ॥

शकुन्तला – सपि कस्य वान्यस्य कथयिष्यामि ।

किन्त्वायासयित्रीदानीं वां भविष्यामि ।

उभे – अत अेव भ्रूलु निर्बन्धः । स्निग्धजनसंविभक्तं हि दृःभं
 सख्यवेदनं भवति ।

राजा – पृष्टा जनेन समदुःभसुभेन आला

नेयं न वक्ष्यति मनोगतमाधिडेतुम् ।

दृष्टो विवृत्य भ्रूलुशोऽप्यनया सतृषणमत्रान्तरे

श्रवणकातरतां गतोऽस्मि ॥ ९ ॥

शकुन्तला – सपि यतःप्रभृति मम दर्शनपथमागतः स

तपोवनरक्षिता राजर्षिः ।

(एत्यर्धोक्ते लज्जं नाटयति)

उभे – कथयतु प्रियसप्पी ।

शकुन्तला – तत आरभ्य तद्गतेनाभिलाषेणैतदवस्थास्मि
 संवृत्ता ।

राजा - (सडर्षम्)

श्रुतं श्रोतव्यम् ।

स्मर एव तापडेतुर्निर्वापयिता स एव मे जातः ।

दिवस एवाभ्रश्यामस्तपात्यये शुवलोकस्य ॥ १० ॥

शकुन्तला - तद्यदि वामनुमतं तथा वर्तेथां यथा तस्य

राजर्षेरनुकम्पनीया भवामि । अन्यथावश्यं सिग्यत मे तिलोदकम् ।

राजा - संशयश्छेदि वचनम् ।

प्रियंवदा - (जनान्तिकम्)

अनसूये दूरगतमन्मथाऽक्षमेयं कालडररास्य । यस्मिन्बद्धभावैषा

स ललामभूतः पौरवाणाम् । तद्युक्तमस्या अबिलाषोऽभिनन्दितुम् ।

अनसूया - तथा यथा भणसि ।

प्रियंवदा - (प्रकाशम्)

सपि दृष्टयानुपुपस्तेऽभिनवेशः । सागरमुज्जित्वा कुत्र वा

मडानधवतरति । क एदानीं सडकारमन्तरेणातिमुक्तलतां पल्लवित्तां

सडते ।

राजा - डिमत्र चित्रं यद्वि विशाषे शशाडुलेषामनुवर्तेते ।

अनसूया - कः पुनरुपायो भवेद्यैनाविलम्बितं निभृतं च सध्या

मनोरथं सम्पादयावः ।

प्रियंवदा - निभृतमिति चिन्तनीयं भवेत् । शीघ्रमिति सुकरम् ।

अनसूया - कथमिव ।

प्रियंवदा - ननु स राजर्षिरस्यां स्निग्धदृष्टया

सूचिताभिलाष ऐतान्दिवसान्भ्रजागरकृशो लक्ष्यते ।

राजा - सत्यमित्थम्भूत ऐवास्मि । तथा छि

एदमशिशिरैरन्तस्तापाद्विवर्णमणीकृतं

निशि निशि भुजन्धस्तापाङ्गप्रसारिभिरश्रुभिः ।

अनभिलुवितज्याघाताडुं मुडुर्भण्णिबन्धनात्कनकवलयं

स्रस्तं स्रस्तं मया प्रतिसार्थते ॥ ११ ॥

प्रियंवदा - (विचिन्त्य)

डला मदनलेषोऽस्य डियतां तं सुमनोगोपितं कृत्वा

देवप्रसादस्यापदेशेन तस्य डस्तं प्रापयिष्यामि ।

अनसूया - रोचते मे सुकुमारः प्रयोगः डिं वा शकुन्तला भणति ।

शकुन्तला - किं नियोगो वां विकल्प्यते ।

प्रियंवदा - तेन ज्यात्मन उपन्यासपूर्वं चिन्तय तावत्किमपि
ललितपदबन्धनम् ।

शकुन्तला - उवा चिन्तयाम्यहम् । अवधीरणाभीरुकं पुनर्वपते
मे लृद्यम् ।

राजा - (सलर्षम्)

अयं स ते तिष्ठति सङ्गमोत्सुको

विशङ्कुसे भीरु यतोऽवधीरणाम् ।

लभेत वा प्रार्थयिता न वा श्रियं

श्रिया दुरापः कथमीप्सितो लवेत् ॥ १२ ॥

सभ्यौ - अयि आत्मगुणावमानिनि क धदानीं शरीरनिर्वापयित्रीं

शारदीं ज्योत्स्नां पटान्तेन वाश्यति ।

शकुन्तला - (सस्मितम्)

नियोजितेदानीमस्मि ।

(छत्युपविष्टा चिन्तयति)

राजा - स्थाने षलु विस्मृतनिमेषेण यक्षुषा प्रियामवलोकयामि ।

यतः

उन्नमितैकल्लतमाननमस्याः पदानि रययन्त्याः ।

कष्टकितेन प्रथयति मध्यनुरागं कपोलेन ॥ १३ ॥

शकुन्तला - उवा चिन्तितं मया गीतवस्तु । असन्निलितानि

पुनर्वपनसाधनानि ।

प्रियंवदा - अतस्मिञ्शुकोदरसुकुमारे नलिनीपत्रे नभैर्निक्षिप्तवर्णं

कुरु ।

शकुन्तला - (यथोक्तं उपयित्वा)

उवा शृणुतमिदानीं सङ्गतार्थं न वेति ।

उभे - अवलिते स्वः ।

शकुन्तला - (वाचयति)

तव न जाने लृद्यं मम पुनः कामो द्दिवाऽपि रात्रावपि ।

निर्घृण तपति बलीयस्त्वयि वृत्तमनोरथाया अङ्गानि ॥ १४ ॥

राजा - (सलसोपसृत्य)

तपति तनुगात्रि मदनस्त्वामनिशं मां पुनर्दुल्येव ।

उलपयति यथा शशाङ्कं न तथा छि कुमुद्वर्ती द्विवसः ॥ १५ ॥

सप्यौ – (विलोक्य सदर्भमुत्थाय)

स्वागतमविलम्बिनो मनोरथस्य ।

(शकुन्तलाऽभ्युत्थातुमिच्छति)

राजा – अलमलमायासेन ।

सन्दृष्टुसुमशयनाभ्याशुक्लान्तभिसभङ्गसुरभीणि ।

गुरुरपरितापानि न ते गात्राण्युपयारमर्जन्ति ॥ १६ ॥

अनसूया – धतः शिलातलैकदेशमलङ्करोतु वयस्यः ।

(राजोपविशति । शकुन्तला सलज्जा तिष्ठति)

प्रियंवदा – द्वयोरपि युवयोरन्योन्यानुरागः प्रत्यक्षः । सप्तीस्नेहः

पुनर्मा पुनरुक्तवादिनीं करोति ।

राजा – भद्रे नैतत्परिहार्यम् । विवक्षितं ह्यनुक्तमनुतापं जनयति ।

प्रियंवदा – आपन्नस्य विषयनिवासिनो जनस्यार्तिहरेण राज्ञा

भवितव्यमित्येष वो धर्मः ।

राजा – नास्मात्परम् ।

प्रियंवदा – तेन डीयमावयोः प्रियसप्ती त्वामुद्दिश्येदमवस्थान्तरं

भगवता मदनैनारोपिता । तदर्थस्यभ्युपपत्त्या श्रुवितमस्या

अवलम्बितुम् ।

राजा – भद्रे साधारणोऽयं प्रणयः । सर्वथानुगृहीतोऽस्मि ।

शकुन्तला – (प्रियंवदामवलोक्य)

उला किमन्तःपुरविरुडपर्युत्सुकस्य राजर्षेरुपरोधेन ।

राजा – सुन्दरि

धृष्टमन्यपरायणमन्यथा लृष्टयसन्निहिते लृष्टयं मम ।

यदि समर्थयसे मद्विरेक्षाणे मदनबाणउत्तोऽस्मि उतः पुनः ॥ १७ ॥

अनसूया – वयस्य बहुवल्लभा राजानः श्रूयन्ते । यथा नौ

प्रियसप्ती बन्धुजनशोचनीया न भवति तथा निर्वाडय ।

राजा – भद्रे किं बहुना

परित्राडभङ्गत्वेऽपि द्वे प्रतिष्ठे कुलस्य मे ।

समुद्ररसना चोर्वी सप्ती य युवयोरियम् ॥ १८ ॥

उभे – निर्वृते स्वः ।

प्रियंवदा - (सदृष्टिक्षेपम्)

अनसूये ओष धतोदत्तदृष्टिरुत्सुको मृगपोतको मातरमन्विष्यति । अेडि ।

संयोजयाव येनम् ।

(धृत्युभे प्रस्थिते)

शकुन्तला - उला अशराराम्भि । अन्यतरा युवयोरागच्छतु ।

उभे - पृथिव्या यः शरारं स तव समीपे वर्तते ।

(धृति निष्क्रान्ते)

शकुन्तला - कथं गते अेव ।

राजा - अलमावेगेन । नन्वयमाराधयिता जनस्तव समीपे वर्तते ।

किं शीतलैः क्लमविनोदितिरार्द्रवातासञ्चारयामि

नलिनीदलतालवृन्तैः ।

अङ्गे निधाय करभोरु यथासुभं ते संवाडयामि यरारालुत पद्मताम्रौ ॥ १८ ॥

शकुन्तला - न माननीयेष्वामानमपराधयिष्ये ।

(धृत्युत्थाय गन्तुमिच्छति)

राजा - सुन्दरि अनिर्वाणो द्विषः धयं य ते शरीरावस्था ।

उत्सृज्य कुसुमशयनं नलिनीदलकल्पितस्तनावरणम् ।

कथमातपे गमिष्यसि परिबाधापेलवैरङ्गैः ॥ २० ॥

(धृति बलाटेनां निवर्तयति)

शकुन्तला - पौरव रक्ष विनयम् । मदनसन्तमापि न षल्वात्मनः

प्रभवामि ।

राजा - भीरु अलं गुडुजनभयेन । दृष्ट्वा ते विदितधर्मा

तत्रभवान्नात्र दोषं त्रडीष्यति कुलपतिः । पश्य ।

गान्धर्वेण विवाडेन बड्व्यो राजर्षिकन्यकाः ।

श्रूयन्ते परिणीतास्ताः पितृभिश्चाभिनन्दिताः ॥ २१ ॥

शकुन्तला - मुञ्च्य तावन्माम् । भूयोऽपि सप्पीजनमनुमानयिष्ये ।

राजा - भवतु । मोक्षयामि ।

शकुन्तला - कदा ।

राजा -

अपरिक्षतकोमलस्य यावत्कुसुमस्येव नवस्य षट्पटेन ।

अधरस्य पिपासता मया ते सदयं सुन्दरि गृह्यते रसोऽस्य ॥ २२ ॥

(ઇતિ મુખમસ્થાઃ સમુન્નમચિતુમિચ્છતિ । શકુન્તલા પરિહરતિ નાટ્યેન)
(નેપથ્યે)

ચક્રવાકવધુકે આમન્ત્રયસ્વ સહચરમ્ । ઉપસ્થિતા રજની ।

શકુન્તલા - (સસમ્ભ્રમમ્)

પૌરવ અસંશયં મમ શરીરવૃત્તાન્તોપલભ્યાયાર્યા ગૌતમીત

એવાગચ્છતિ । તદ્વિટપાન્તરિતો ભવ ।

રાજા - તથા ।

(ઇત્યાત્માનમાવૃત્ય તિષ્ઠતિ)

(તતઃ પ્રવિશતિ પાત્રહસ્તા ગૌતમી સખ્યૌ ચ)

સખ્યૌ - ઇત ઇત આર્યા ગૌતમી ।

ગૌતમી - (શકુન્તલામુપેત્ય)

જાતે અપિ લઘુસન્તાપાનિ તેડડગાનિ ।

શકુન્તલા - આર્યે અસ્તિ મે વિશેષઃ ।

ગૌતમી - અનેન દર્ભોદકેન નિરાબાધમેવ તે શરીરં ભવિષ્યતિ ।

(શિરસિ શકુન્તલામભ્યુક્ષ્ય)

વત્સે પરિણાતો દિવસઃ । એહિ ઉટજમેવ ગચ્છામઃ ।

(ઇતિ પ્રસ્થિતાઃ)

શકુન્તલા - (આત્મગતમ્)

હૃદય પ્રથમમેવ સુખોપનતે મનોરથે કાતરભાવં ન મુચ્યસિ ।

સાનુશયવિઘટિતસ્ય કથં તે સામ્પ્રતં સન્તાપઃ ।

(પદાન્તરે સ્થિત્વા । પ્રકાશમ્)

લતાવલય સન્તાપહારક આમન્ત્રયે ત્વાં ભૂયોડપિ પરિભોગાય ।

(ઇતિ દુઃખેન નિષ્કાન્તા શકુન્તલા સહેતરાભિઃ)

રાજા (પૂર્વસ્થાનમુપેત્ય । સનિઃશ્વાસમ્)

અહો વિદ્મવત્યઃ પ્રાર્થિતાર્થસિદ્ધયઃ । મયા હિ

મુહુરડ્ગુલિસંવૃતાધરોષ્ટે પ્રતિષેધાક્ષરવિકલવાભિરામમ્ ।

મુખમંસવિવર્તિ પક્ષ્મલાક્ષ્યાઃ કથમપ્યુન્નમિતં ન ચુમ્બિતં તુ ॥ ૨૩ ॥

કવ નુ ખલુ સમ્પ્રતિ ગચ્છામિ । અથવા ઇતૈવ પ્રિયાપરિભુક્તમુક્તે

લતાવલયે મુહૂર્તં સ્થાસ્યામિ ।

(સર્વતોડવલોક્ય)

તસ્થાઃ પુષ્પમયી શરીરલુલિતા શય્યા શિલાયામિયં

कलान्तो मन्मथलेप्ये अेष नलिनीपत्रे नभैरर्पितः ।
 उस्ताद्भ्रष्टमिदं बिसाभरणमित्यासज्यमानेक्षाणो
 निर्गन्तुं सखसा न वेतसगुडाच्छक्रोमि शून्यादपि ॥ २४ ॥

(आकाशे)

राजन्

सायन्तने सवनकर्मणि सम्प्रवृत्ते

वेदिं लुताशनवतीं परितः प्रयस्ताः ।

छायाश्चरन्ति बहुधा भयमादधानाः

सन्ध्यापथोदकपिशाः पिशिताशनानाम् ॥ २५ ॥

राजा – अयमलमागच्छामि ।

(एति निष्क्रान्तः)

(एति तृतीयोऽङ्कः ।)

चतुर्थोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशतः कुसुमावययं नाटयन्त्यौ सभ्यौ ।)

अनसूया – उवा प्रियंवदे यद्यपि गान्धर्वेण विधिना निर्वृत्तकल्याणा

शकुन्तलाऽनुत्पन्नभर्तृगामिनी संवृत्तेति निर्वृत्तं मे हृदयं

तथाप्येतावस्थिन्तनीयम् ।

प्रियंवदा – कथमिव ।

अनसूया – अद्य स राजर्षिरिष्टिं परिसमाप्यर्षिभिर्विसर्जित आत्मनो

नगरं प्रविश्यान्तःपुरसमागतं एतोगतं वृत्तान्तं स्मरति वा न वेति ।

प्रियंवदा – विस्रब्धा भव । न तादृशा आकृतिविशेषा

गुणविरोधिनो भवन्ति । तात एदानीमिमं वृत्तान्तं श्रुत्वा न जाने किं

प्रतिपत्स्यत एति ।

अनसूया – यथाहं पश्यामि तथा तस्यानुमतं भवेत् ।

प्रियंवदा – कथमिव ।

अनसूया – गुणवते कन्यका प्रतिपादनीयेत्ययं तावत्प्रथमः

सङ्कल्पः । तं यद्वि दैवमेव सम्पादयति नन्वप्रयासेन कृतार्थो

गुरुःजनः ।

प्रियंवदा – (पुष्पभाजनं विलोक्य)

सभि अवचितानि बलिकर्मपर्याप्तानि कुसुमानि ।

अनसूया - ननु सप्याः शकुन्तलायाः सौभाग्यदेवतार्थनीया ।

प्रियंवदा - युज्यते ।

(एति तदेव कर्माभिनयतः)

(नेपथ्ये)

अयमहं भोः ।

अनसूया - (दर्शं दत्त्वा)

सपि अतिथीनामिव निवेदितम् ।

प्रियंवदा - ननूटजसन्निहिता शकुन्तला ।

अनसूया - अद्य पुनर्दृष्टयेनासन्निहिता । अलमेतावद्भिः कुसुमैः ।

(एति प्रस्थिते)

(नेपथ्ये)

आः

अतिथिपरिभाविनि

विश्रित्तयन्ती यमनन्यमानसा तपोधनं वेत्सि न मामुपस्थितम् ।

स्मरिष्यति त्वां न स बोधितोऽपि सन्ध्यां प्रमत्तः प्रथमं कृतामिव ॥ १ ॥

प्रियंवदा - डा धिक् डा धिक् । अप्रियमेव संवृत्तम् । कस्मिन्नपि

पूजार्हेऽपराध्ना शून्यलृष्टया शकुन्तला ।

(पुरोऽवलोक्य)

न भलु यस्मिन्कस्मिन्नपि । अेष दूर्वासाः सुलभकोपो मर्षिः । तथा

शम्वा वेगबलोत्कुल्लया दूर्वारया गत्या प्रतिनिवृत्तः ।

अनसूया - कोऽन्यो हुतवडाद्गुं प्रभवति । गच्छ । पादयोः

प्रशाम्य निवर्तयैनं यावदहमर्धोऽहं कमुपकल्पयामि ।

प्रियंवदा - तथा

(एति निष्क्रान्ता)

अनसूया - (पदान्तरे स्मलितं निरुध्य)

अहो आवेगस्मलितया गत्या प्रभ्रष्टं ममाग्रहस्तात्पुष्पभाजनम् ।

(एति पुष्पोप्ययं रूपयति)

(प्रविश्य)

प्रियंवदा - सपि प्रकृतिवकः स कस्यानुनयं प्रतिगृह्णाति ।

किमपि पुनः सानुकोशः कृतः ।

अनसूया - (सस्मितम्)

तस्मिन्भवेत्तदपि । कथय ।

प्रियंवदा – यदा निवर्तितुं नेच्छति तदा विज्ञापितो भया ।

भगवन् प्रथमं एति प्रेक्ष्याविज्ञाततपःप्रभावस्य दृष्टितुजनस्य

भगवतैकोऽपराधो मर्षयितव्य एति ।

अनसूया – ततस्ततः ।

प्रियंवदा – ततो न मे वयनमन्यथा भवितुमर्हति किं

त्वभिज्ञानाभराण्यशनेन शापो निवर्तिष्यत एति मन्त्रयमाणा

अेवान्तर्दितः ।

अनसूया – शक्यमिदानीमाश्रसितुम् । अस्ति तेन राजर्षिणा

सम्प्रस्थितेन स्वनामधेयाङ्कितमङ्गुलीयकं स्मरणीयमिति स्वयं

पिनद्धम् । तस्मिन्स्वाधीनोपाया शकुन्तला भविष्यति ।

प्रियंवदा – सपि अेहि । देवकार्यं तावदस्या निर्वर्तयावः ।

(एति परिक्लामतः)

प्रियंवदा – (विलोक्य)

अनसूये पश्य तावत् । वामदस्तोपहितवदनाऽऽलिप्तितेव प्रियसप्पी ।

भर्तृगतया चिन्तयात्मानमपि नैषा विभावयति । किं

पुनरागन्तुकम् ।

अनसूया – प्रियंवदे द्वयोरेव नौ मुभे अेष वृत्तान्तस्तिष्ठतु ।

रक्षितव्या भलु प्रकृतिपेलवा प्रियसप्पी ।

प्रियंवदा – को नामोष्णोऽङ्केन नवमालिकां सिञ्चति ।

(एति निष्क्रान्ते)

विष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति सुभोत्थितः शिष्यः)

शिष्यः – वेलोपलक्षणाार्थमादिष्टोऽस्मि तत्रभवता

प्रवासाद्गुणवृत्तेन काश्यपेन । प्रकाशं निर्गतस्तावदवलोकयामि

किंयदवशिष्टं रजन्या एति ।

(परिक्लाम्यावलोक्य च)

दन्त प्रभातम् । तथा हि ।

यात्येकतोऽस्तशिभरं पतिरोषधीनामाविष्कृतारुणपुरःसर

अेकतोऽर्कः ।

तेजोद्भयस्य युगपद्व्यसनोदयाभ्यां लोको नियम्यत एवात्मदशान्तरेषु ॥

२॥

अपि य ।

अन्तर्हिते शशिनि सैव कुमुद्वती मे
दृष्टिं न नन्दयति संस्मरणीयशोभा ।
छष्टप्रवासजनिता-न्यबलाजनस्य
दुःभानि नूनमतिमात्रसुदुःखानि ॥ ३ ॥

(प्रविश्यापटीक्षेपेण)

अनसूया - यद्यपि नाम विषयपराङ्मुषस्य जनस्यैतन्न विदितं
तथापि तेन राज्ञा शकुन्तलायामनार्यमाचरितम् ।
शिष्यः - यावदुपस्थितां लोभवेलां गुरवे निवेदयामि ।

(एति निष्क्रान्तः)

अनसूया - प्रतिबुद्धापि किं करिष्यामि । न म उचितेष्वपि
निजकरणीयेषु हस्तपादं प्रसरति । कामे दानां स कामो भवतु
येनासत्यसन्धे जने शुद्धदृष्ट्या सप्ती पदं कारिता । अथवा
दुर्वासःशाप अेष विकारयति । अन्यथा कथं स राजर्षिस्तादृशानि
मन्त्रयित्वैतावतः कालस्य लोभमात्रमपि न विसृजति ।
तदितोऽभिज्ञानमद्गुलीयकं तस्य विसृजत्वः । दुःप्रशीले तपस्विजने
कोऽभ्यर्थ्यताम् । ननु सप्तीगामी दोष
एति व्यवसितापि न पारयामि प्रवासप्रतिनिवृत्तस्य तातकाश्यपस्य
दुष्कृतपरिणीतामापन्नसत्त्वां शकुन्तलां निवेदयितुम् ।
एत्थद्गतेऽस्माभिः किं करणीयम् ।

(प्रविश्य)

प्रियंवदा - (सदर्भम्)

सपि त्वरस्व त्वरस्व शकुन्तलायाः प्रस्थानकौतुकं निवर्तयितुम् ।
अनसूया - सपि कथमेतत् ।
प्रियंवदा - शृणु । दानां सुभशयितपृच्छिका
शकुन्तलासकाशं गतास्मि ।
अनसूया - ततस्ततः ।

प्रियंवदा - तावदेनां लज्जवन्तमुष्नीं परिष्वज्य
तातकाश्यपेनैवमभिनन्दितम् । दृष्ट्या धूमाङ्कलितदृष्टेरपि
यजमानस्य पावक ओवाङ्कतिः पतिता । वत्से सुशिष्यपरिदत्ता

विद्येवाशोयनीयासि संवृत्ता । अद्यैव ऋषिरक्षितां त्वां भर्तुः
सकाशं विसर्जयामीति ।

अनसूया – अथ केन सूचितस्तातकाश्यपस्य वृत्तान्तः ।
प्रियंवदा – अग्निशरणं प्रविष्टस्य शरीरं विना छन्दोमय्या
वाएया ।

अनसूया – (सविस्मयम्) कथमिव ।

प्रियंवदा – (संस्कृतमाश्रित्य)

दुष्यन्तेनाडितं तेजो धानां भूतये भुवः ।

अवेडि तनयां ब्रह्मन्नग्निगर्भां शमीमिव ॥ ४ ॥

अनसूया – (प्रियंवदामाश्लिष्य)

सपि प्रियं मे । किं त्वद्यैव शकुन्तला नीयत षत्युत्कण्ठासाधारणं
परितोषमनुभवामि ।

प्रियंवदा – सपि आवां तावदुत्कण्ठां विनोदयिष्यावः । सा
तपस्विनी निर्वृता भवतु ।

अनसूया – तेन ज्येतस्मिंश्चूतशाभावलम्बिते नालिकेरसमुद्ग
अेतन्निमित्तमेव कालान्तरक्षमा निक्षिप्ता मया डेसरमालिका । तद्विमां
उस्तसन्निहितं कुरु । यावदुत्कण्ठां तस्यै मृगरोयनां तीर्थमृत्तिकां
दूर्वाडिसलयानीति मङ्गलसमालम्बनानि विरययामि ।

प्रियंवदा – तथा क्वियताम् ।

(अनसूया निष्क्रान्ता । प्रियंवदा नाट्येन सुमनसो गृह्णाति)

(नेपथ्ये)

गौतमि आदिश्यन्तां शार्ङ्गारवमिश्राः शकुन्तलानयनाय ।

प्रियंवदा – (कर्णं दत्त्वा)

अनसूये त्वरस्व त्वरस्व । अते भलु उस्तिनापुरगामिन ऋषयः
शब्दाय्यन्ते ।

(प्रविश्य समालम्बनउस्ता)

अनसूया – सपि अेडि । गच्छावः ।

(एति परिक्लामतः)

प्रियंवदा – (विलोक्य)

अेषा सूर्योदय अेव शिषामज्जिता प्रतीष्टनीवारउस्ताभिः

स्वस्तिवायनिकाभिस्तापसीभिरभिनन्दमाना शकुन्तला तिष्ठति ।

ઉપસર્પાવ એનામ્ ।

(ઇત્યુપસર્પતઃ)

(તતઃ પ્રવિશતિ યથોદ્દિષ્ટવ્યાપારા આસનસ્થા શકુન્તલા)

તાપસીનામન્યતમા - (શકુન્તલાં પ્રતિ)

જાતે ભર્તુર્બહુમાનસૂચકં મહાદેવીશબ્દં લભસ્વ ।

દ્વિતીયા - વત્સે વીરપ્રસવિની ભવ ।

તૃતીયા - વત્સે ભર્તુર્બહુમતા ભવ ।

(ઇત્યાશિષો દત્વા ગૌતમીવર્જં નિષ્ક્રાન્તાઃ)

સખ્યૌ - (ઉપસૂત્ય)

સપ્તિ સુખમજ્જનં તે ભવતુ ।

શકુન્તલા - સ્વાગતં મે સખ્યોઃ । ઇતો નિષીદતમ્ ।

ઉભે (મડ્ગલપાત્રાણ્યાદાય । ઉપવિશ્ય)

હલા સજ્જા ભવ । યાવત્તે મડ્ગલસમાલમ્ભનં વિરચયાવઃ ।

શકુન્તલા - ઇદમપિ બહુ મન્તવ્યમ્ । દુર્લભમિદાનીં મે

સખીમણ્ડનં ભવિષ્યતિ ।

(ઇતિ બ્રાહ્મં વિસૃજતિ)

ઉભે - સપ્તિ ઉચિતં ન તે મડ્ગલકાલે રોદિતુમ્ ।

(ઇત્યશ્રુણિ પ્રમૃજ્ય નાટ્યેન પ્રસાધયતઃ)

પ્રિયંવદા - આભરણોચિતં રૂપમાશ્રમસુલભૈઃ

પ્રસાધનૈર્વિપ્રકાર્યતે ।

(પ્રવિશ્યોપાયનહસ્તાવૃષિકુમારકૌ)

ઉભૌ - ઇદમલકુરણમ્ । અલક્રિયતામત્રભવતી ।

(સર્વા વિલોક્ય વિસ્મિતાઃ)

ગૌતમી - વત્સ નારદ કુત એતત્ ।

પ્રથમઃ - તાતકાશ્યપપ્રભાવાત્ ।

ગૌતમી - કિં માનસી સિદ્ધિઃ ।

દ્વિતીયઃ - ન ખલુ । શ્રૂયતામ્ । તત્રભવતા વયમાજ્ઞામાઃ

શકુન્તલાહેતોર્વનસ્યતિભ્યઃ કુસુમાન્યાહરતેતિ ।

તત ઇદાનીં

ક્ષૌમં કેનચિદિન્દુપાણુ તરુણા માડ્ગલ્યમાવિષ્કૃતં

નિષ્કૃતશ્ચરણોપભોગસુલભો લાક્ષારસઃ કેનચિત્ ।

અન્યેભ્યો વનદેવતાકરતલૈરાપર્વભાગોત્થિતૈ-

ईतान्याभरणानि तत्किसलयोद्भेदप्रतिद्वन्द्विभिः ॥ ५ ॥

प्रियंवदा - (शकुन्तलां विलोक्य)

उला अनयाभ्युपपत्त्या सूचिता ते भर्तुर्गोडेऽनुभवितव्या राजलक्ष्मीः ।

(शकुन्तला प्रीडां उपयति)

प्रथम - गौतम अेल्येछि । अभिषेकोत्तीर्णाय काश्यपाय

वनस्पतिसेवां निवेदथावः ।

द्वितीयः - तथा ।

(धति निष्कान्तौ)

सभ्यौ - अये अनुपयुक्तभूषणोऽयं जनः ।

चित्रकर्मपरिचयेनाऽङ्गेषु त आभरणविनियोगं कुर्वः ।

शकुन्तला - जाने वां नैपुण्यम् ।

(ठिभे नाटयेनालङ्कुरुतः)

(ततः प्रविशति स्नानोत्तीर्णः काश्यपः) ।

काश्यपः - यास्यत्यधे शकुन्तलेति लृढयं संस्पृष्टमुत्कण्ठया

कण्ठः स्तम्भितभाष्पवृत्तिकलुषश्चिन्ताजडं दर्शनम् ।

वैकल्यं मम तावदीदृशमिदं स्नेहादरण्यौकसः

पीड्यन्ते गृहिणः कथं नु तनयाविशेषदुःखैर्नवैः ॥ ६ ॥

(धति परिक्रामति)

सभ्यौ - उला शकुन्तले अवसितमण्डनासि । परिधत्स्य साम्प्रतं

क्षौभयुगलम् ।

(शकुन्तलोत्थाय परिधत्ते)

गौतमी - जाते अेष ते आनन्दपरिवालिणा यक्षुषा परिष्वजमान

धव गुरुरुपस्थितः । आचारं तावत्प्रतिपद्यस्व ।

शकुन्तला - (सप्रीडम्)

तात वन्दे ।

काश्यपः - वत्से ।

यथातेरिव शर्मिष्ठा भर्तुर्भङ्गुमता भव ।

सुतं त्वमपि संराजं सेव पूरुमवाप्नुहि ॥ ७ ॥

गौतमी - भगवान् वरः षत्वेषः । नाशीः ।

काश्यपः - वत्से धतः सधो लुतानग्रीन्प्रदक्षिणीकुरुष्व ।

(सर्वे परिक्रामन्ति)

काश्यपः - (ऋकछन्दसाऽऽशास्ते)

अमी वेदिं परितः क्लृप्तधिषण्याः

समिद्धन्तः प्रान्तसंस्तीर्णदर्भाः ।

अपघ्नन्तो दुरितं उव्यगन्धैर्वैतानास्त्वां

वह्नयः पावयन्तु ॥ ८ ॥

प्रतिष्ठस्वेदानीम् ।

(सदृष्टिक्षेपम्)

क्व ते शार्ङ्गरवमिश्राः ।

(प्रविश्य)

शिष्यः - भगवन् धमे स्मः ।

काश्यपः - भगिन्यास्ते मार्गमादेशय ।

शार्ङ्गरवः - एत एतो भवती ।

(सर्वे परिक्रामन्ति)

काश्यपः - भो भोः सन्निहितास्तपोवनतरवः ।

पातुं न प्रथमं व्यवस्यति जलं युष्मास्वपीतेषु या

नादत्ते प्रियमण्डनापि भवतां स्नेहेन या पल्लवम् ।

आद्यै वः कुसुमप्रसूतिसमये यस्या भवत्युत्सवः

सेयं याति शकुन्तला पतिगृहं सर्वैरनुज्ञायताम् ॥ ९ ॥

(डोडिलरवं सूचयित्वा)

अनुमतगमना शकुन्तला तरुभिरियं वनवासबन्धुभिः ।

परिभृतविरुतं कलं यथा प्रतिवयनीकृतमेभिरीदृशम् ॥ १० ॥

(आकाशे)

रभ्यान्तरः कमलिनीहरितैः

सरोभिश्छायाद्रुमैर्नियमितार्कमयूषतापः ।

भूयात्तुशेशयरजोमृदुरेणुरस्याः शान्तानुकूलपवनश्च शिवश्च

पन्थाः ॥ ११ ॥

(सर्वे सविस्मयमाकर्षयन्ति)

गौतमी - जाते ज्ञातिजनस्निग्धाभिरनुज्ञातगमनासि

तपोवनदेवताभिः । प्रणम्य भगवतीः ।

शकुन्तला - (सप्रणामं परिक्रम्य । जनान्तिकम्)

डला प्रियंवदे आर्यपुत्रदर्शनोत्सुकाया अप्याश्रमपदं परित्यजन्त्या
दुःभेन मे यरएौ पुरतः प्रवर्तते ।

प्रियंवदा – न डेवलं तपोवनविरडकातरा सभ्येव ।

त्वयोपस्थितविथोगस्य तपोवनस्यापि तावत्समवस्था दृश्यते ।

डद्वलितदर्भकवला मृग्यः परित्यक्तनर्तना मयूराः ।

अपसृतपाएडुपत्रा मुग्यन्त्यश्रूणीव लताः ॥ १२ ॥

शकुन्तला – (स्मृत्वा)

तात लताभगिनीं वनजयोत्सनां तावदामन्त्रयिष्ये ।

काश्यपः – अवैमि ते तस्यां सोदर्यस्नेडम् । डयं तावदक्षिणेन ।

शकुन्तला – (डपेत्य लतामालिङ्ग्य)

वनजयोत्सने यूतसङ्गतापि मां प्रत्यालिङ्गेतोगताभिः शाभाभाडुभिः ।

अधप्रभृति दूरपरिवर्तिनी ते भलु भविष्यामि ।

काश्यपः –

सङ्कुलितं प्रथममेव मया तवार्थे

भर्तारमात्मसदृशं सुकुतैर्गता त्वम् ।

यूतेन संश्रितवती नवमालिकेयमस्यामडं

त्वयि य सम्प्रति वीतयिन्तः ॥ १३ ॥

डतः पन्थानं प्रतिपद्यस्व ।

शकुन्तला – (साभ्यौ प्रति)

डला ओषा द्रयोर्युवयोर्डस्ते निक्षेपः ।

साभ्यौ – अयं जनः कस्य डस्ते समर्पितः ।

(डति भाष्यं विडरतः)

काश्यपः – अनसूये अलं रुदित्वा । ननु भवतीभ्यामेव

स्थिरीकर्तव्या शकुन्तला ।

(सर्वे परिक्रामन्ति)

शकुन्तला – तात ओषोटजपर्यन्तयारिणी गर्भमन्थरा

मृगवधूर्यदाऽनघप्रसवा भवति तदा मड्यं डमपि

प्रियनिवेदयितुं विसर्जयिष्यथ ।

काश्यपः – नेदं विस्मरिष्यामः ।

शकुन्तला – (गतिभङ्गं रुपयित्वा)

डो नु भल्वेष निवसने मे सज्जते ।

(ઇતિ પરાવર્તતે)

કાશ્યપઃ - વત્સે,

યસ્ય ત્વયા વ્રણવિરોપણમિડ્ગુદીનાં

તૈલં ન્યષિચ્યત મુખે કુશસૂચિવિદ્ધે ।

શ્યામાકમુષ્ટિપરિવર્ષિતકો જહાતિ

સોડયં ન પુત્રકૃતકઃ પદર્વી મૃગસ્તે ॥ ૧૪ ॥

શકુન્તલા - વત્સ કિં સહવાસપરિત્યાગિનીં મામનુસરસિ ।

અચિરપ્રસૂતયા જનન્યા વિના વર્ષિત એવ । ઇદાનીમપિ મયા વિરહિતં

ત્વાં તાતશ્ચિન્તયિષ્યતિ । નિવર્તસ્વ તાવત્ ।

(ઇતિ રુદતી પ્રસ્થિતા)

કાશ્યપઃ -

ઉત્પક્ષ્મણોર્નયનયોરુપરુદ્ધવૃત્તિં

બાષ્પં કુરુ સ્થિરતયા વિરતાનુબન્ધમ્ ।

અસ્મિન્નલક્ષિતનતોન્નતભૂમિભાગે

માર્ગે પદાનિ ખલુ તે વિષમીભવન્તિ ॥ ૧૫ ॥

શાર્ંગરવઃ - ભવગાન્ । ઓદકાન્તં સ્નિગ્ધો જનોડનુગન્તવ્ય ઇતિ

શ્રૂયતે । તદિદં સરસ્તીરમ્ । અત્ર સન્દિશ્ય પ્રતિગન્તુમર્હતિ ।

કાશ્યપઃ - તેન હીમાં ક્ષીરવૃક્ષચ્છાયામાશ્રયામઃ ।

(સર્વે પરિક્રમ્ય સ્થિતાઃ)

કાશ્યપઃ - (આત્મગતમ્)

કિં નુ ખલુ તત્રભવતો દુષ્યન્તસ્ય યુક્તરૂપમસ્માભિઃ સન્દેષ્ટવ્યમ્ ।

(ઇતિ ચિન્તયતિ)

શકુન્તલા - (જનાન્તિકમ્)

હલા પશ્ય । નલિનીપત્રાન્તરિતમપિ સહચરમપશ્યન્ત્યાતુરા

ચક્રવાક્યારટતિ દુષ્કરમહં કરોમીતિ ।

અનસૂયા - સપિ મૈવં મન્ત્રયસ્વ ।

એષાપિ પ્રિયેણ વિના ગમયતિ રજનીં વિષાદદીર્ઘતરામ્ ।

ગુર્વપિ વિરહદુઃખમાશાબન્ધઃ સાહયતિ ॥ ૧૬ ॥

કાશ્યપઃ - શાર્ંગરવ ઇતિ ત્વયા મદ્ર્યનાત્સ રાજા શકુન્તલાં

પુરસ્કૃત્ય વક્તવ્યઃ ।

શાર્ંગરવઃ - આજ્ઞાપયતુ ભગવાન્ ।

काश्यपः – अस्मान्साधु विचिन्त्य संयमधनानुच्यैः कुलं
यात्मनस्त्वय्यस्याः कथमप्यबान्धवकृतां स्नेहप्रवृत्तिं य ताम् ।
सामान्यप्रतिपत्तिपूर्वकमियं दारेषु दृश्या त्वया
भाग्यायत्तमतः परं न भलु तद्वाच्यं वधूबन्धुभिः ॥ १७ ॥

शार्ङ्गरवः – गृहीतः सन्देशः ।
काश्यपः – वत्से त्वमिदानीमनुशासनीयासि । वनौकसोऽपि सन्तो
लौकिकेण वयम् ।
शार्ङ्गरवः – न भलु धीमतां कश्चिद्विषयो नाम ।
काश्यपः – सा त्वमितः पतिकुलं प्राप्य –
शुश्रूषस्व गुडकुण्डे प्रियसम्पत्तिं सपत्नीजने
भर्तृर्विप्रकृतापि रोषणतया मा स्म प्रतीपं गमः ।
भूयिष्ठे भव दक्षिणा परिजने भाग्येष्वनुत्सेडिनी
यान्त्येवं गृहिणीपदं युवतयो वामाः कुलस्थाधयः ॥ १८ ॥

अनसुया – कथं वा गौतमी मन्यते ।
गौतमी – अेतावान्वधूजनस्योपदेशः । ज्ञाते अेतत्फलु सर्वमवधारय ।
काश्यपः – वत्से परिष्वजस्व मां सप्तीजनं य ।
शकुन्तला – तात एत एव किं प्रियंवदानुसूये सभ्यौ निवर्तिष्येते ।
काश्यपः – वत्से एमे अपि प्रदेये । न युक्तमनयोस्तत्र गन्तुम् । त्वया
सह गौतमी यास्यति ।

शकुन्तला – (पितरमाश्लिष्य)
कथमिदानीं तातस्याङ्गात्परिभ्रष्टा मलयतटोन्मूलिता यन्मलतेव
देशान्तरे जिवितं धारयिष्यामि ।
काश्यपः – वत्से किमेवं कातरासि ।
अभिजनवतो भर्तुः श्वाद्ये स्थिता गृहिणीपदे
विभवगुरुभिः कृत्यैस्तस्य प्रतिक्षारामाकुला ।
तनयमचिरात्प्राथीवार्कं प्रसूय य पावनं
मम विरहो न त्वं वत्से शुक्यं गणयिष्यसि ॥ १९ ॥

(शकुन्तला पितुः पादयोः पतति)
काश्यपः – यद्विच्छामि ते तदस्तु ।
शकुन्तला – (सभ्यावुपेत्य)
उला द्वे अपि मां सममेव परिष्वजेथाम् ।

सभ्यौ – (तथा कृत्वा)

सपि यदि नाम स राजा प्रत्यभिज्ञानमन्थरो

भवेत्ततस्तस्मादिदमात्मनामधेयाङ्कितमङ्गुलीयकं दृश्ये ।

शकुन्तला – अनेन सन्देहेन वामाकम्पितास्मि ।

सभ्यौ – मा लैषीः । अतिस्नेहः पापशङ्की ।

शार्ङ्गरवः – युगान्तरमावृष्टः सविता । त्वरतामत्रभवती ।

शकुन्तला – (आश्रमाभिमुष्पी स्थित्वा)

तात कदा नु भूयस्तपोवनं प्रेक्षिष्ये ।

काश्यपः – श्रूयताम् ।

भूत्वा शिराय यतुस्तमडीसपत्नी

दौष्यन्तिमप्रतिरथं तनयं निवेश्य ।

भर्त्रा तदर्पितकुटुम्भभरेण सार्धं

शान्ते कश्चिदसि पदं पुनराश्रमेऽस्मिन् ॥ २० ॥

गौतमी – जाते परिधीयते गमनवेला । निवर्तय पितरम् । अथवा

शिरैणापि पुनः पुनरेषैवं मन्त्रयिष्यते । निवर्ततां भवान् ।

काश्यपः – वत्से उपरुध्यते तपोऽनुष्ठानम् ।

शकुन्तला – (भूयः पितरमाश्लिष्य)तपश्चरणापीडितं

तातशरीरम् । तन्मातिमात्रं मम कृत उत्कृष्टस्य ।

काश्यपः – (सनिःश्वासम्)

शममेष्यति मम शोकः कथं नु वत्से त्वया रचितपूर्वम् ।

उटजद्धारविद्वुढं नीवारबलिं विलोकयतः ॥ २१ ॥

गच्छ । शिवास्ते पन्थानः सन्तु ।

(निष्क्रान्ता शकुन्तला सडयायिनश्च)

सभ्यौ – (शकुन्तलां विलोक्य)

डा धिक् डा धिक् । अन्तर्दिता शकुन्तला वनराज्या ।

काश्यपः – (सनिःश्वासम्)

अनसूये गतवती वां सडयारिणी । निगुड्य शोकमनुगच्छतं मां

प्रस्थितम् ।

उभे – तात शकुन्तलाविरडितं शून्यमिव तपोवनं कथं प्रविशावः ।

काश्यपः – स्नेडवृत्तिरेवन्दर्शिनी ।

(सविमर्शं परिक्रम्य)

उन्त भोः शकुन्तलां पतिकुलं विसृज्य लब्धमिदानीं स्वास्थ्यम् ।
 कुतः ।
 अर्थो हि कन्या परकीय एव तामद्य सम्प्रेष्य परिग्रहीतुः ।
 जातो ममायं विशदः प्रकामं प्रत्यर्पितन्यास एवान्तरात्मा ॥ २२ ॥
 (एति निष्क्रान्ताः सर्वे)
 (एति यतुर्थोऽङ्कः ।)

पञ्चमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशत्यासनस्थो राजा विदूषकश्च)
 विदूषकः - (कर्णं दत्त्वा)
 भो वयस्य सङ्गीतशास्त्रान्तरेऽवधानं देहि । कलविशुद्धाया गीतेः
 स्वरसंयोगः श्रूयते । जने तत्रभवती उंसपटिका वर्णपरिययं
 करोतीति ।
 राजा - तूष्णीं भव । यावदाकर्णयामि ।
 (आकाशे गीयते)
 अभिनवमधुलोषुपस्त्वं तथा परिशुभ्य यूतमञ्जरीम् ।
 कमलवसतिमात्रनिर्वृतो मधुकर विस्मृतोऽस्येनां कथम् ॥ १ ॥
 राजा - अहो रागपरिवाहिणी गीतिः ।
 विदूषकः - किं तावद्गीत्या अवगतोऽक्षरार्थः ।
 राजा - (स्मितं कृत्वा)
 सकृत्कृतप्राणयोऽयं जनः । तदस्या देवीं वसुमतीमन्तरेण
 मडदुपालम्भनं गतोऽस्मि । सभे माधव्य मद्रथनादुच्यतां
 उंसपटिका । निपुणमुपालब्धाः स्म एति ।
 विदूषकः - यद्भवानाज्ञापयति ।
 (उत्थाय)
 भो वयस्य गृहीतस्य तथा परकीयैर्दस्तैः शिष्याण्डके
 ताज्यमानस्याप्सरसा वीतरागस्येव नास्तीदानीं मे भोक्षः ।
 राजा - गच्छ । नागरिकवृत्त्या संज्ञापयैनाम् ।
 विदूषकः - का गतिः । (एति निष्क्रान्ताः)
 राजा - (आत्मगतम्)
 किं नु भलु गीतमेवंविधार्थमाकर्ण्येष्टजनविरुद्धादृतेऽपि

भलवदुत्सृष्टिहोऽस्मि । अथवा ।
 रम्याणि वीक्ष्य मधुरांश्च निशम्य शब्दान्पर्युत्सुको भवति
 यत्सुभितोऽपि जन्तुः ।
 तस्येतसा स्मरति नूनमभोधपूर्वं भावस्थिराणि
 जननान्तरसौहृदानि ॥ २ ॥

(एति पर्याकुलस्तिष्ठति)
 (ततः प्रविशति कञ्चुकी)
 कञ्चुकी – अहो नु भल्वीदृशीभवस्थां प्रतिपन्नोऽस्मि ।
 आचारं धृत्यवहितेन मया गृहीता
 या वेत्रयष्टिरवरोधगृहेषु राज्ञः ।
 काले गते बहुतिथे मम सैव जाता
 प्रस्थानविकलवगतेरवलम्बनार्था ॥ ३ ॥

भोः कामं धर्मकार्यमनतिपात्यं देवस्य । तथापीदानीमेव
 धर्मासनादुत्थिताय पुनरुपरोधकारि कण्वशिष्यागमनमस्मै नोत्सहे
 निवेदयितुम् । अथवाऽविश्रमोऽयं लोकतन्त्राधिकारः । कुतः ।
 भानुः सद्गुणैस्तु रङ्ग एव रात्रिन्धिवं गन्धवः प्रयाति ।
 शेषः सदैवाहितभूमिभारः षष्ठांशवृत्तेरपि धर्म अेषः ॥

४ ॥

यावन्नियोगमनुतिष्ठामि ।
 (परिक्रम्यावलोडय च)
 अेष देवः
 प्रजाः प्रजाः स्वा धव तन्त्रयित्वा
 निषेवते श्रान्तमना विविक्तम् ।
 यूथानि सञ्चार्य रविप्रतमः
 शीतं दिवा स्थानमिव द्विपेन्द्रः ॥ ५ ॥

(उपगम्य)
 जयतु जयतु देवः । अते भलु डिमगिरेरुपत्यकारण्यवासिनः
 काश्यपसन्देशमादाय सस्त्रीकास्तपस्विनः सम्प्राप्ताः । श्रुत्वा देवः
 प्रमाणात् ।
 राज्ञ – (सादरम्)

डिं काश्यपसन्देशादारिणः ।

कञ्चुकी – अथ डिम् ।

राजा – तेन छि मद्भयनाद्विज्ञाप्यतामुपाध्यायः सोमरातः ।

अमूनाश्रमवासिनः श्रौतेन विधिना सत्कृत्य स्वयमेव

प्रवेशयितुमर्हसीति । अहमप्यत्र तपस्विदर्शनोचिते प्रदेशे स्थितः

प्रतिपालयामि ।

कञ्चुकी – यदाज्ञापयति देवः ।

(धृति निष्क्रान्तः)

राजा – (उत्थाय)

वेत्रवति अग्निशरणाभार्गमादेशय ।

प्रतीहारी – धत धतो देवः ।

राजा – (परिक्लामति । अधिकारभेदं निरूप्य)

सर्वः प्रार्थितमर्थमधिगम्य सुभी सम्पद्यते जन्तुः । राज्ञां तु

अरितार्थता दुःभोत्तरैव ।

औत्सुक्यमात्रमवसाययति प्रतिष्ठा

क्लेश्चाति लब्धपरिपालनवृत्तिरेव ।

नातिश्रमापनयनाय यथा श्रमाय

राज्यं स्वलस्तधृतदण्डमिवातपत्रम् ॥ ६ ॥

(नेपथ्ये)

वैतालिकौ – विजयतां देवः ।

प्रथमः –

स्वसुप्ननिरम्बिलाषः षिद्यसे लोकोत्ततोः

प्रतिदिनमथवा ते वृत्तिरेवंविधैव ।

अनुभवति छि मूर्ध्ना पदपस्तीप्रमुष्णं

शमयति परितापं छायाया संश्रितानाम् ॥ ७ ॥

द्वितीयः –

नियमयसि विमार्गप्रस्थितानात्तदण्डः

प्रशमयसि विवादं कल्पसे रक्षाणाय ।

अतनुषु विभवेषु ज्ञातयः सन्तु नाम

त्वयि तु परिसमाप्तं बन्धुकृत्यं प्रजानाम् ॥ ८ ॥

राजा – अयेते क्लान्तमनसः पुनर्नवीकृताः स्मः ।

(ઇતિ પરિક્રામતિ)

પ્રતીહારી - એષ અભિનવસમ્માર્જનસશ્રીકઃ

સન્નિહિતહોમધેનુરગ્નિશરણાલિન્દઃ । આરોહતુ દેવઃ ।

રાજા - (આરુહ્ય પરિજનાંસાવલમ્બી તિષ્ઠતિ)

વેત્રવતિ કિમુદિશ્ય ભગવતા કાશ્યપેન મત્સકાશમૃષયઃ પ્રેષિતાઃ
સ્યુઃ ।

કિં તાવદ્વૃત્તિનામુપોઢતપસાં વિઘ્નૈસ્તપો દૂષિતં

ધર્મારણ્યચરેષુ કેનચિદુત પ્રાણિષ્વસચ્ચેષ્ટિતમ્ ।

આહોસ્વિત્પ્રસવો મમાપચરિતૈર્વિષ્ટમ્ભિતો

વીરુધામિત્યારૂઢબહુપ્રતર્કમપરિચ્છેદાકુલં મે મનઃ ॥ ૯ ॥

પ્રતીહારી - સુચરિતનન્દિન ઋષયો દેવં સભાજયિતુમાગતા ઇતિ
તર્કયામિ ।

(તતઃ પ્રવિશન્તિ ગૌતમીસહિતાઃ શકુન્તલાં પુરસ્કૃત્ય મુનયઃ ।

પુરશ્ચૈષાં કચ્યુકી પુરોહિતશ્ચ)

કચ્યુકી - ઇત ઇતો ભવન્તઃ ।

શાર્દૂગરવઃ - શારદ્વત ।

મહાભાગઃ કામં નરપતિરભિન્નસ્થિતિરસૌ

ન કશ્ચિદ્ધર્ણાનામપથમપકૃષ્ટોડપિ ભજતે ।

તથાપીદં શશ્વત્પરિચિતવિવિક્તેન મનસા

જનાકીર્ણં મન્યે હુતવહપરીતં ગૃહમિવ ॥ ૧૦ ॥

શારદ્વતઃ - સ્થાને ભવાન્પુરપ્રવેશાદિત્યમ્ભૂતઃ સંવૃત્તઃ ।

અહમપિ

અભ્યક્તમપિ સ્નાતઃ શુચિરશુચિમિવ પ્રબુદ્ધ ઇવ સુમમ્ ।

બદ્ધમિવ સ્વૈરગતિર્જનમિહ સુખસડ્ગિનમવૈમિ ॥ ૧૧ ॥

શકુન્તલા - (નિમિત્તં સૂચયિત્વા)

અહો કિં મે વામેતરન્નયનં વિસ્ફુરતિ ।

ગૌતમી - જાતે પ્રતિહતમમડ્ગલમ્ । સુખાનિ તે ભર્તૃકુલદેવતા

વિતરન્તુ ।

(ઇતિ પરિક્રામતિ)

પુરોહિતઃ - (રાજાનં નિર્દિશ્ય)

ભો ભોસ્તપસ્વિનઃ અસાવન્નભવાન્વર્ણાશ્રમાણાં રક્ષિતા પ્રાગેવ

मुक्तासिनो वः प्रतिपालयति । पश्यतैनम् ।
 शार्ङ्गरवः - भो मलाभ्राह्मण काममेतदभिनन्दनीयं तथापि
 वयमत्र मध्यस्थाः । कुतः
 भवन्ति नम्रास्तरवः कृलागमैर्नवाम्बुभिर्दूरविलम्बिनो घनाः ।
 अनुद्धताः सत्पुरुषाः समृद्धिभिः स्वभावा अवैष परोपकारिणां
 ॥ १२ ॥

प्रतीहारी - देव प्रसन्नमुभवार्ता दृश्यन्ते । जानामि
 विम्रब्धकार्या ऋषयः ।
 राजा - (शकुन्तलां दृष्ट्वा)
 अथात्रभवती
 का स्विद्वगुण्ठनवती नातिपरिस्फुटशरीरलावण्या ।
 मध्ये तपोधनानां किसलयमिव पाण्डुपत्राणाम् ॥ १३ ॥

प्रतीहारी - देव कुतूहलगर्भः प्रहितो न मे तर्कः प्रसरति । ननु
 दर्शनीया पुनरस्या आङ्कितिलक्ष्यते ।
 राजा - भवतु । अनिर्वर्णनीयं परकलत्रम् ।
 शकुन्तला - (उस्तमुरसि कृत्वा । आत्मगतम्)
 लृष्ट्य किमेवं वेपसे । आर्यपुत्रस्य भावमवधार्य धीरं तावद्भव ।
 पुरोहितः - (पुरो गत्वा)
 अते विधिवदर्थितास्तपस्विनः । कश्चिदेषामुपाध्यायसन्देशः । तं
 देवः श्रोतुमर्हति ।
 राजा - अवहितोऽस्मि ।
 ऋषयः - (उस्तानुद्यम्य)
 विजयस्व राजन् ।
 राजा - सर्वानभिवान्ये ।
 ऋषयः - षष्टेन युज्यस्व ।
 राजा - अपि निर्विघ्नतपसो मुनयः ।
 ऋषयः -
 कुतो धर्मङ्कियाविघ्नः सतां रक्षितरि त्वयि ।
 तमस्तपति धर्माशौ कथमाविर्भाव्यति ॥ १४ ॥
 राजा - अर्थवान्भलु मे राजशब्दः । अथ भगवान् लोकांशुगुण्डाय
 कुशली काश्यपः ।

शाङ्गरवः - स्वाधीनकुशलाः सिद्धिमन्तः । स
 भवन्तमनामयप्रश्नपूर्वकमिदमाह ।
 राजा - किमाज्ञापयति भगवान् ।
 शाङ्गरवः - यन्मिथःसमयादिमां मदीयां दृष्टितरं
 भवानुपायंस्त तन्मया प्रीतिमता युवयोस्तनुज्ञातम् । कुतः
 त्वमर्हतां प्राग्रसरः स्मृतोऽसि नः
 शकुन्तला मूर्तिमती य सत्किया ।
 समानयंस्तुल्यगुणं वधूरं
 शिरस्य वाच्यं न गतः प्रजापतिः ॥ १५ ॥

तद्विदानीमापन्नसत्त्वेयं प्रतिगृह्यतां सलधर्माचरणायेति ।
 गौतमी - आर्यं किमपि वक्तुकामास्मि । न मे वचनावसरोऽस्ति ।
 कथमिति ।
 नापेक्षितो गुरुजनोऽनया त्वया पृष्टो न बन्धुजनः ।
 अेकैकस्मिन्नेव यश्चिते भेषामि किमेकैकम् ॥ १६ ॥

शकुन्तला - (आत्मगतम्)
 किं नु भल्वार्यपुत्रो भेषति ।
 राजा - किमिदमुपन्यस्तम् ।
 शकुन्तला - (आत्मगतम्)
 पावकः भलु वयनोपन्यासः ।
 शाङ्गरवः - कथमिदं नाम । भवन्त एव सुतरां
 लोकवृत्तान्तनिष्णाताः ।
 सतीमपि ज्ञातिकुलैकसंश्रयां
 जनोऽन्यथा भर्तृमतीं विशङ्कते ।
 अतः समीपे परिणेतुश्चिथते
 प्रियाऽप्रिया वा प्रमदा स्वबन्धुभिः ॥ १७ ॥

राजा - किमत्रभवती मया परिणीतपूर्वा ।
 शकुन्तला - (सविषादं आत्मगतम्)
 दृढय साम्प्रतं ते आशङ्क ।
 शाङ्गरवः -
 किं कृतकार्यद्वेषो धर्मं प्रति विमुभता कृतावज्ञा ।
 राजा - कुतोऽयमसल्लयनप्रश्नः ।

शाङ्गरवः -

मूर्च्छन्त्यमी विकाराः प्रायेणैश्वर्यमत्तेषु ॥ १८ ॥

राजा - विशेषेणाधिकिमोडस्मि ।

गौतमी - जाते मुदूर्तं मा लज्जस्व । अपनेष्यामि

तावत्तेऽवगुण्ठनम् । ततस्त्वां भर्ताभिज्ञास्यति ।

(एति यथोक्तं करोति)

राजा - (शकुन्तलां निर्वर्ण्य । आत्मगतम्)

छेदमुपनतमेवं रुपमङ्गलकान्ति

प्रथमपरिगृहीतं स्यान्न वेत्यव्यवस्यन् ।

भ्रमर एव विभाते कुन्दमन्तस्तुषारं

न य भलु परिभोक्तुं नापि शक्नोमि डातुम् ॥ १९ ॥

(एति विचारयन्स्थितः)

प्रतीडारी - (स्वगतम्)

अडो धर्मापेक्षिता भर्तुः । छेदशं नाम सुभोपनतं रुपं दृष्ट्वा

कोऽन्यो विचारयति ।

शाङ्गरवः - भो राजन् किमिति जोषमास्यते ।

राजा - भोस्तपोधनाः चिन्तयन्नपि न भलु स्वीकरणमत्रभवत्याः

स्मरामि । तत्कथमिमामभिव्यक्तसत्त्वलक्षणं प्रत्यात्मानं

क्षेत्रिणमाशङ्कमानः प्रतिपत्स्ये ।

शकुन्तला - (अपवार्य)

आर्यस्य परिणय एव सन्देहः । कुत छेदानीं मे दूराधिशोडिण्याशा ।

शाङ्गरवः - मा तावत् ।

कृताभिर्मर्शाभनुमन्यमानः सुतां त्वया नाम मुनिर्विमान्यः ।

मुष्टे प्रतिग्राहयता स्वमर्थं पात्रीकृतो दस्युस्त्रिवासि येन ॥ २० ॥

शारद्वतः - शाङ्गरव विरम त्वमिदानीम् । शकुन्तले

वक्तव्यमुक्तमस्माभिः । सोऽयमत्रभवानेवमाह ।

दीयतामस्मै प्रत्ययप्रतिवचनम् ।

शकुन्तला - (अपवार्य)

छेदमवस्थान्तरं गते तादृशेऽनुरागे किं वा स्मारितेन । आत्मेदानीं

मे शोचनीय एति व्यवसितमेतत् ।

(प्रकाशम्)

आर्यपुत्र -

(धत्यर्धोक्ते)

संशयित धृष्टान्नी परिणये नैष समुदाचारः ।

पौरव युक्तं नाम ते तथा पुराश्रमपटे स्वभावोत्तानदृष्टयमिमं

जनं समयपूर्वं प्रतार्य साम्प्रतमीदृशैरक्षरैः प्रत्याप्यातुम् ।

राजा - (कण्ठो विधाय)

शान्तं पापम् ।

व्यपदेशमाविलयितुं किमीडसे जनमिमं य पातयितुम् ।

कूलङ्घेष्व सिन्धुः प्रसन्नममस्तटतरुं य ॥ २१ ॥

शकुन्तला - भवतु । यद्वि परमार्थतः परपरिग्रहशङ्किना

त्वयैवं प्रवृत्तं तदभिज्ञानेनानेन तवाशङ्कामपनेष्यामि ।

राजा - उदारः कल्पः ।

शकुन्तला - (मुद्रास्थानं परामृश्य)

डा धिक् डा धिक् । अङ्गुलीयकशून्या मेऽङ्गुलिः ।

(धृति सविधादं गौतमीमवेक्षते)

गौतमी - नूनं ते शकावताराव्यन्तरे शचीतीर्थसखिलं

वन्दमानायाः प्रलम्बमङ्गुलीयकम् ।

राजा - (सस्मितम्)

धृष्टं तत्प्रत्युत्पन्नमिति स्त्रैणामिति यदुच्यते ।

शकुन्तला - अत्र तावद्विधिना दर्शितं प्रभुत्वम् । अपरं ते

कथयिष्यामि ।

राजा - श्रोतव्यमिदानीं संवृत्तम् ।

शकुन्तला - नन्वेकस्मिन्निवसे नवमालिकामाण्डपे

नविनीपत्रभाजनगतमुदकं तव हस्ते सन्निहितमासीत् ।

राजा - शृणुमस्तावत् ।

शकुन्तला - तत्क्षणे स मे पुत्रकृतको दीर्घापाङ्गो नाम मृगपोतक

उपस्थितः । त्वयायं तावत्प्रथमं पिबत्वित्यनुकम्पिनोपखण्डित उदकेन ।

न पुनस्तेऽपरिचयाद्भस्ताभ्यासमुपगतः । पश्चात्तस्मिन्नेव मया

गृहीते सखिलेऽनेन कृतः प्राणयः । तदा त्वमित्थं प्रहसितोऽसि ।

सर्वः सगन्धेषु विश्रसिति । द्वावप्यत्रारण्यकाविति ।

राजा -

अवेमाद्विभिरात्मकार्यनिर्वर्तिनीनामनृतमयवाऽम्धुभिराकृष्यन्ते
विषयिणः ।

गौतमी - मडाभाग नार्हस्येवं मन्त्रयितुम् ।
तपोवनसंवर्धितोऽनभिज्ञोऽयं जनः कैतवस्य ।

राजा - तापसवृद्धे ।

स्त्रीणामशिक्षितपटुत्वममानुषीषु
सन्दृश्यते किमुत याः प्रतिबोधवत्यः ।
प्रागन्तरिक्षगमनास्त्वमपत्यजातमन्यैर्द्विजैः
परभृताः भलु पोषयन्ति ॥ २२ ॥

शकुन्तला - (सरोषम्)

अनार्य आत्मनो लृट्यानुमानेन प्रेक्षसे । क एदानीमन्यो
धर्मकण्युदप्रवेशिनस्तृणच्छन्नद्रूपोपमस्य तवानुकृतिं
प्रतिपत्स्यते ।

राजा - (आत्मगतम्)

सन्दिग्धबुद्धिं मां कुर्वन्नकैतव एवास्याः कोपो लक्ष्यते । तथा खनया
मध्येव विस्मरणादारुणश्चित्तवृत्तौ
वृत्तं रडः प्रणयमप्रतिपद्यमाने ।
भेदाद्भ्रुवोः कुटिलयोरतिलोछिताक्ष्या
भग्नं शरासनमिवातिरुषा स्मरस्य ॥ २३ ॥

(प्रकाशम्)

भद्रे प्रथितं दृष्यन्तस्य यरितम् । तथापीदं न दृश्यते ।

शकुन्तला - सुष्ठु तावदत्र स्वच्छन्दयारिणी कृतास्मि
याडमस्य पुरुवंशप्रत्ययेन मुपमधोर्लृट्यविषस्य
उस्ताभ्यासमुपगता ।

शार्ङ्गरवः - एत्थमात्मकृतं यापलं दडति ।

अतः परीक्ष्य कर्तव्यं विशेषात्सङ्गतं रडः ।

अज्ञातलृट्येष्वेवं वैरीभवति सौलृटम् ॥ २४ ॥

राजा - अयि भोः किमत्रभवतीप्रत्ययादेवास्मान्सांयुतदोषाक्षरैः
क्षिणुथ ।

शार्ङ्गरवः - (सासूयम्)

श्रुतं भवद्भिरधरोत्तरम् ।

आ जन्मनः शाठ्यमशिक्षितो यस्तस्याप्रमाणं वयनं जनस्य ।
परातिसन्धानमधीयते यैर्विद्यैति ते सन्तु किलाप्तवायः ॥ २५ ॥

राजा - भोः सत्यवादिन् अभ्युपगतं तावदस्माभिरेवम् । किं
पुनरिमाभतिसन्धाय लभ्यते ।

शाङ्गरवः - विनिपातः ।

राजा - विनिपातः पौरवैः प्रार्थ्यत इति न श्रद्धेयमेतत् ।

शास्त्रतः- शाङ्गरवः किमुत्तरेण । अनुष्ठितो गुरोः सन्देशः ।
प्रतिनिवर्तामहे वयम् ।

(राजानं प्रति)

तदेषा भवतः कान्ता त्यज वैनां गृहाण वा ।

उपपन्ना हि दारेषु प्रभुता सर्वतोमुष्मी ॥ २६ ॥

गौतमि गच्छाग्रतः ।

(इति प्रस्थिताः)

शकुन्तला - कथमनेन कितवेन विप्रलब्धास्मि । यूयमपि मां
परित्यजथ ।

(इत्यनुप्रतिष्ठते)

गौतमी - (स्थित्वा)

वत्स शाङ्गरवः अनुगच्छतीयं भलु नः करुणपरिदेविनी शकुन्तला ।

प्रत्यादेशपरुषे भर्तारि किं वा मे पुत्रिका करोतु ।

शाङ्गरवः - (सरोषं निवृत्य)

किं पुरोभागे स्वातन्त्र्यमवलम्बसे ।

(शकुन्तला भीता वेपते)

शाङ्गरवः - शकुन्तले ।

यदि यथा वदति क्षितिपस्तथा त्वमसि किं पितुरुडुलया त्वया ।

अथ तु वेत्सि शुचिं प्रतमात्मनः पतिकुले तव दास्यमपि क्षमम् ॥ २७ ॥

तिष्ठ । साधयामो वयम् ।

राजा - भोस्तपस्विन् किमत्रभवती विप्रलभसे ।

कुमुदान्येव शशाङ्कः सविता बोधयति पङ्कजान्येव ।

वशिनां हि परपरिग्रहसंश्लेषपराङ्मुष्मी वृत्तिः ॥ २८ ॥

शाङ्गरवः - यदा तु पूर्ववृत्तमन्यसङ्गाद्विस्मृतो भवांस्तदा

कथमधर्मभीरुः ।

राजा - भवन्तमेवात्र गुरुलाघवं पृच्छामि ।

मूढः स्यामलमेषा वा वदन्मिथ्येति संशये ।

दारत्यागी भवाम्याडो परस्त्रीस्पर्शापांसुलः ॥ २८ ॥

पुरोहितः - (वियार्य)

यदि तावदेवं क्वियताम् ।

राजा - अनुशास्तु मां भवान् ।

पुरोहितः - अत्रभवती तावदाप्रसवाद्यस्मद्गृहे तिष्ठतु । कुत

धृष्टमुच्यते इति चेत् । त्वं साधुभिरादिष्टपूर्वः प्रथममेव

यत्कवर्तनं पुत्रं जनयिष्यसीति । स येन्मुनिदौडितस्तल्लक्षणोपपन्नो

भवति अस्मिन्धुष्टान्तमेनां प्रवेशयिष्यसि । विपर्यये तु

पितुरस्याः समीपनयनमवस्थितमेव ।

राजा - यथा गुरुभ्यो रोचते ।

पुरोहितः - वत्से अनुगच्छ माम् ।

शकुन्तला - भगवति वसुधे देहि मे विवरम् ।

(इति रुदती प्रस्थिता । निष्क्रान्ता सल पुरोधसा तपस्विभिश्च)

(राजा शापव्यवहितस्मृतिः शकुन्तलागतमेव चिन्तयति)

(नेपथ्ये)

आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

राजा - (आडार्थ)

किं नु भलु स्यात् ।

(प्रविश्य)

पुरोहितः - (सविस्मयम्)

देव अद्भुतं भलु संवृत्तम् ।

राजा - किमिव ।

पुरोहितः - देव परावृत्तेषु डलवशिष्येषु -

सा निन्दन्ती स्वानि भाग्यानि भाला भालूत्क्षेपं क्णितुं य प्रवृत्ता ।

राजा - किं य ।

पुरोहितः -

स्त्रीसंस्थानं चाप्सरस्तीर्थमारारुदुत्क्षिप्यैनां ज्योतिरेकं जगाम ॥ ३० ॥

(सर्वे विस्मयं उपयन्ति)

રાજા - ભગવન્ પ્રાગપિ સોડસ્માભિરર્થઃ પ્રત્યાદિષ્ટ એવ । ડિં
વૃથા તર્કેણાન્વિષ્યતે । વિશ્રામ્યતુ ભવાન્ ।

પુરોહિત - (વિલોક્ય)

વિજયસ્વ ।

(ઇતિ નિષ્ઠાન્તઃ)

રાજા - વેત્રવતિ પર્યાકુલોડસ્મિ । શયનભૂમિમાર્ગમાદેશય ।

પ્રતીહારી - ઇત ઇતો દેવઃ ।

(ઇતિ પ્રસ્થિતા)

રાજા -

કામં પ્રત્યાદિષ્ટાં સ્મરામિ ન પરિગ્રહં મુનેસ્તનયામ્ ।

બલવત્તુ દૂયમાનં પ્રત્યાયયતીવ માં હૃદયમ્ ॥ ૩૧ ॥

(ઇતિ નિષ્ઠાન્તાઃ સર્વે)

(ઇતિ પચ્ચમોડકુઃ ।)

ષષ્ઠોડકુઃ ।

(તતઃ પ્રવિશતિ નાગરિકઃ શ્યાલઃ પશ્ચાદ્ભ્રુવં પુરુષમાદાય

રક્ષિણૌ ચ)

રક્ષિણૌ - (પુરુષં તાડયિત્વા)

અરે કુમ્ભીરક કથય કુત્ર ત્વયેતન્મણિબન્ધનોત્કીર્ણનામધેયં

રાજકીયમ્ડગુલીયકં સમાસાદિતમ્ ।

પુરુષઃ - (ભીતિનાટિતકેન)

પ્રસીદન્તુ ભાવમિશ્રાઃ । નાહમીદૃશકર્મકારી ।

પ્રથમઃ - ડિં શોભનો બ્રાહ્મણ ઇતિ કૃત્વા

(કલચિત્વા)

રાજા પ્રતિગ્રહો દત્તઃ ।

પુરુષઃ - શ્ૃણુતેદાનીમ્ । અહં શકાવતારાભ્યન્તરવાસી

ધીવરઃ ।

દ્વિતિયઃ - પાટચ્ચર ડિમસ્માભિર્જાતિઃ પૃષ્ઠા ।

શ્યાલઃ - સૂચક કથયતુ સર્વનનુકમેણ । મૈનમન્તરા

પ્રતિબધ્નીતમ્ ।

ઉભૌ - યદાવુત્ત આજ્ઞાપયતિ । કથય ।

पुरुषः - अहं जालोद्गालादिभिर्मत्स्यबन्धनोपायैः कुटुम्बभरणं
करोमि ।

श्यालः - (विडस्य)

विशुद्धं धृष्टनीमाञ्जुवः ।

पुरुषः - भर्तः मा अवेवं भाण ।

सहजं किल यद्विनिन्दितं न भलु तत्कर्म विवर्जनीयम् ।

पशुमारणकर्मदारुणोऽनुकम्पामृदुरेव श्रोत्रियः ॥ १ ॥

श्यालः - ततस्ततः ।

पुरुषः - अेकस्मिन्निवसे षाण्डशो रोहितमत्स्यो मया कल्पितः ।

यावत्तस्योदराभ्यन्तरे प्रेक्षे तावद्विदं रत्नभासुरमङ्गुलीयकं

दृष्टम् । पश्चादहमस्य विक्रयाय दर्शयन्गृहीतो भावमिश्रैः ।

मारयत वा मुञ्चत वा । अयमस्यागमवृत्तान्तः ।

श्यालः - जानुक विस्रगन्धी गोधाही मत्स्यबन्ध अवे निःसंशयम् ।

अङ्गुलीयकदर्शनमस्य विमर्शयितव्यम् । राजकुलमेव गच्छामः ।

रक्षिणौ - तथा । गच्छ अरे ग्रन्थिभेदक ।

(सर्वे परिक्रामन्ति)

श्यालः - सूयक धमं गोपुरद्वारेऽप्रमत्तौ प्रतिपालयतं

यावद्विदमङ्गुलीयकं यथागमनं भर्ते निवेद्य ततः शासनं प्रतीष्य

निष्क्रामामि ।

उभौ - प्रविशत्वावुत्तः स्वामिप्रसादाय ।

(एति निष्क्रान्तः श्यालः)

प्रथमः - जानुक चिरायते भल्वावुत्तः ।

द्वितीयः - नन्ववसरोपसर्पाणीया राजानः ।

प्रथमः - जानुक स्फुरतो मम हस्तावस्य वधस्य सुमनसः पिन्धुम् ।

(एति पुरुषं निर्दिशति)

पुरुषः - नार्हति भावोऽकारणमारणो भवितुम् ।

द्वितीयः - (विलोक्य)

अेष नौ स्वामी पत्रहस्तो राजशासनं प्रतीष्येतोमुष्णो दृश्यते ।

गृध्रबलिर्भविष्यसि शुनो मुष्णं वा द्रक्ष्यासि ।

(प्रविश्य)

श्यालः - सूयक मुञ्चतामेष जालोपञ्जवी । उपपन्नः

ખલ્વસ્થ્યાઙ્ગુલીયકસ્યાગમઃ ।

સૂચકઃ - યથાવુત્તો ભણાતિ । એષ યમસદનં પ્રવિશ્ય

પ્રતિનિવૃત્તઃ ।

(ઇતિ પુરુષં પરિમુક્તબન્ધનં કરોતિ)

પુરુષઃ - (શ્યાલં પ્રણમ્ય)

ભર્તાઃ અથ કીદૃશો મ આજીવઃ ।

શ્યાલઃ - એષ ભર્ત્રાઙ્ગુલીયકમૂલ્યસમ્મિતઃ પ્રસાદોઽપિ દાપિતઃ ।

(ઇતિ પુરુષાય સ્વં પ્રયચ્છતિ)

પુરુષઃ - (સપ્રણામં પ્રતિગૃહ્ય)

ભર્તાઃ અનુગૃહીતોઽસ્મિ ।

સૂચકઃ - એષ નામાનુગ્રહો યચ્છૂલાદવતાર્ય ડસ્તિસ્કન્ધે

પ્રતિષ્ઠાપિતઃ ।

જાનુક - આવુત્ત પારિતોષિકં કથયતિ તેનાઙ્ગુલીયકેન ભર્તુઃ

સામ્મતેન ભવિતવ્યમિતિ ।

શ્યાલઃ - ન તસ્મિન્મહાર્હ રત્નં ભર્તુર્બહુમતમિતિ તર્કયામિ । તસ્ય

દર્શનેન ભર્ત્રાઽભિમતો જનઃ સ્મૃતઃ । મુહૂર્તં પ્રકૃતિગમ્ભીરોઽપિ

પર્યશ્રુનયન આસીત્ ।

સૂચકઃ - સેવિતં નામાવુત્તેન ।

જાનુકઃ - નનુ ભણ । અસ્ય કૃતે માત્સ્યિકભર્તુરિતિ ।

(ઇતિ પુરુષમસૂચયા પશ્યતિ)

પુરુષઃ - ભટ્ટારક ઇતોઽર્ધં યુષ્માકં સુમનોમૂલ્યં ભવતુ ।

જાનુકઃ - એતાવદ્યુજયતે ।

શ્યાલઃ - ધીવર મહત્તરસ્ત્વં પ્રિયવયસ્યક ઇદાર્ની મે સંવૃત્તઃ ।

કાદમ્બરીસાક્ષિકમસ્માકં પ્રથમસૌહૃદમિષ્યતે । તચ્છૌણ્ડિકાપણમેવ

ગચ્છામઃ ।

(ઇતિ નિષ્ઠાન્તાઃ સર્વે)

પ્રવેશકઃ ।

(તતઃ પ્રવિશત્યાકાશયાનેન સાનુમતી નામાપ્સરાઃ)

સાનુમતી - નિર્વર્તિતં મયા

પર્યાયનિર્વર્તનીયમપ્સરસ્તીર્થસાંનિધ્યં

યાવત્સાધુજનસ્યભિષેકકાલ ઇતિ સામ્પ્રતમસ્ય રાજર્ષેરુદન્તં

પ્રત્યક્ષીકરિષ્યામિ । મેનકાસમ્બન્ધેન શરીરભૂતા મે શકુંતલા ।

तथा य दृष्टितृनिमित्तमादृष्टपूर्वास्मि ।

(समन्तादवलोक्य)

किं नु भलु ऋतूत्सवेऽपि निरुत्सवारम्भमिव राजकुलं दृश्यते । अस्ति

मे विभवः प्रणिधानेन सर्वं परिज्ञातुम् । किं तु सभ्या आदरो मया

मानयितव्यः । भवतु । अनयोरेवोद्यानपालिकयोस्तिरस्करिणीप्रतिच्छत्रा

पार्श्ववर्तिनी भूत्वोपलभ्ये ।

(एति नाट्येनावतीर्य स्थिता)

(ततः प्रविशति यूताङ्गुरमवलोकयन्ती येटी । अपरा य

पृष्ठतस्तस्याः)

प्रथमा -

आताम्रहरितपाण्डुर ज्वितसर्वं वसन्तमासस्य (योः) ।

दृष्टोऽसि यूतकोरक ऋतुमङ्गल त्वां प्रसाद्यामि ॥ २ ॥

द्वितीया - परभृतिके किमेकाकिनी मन्त्रयसे ।

प्रथमा - मधुकरिके यूतकलिकां दृष्ट्वोन्मत्ता परभृतिका

भवति ।

द्वितीया - (सदर्भं त्वरयोपगम्य)

कथमुपस्थितो मधुमासः ।

प्रथमा - मधुकरिके तवेदानीं काल अेष मदविलम्बमगीतानाम् ।

द्वितीया - सभि अवलम्बस्व मां यावदग्रपादस्थिता भूत्वा

यूतकलिकां गृहीत्वा कामदेवार्थनं करोमि ।

प्रथमा - यदि ममापि भवत्वर्धमर्थनङ्गलस्य ।

द्वितीया - अकथितेऽप्येतस्म्यद्यते यत अकमेव नौ ज्वीतं

द्विधास्थितं शरीरम् ।

(सभीमवलम्ब्य स्थिता यूताङ्गुरं गृह्णाति)

अये अप्रतिबुद्धोऽपि यूतप्रसवोऽत्र बन्धनभङ्गासुरभिर्भवति ।

(एति कपोतलस्तकं कृत्वा)

त्वमसि मया यूताङ्गुर दत्तः कामाय गृहीतधनुषे ।

पथिकजनयुवतिलक्ष्यः पञ्चाभ्यधिकः शरो भव ॥ ३ ॥

(एति यूताङ्गुरं क्षिपति)

(प्रविश्यापटीक्षेपोऽ कुपितः) ।

कञ्चुकी - मा तावदनात्मज्ञे । देवेन प्रतिषिद्धे वसन्तोत्सवे

त्वमात्रकलिकाभङ्गं किमारभसे ।

उभे - (भीते)

प्रसीदत्वार्थः । अगुहीतार्थे आवाम् ।

कञ्चुकी - न किल श्रुतं युवाभ्यां यद्वासन्तिकैस्तरुभिरपि देवस्य

शासनं प्रमाणीकृतं तदाश्रयिभिः पत्रिभिश्च । तथा छि

यूतानां चिरनिर्गतापि कलिका भङ्गाति न स्वं रजः

सन्नद्धं यद्यपि स्थितं कुरभकं तत्कीरकावस्थया ।

कण्ठेषु स्मलितं गतेऽपि शिशिरे पुंस्कोकिलानां रुतं

शङ्के संडरति स्मरोऽपि यदितस्तूष्णार्धकृष्टं शरम् ॥ ४ ॥

सानुमती - नास्ति संदृष्टः । मलाप्रभावो राजर्षिः ।

प्रथमा - आर्य कति द्विवसान्यावयोर्मित्रावसुना राष्ट्रियेण

भट्टिनीपादमूलं प्रेषितयोः । अत्र य नौ प्रमदवनस्य पालनकर्म

समर्पितम् । तदागन्तुकतयाऽश्रुतपूर्वं आवाभ्यामेष वृत्तान्तः ।

कञ्चुकी - भवतु । न पुनरेवं प्रवर्तितव्यम् ।

उभे - आर्य कौतूहलं नौ । यद्यनेन जनेन श्रोतव्यं कथयत्वार्थः

किन्निमित्तं भर्त्रा वसन्तोत्सवः प्रतिषिद्धः ।

सानुमती - उत्सवप्रियाः भवतु मनुष्याः । गुरुणा कारणेन

भवितव्यम् ।

कञ्चुकी - भङ्गुलीभूतमेतत्किं न कथ्यते । किमत्रभवत्योः कर्णपथं

नायातं शकुंतलाप्रत्यादेशकौलीनम् ।

उभे - श्रुतं राष्ट्रियमुभाधावदङ्गुलीयकदर्शनम् ।

कञ्चुकी - तेन ल्यल्यं कथयितव्यम् । यदैव भवतु

स्वाङ्गुलीयकदर्शनादनुस्मृतं देवेन सत्यमूढपूर्वा मे तत्रभवती

रडसि शकुंतला मोहात्प्रत्यादिष्टेति तदाप्रभृत्येव

पश्चात्तापमुपगतो देवः । तथा छि

रभ्यं द्वेष्टि यथा पुरा प्रकृतिभिर्न प्रत्यहं सेव्यते

शय्याप्रान्तविवर्तनैर्विगमयत्युन्निद्रं श्रेव क्षपाः ।

दाक्षिण्येन ददाति वायमुचितामन्तःपुरेभ्यो यदा गोत्रेषु

स्मलितस्तदा भवति य व्रीडाविलक्षश्चिरम् ॥ ५ ॥

सानुमती - प्रियं मे ।

कञ्चुकी - अस्मात्प्रभवतो वैमनस्याद्दुत्सवः प्रत्याभ्यातः ।

उभे - युज्यते ।

(नेपथ्ये)

येतु येतु भवान् ।

कञ्चुकी - (कर्णं दत्त्वा)

अये । एत अेवाभिवर्तते देवः । स्वकर्मानुष्ठीयताम् ।

उभे - तथा ।

(एति निष्क्रान्ते)

(ततः प्रविशति पश्चात्तापसदृशवेषो राजा विदूषकः

प्रतीहारी च ।)

कञ्चुकी - (राजानमवलोक्य)

अहो सर्वास्ववस्थासु रमणीयत्वमाकृतविशेषाणाम् । अेवमुत्सुकोऽपि

प्रियदर्शनो देवः । तथा हि

प्रत्यादिष्टविशेषमण्डनविधिर्वामप्रकोष्ठापितं

भिन्नत्काञ्चनमेकमेव वलयं श्वासोपरक्ताधरः ।

चिन्ताजागरणप्रतान्तनयनस्तेजोगुणादात्मनः

संस्कारोत्त्वित्पितो मडामणिरिव क्षीणोऽपि नालक्ष्यते ॥ ६ ॥

सानुमती - (राजानं दृष्ट्वा)

स्थाने भलु प्रत्यादेशविमानिताऽप्यस्य कृते शकुंतला क्लाम्यति ।

राजाः - (ध्यानमन्दं परिक्रम्य)

प्रथमं सारङ्गाक्ष्या प्रियया प्रतिबोध्यमानमपि सुमम् ।

अनुशयदुःभायेदं उतलृद्यं सम्प्रति विबुद्धम् ॥ ७ ॥

सानुमती - नन्वीदृशानि तपस्विन्या भागधेयानि ।

विदूषकः - (अपवार्यं)

लङ्घित अेष भूयोऽपि शकुंतलाव्याधिना । न जाने कथं

चिडित्सितव्यो भविष्यतीति ।

कञ्चुकी - (उपगम्य)

जयतु जयतु देवः । मडाराज प्रत्यवेक्षिताः प्रमदवनभूमयः

यथाकाममध्यास्तां विनोदस्थानानि मडाराजः ।

राजाः - वेत्रवति मद्भयनादमात्यमार्यपिशुनं भ्रूडि ।

चिरप्रबोधान्न सम्भावितमस्माभिरद्य धर्मासनमध्यासितुम् ।

यत्प्रत्यवेक्षितं पौरकार्यमार्येण तत्पत्रमारोप्य दीयतामिति ।

प्रतीहारी – यद्देव आज्ञापयति ।

(धृति निष्कान्ता)

राजाः – वातायन त्वमपि स्वं नियोगमशूच्यं कुरु ।

कञ्चुकी – यदाज्ञापयति देवः ।

(धृति निष्कान्तः)

विदूषकः – कृतं भवता निर्भक्षिकम् । साम्प्रतं

शिशिरातपच्छेदरमणीयेऽस्मिन्प्रमदवनोद्देश आत्मानं रमयिष्यसि ।

राजाः – वयस्य यद्दुष्यते रन्ध्रोपनिपातिनोऽनर्था धृति तद्व्यभिचारि
वयः । कुतः

मुनिसुताप्रणयस्मृतिरोधिना मम य मुक्तमिदं तमसा मनः ।

मनसिजेन सप्रे प्रहृष्यता धनुषि यूतशरश्च निवेशितः ॥ ८ ॥

विदूषकः – तिष्ठ तावत् । अनेन दण्डकाष्ठेन कन्दर्पबाणं
नाशयिष्यामि ।

(धृति दण्डकाष्ठमुद्यम्य यूताङ्गुलं पातयितुमिच्छति)

राजाः – (सस्मितम्)

भवतु । दृष्टं ब्रह्मवर्चसम् । सप्रे क्वोपविष्टः प्रियायाः

किञ्चिदनुकारिणीषु लतासु दृष्टिं विवोभयामि ।

विदूषक – नन्वासन्नपरिचारिका यतुरिका भवता संदिष्टा ।

माधवीमण्डपं धामं वेलाभतिवालयिष्ये । तत्र मे शिखरकलकगतां
स्वदस्तविभितां तत्रभवत्याः शकुन्तलायाः प्रतिकृतिमानयेति ।

राजाः – धृष्टं लुप्तयविनोदनस्थानम् । तत्तमेव मार्गमादेशय ।

विदूषकः – धृष्टं धृतो भवान् ।

(उभौ परिक्रमतः । सानुमत्यनुगच्छति)

विदूषकः – ओष मणिशिलापट्टकसनाथो माधवीमण्डप

उपहाररमणीयतया निःसंशयं स्वागतनेन नौ प्रतीच्छति ।

तत्रविश्य निषीदतु भवान् ।

(उभौ प्रवेशं कृत्वोपविष्टौ)

सानुमती – लतासंश्रिता द्रक्ष्यामि तावत्सप्याः प्रतिकृतम् ।

ततस्तस्यै भर्तुर्बहुमुपमनुरागं निवेदयिष्यामि ।

(धृति तथा कृत्वा स्थिता)

राजाः – सप्रे सर्वमिदानीं स्मरामि शकुन्तलायाः

प्रथमवृत्तान्तम् । कथितवानस्मि भवते य । स
भवान्प्रत्यादेशवेलायां मत्समीपगतो नासीत् । पूर्वमपि न त्वया
कदाचित्संकीर्तितं तत्रभवत्या नाम । कश्चिदडमिव विस्मृतवानसि
त्वम् ।

विदूषकः - न विस्मरामि । किं तु सर्वं कथयित्वावसाने पुनस्त्वया
परिहासविजल्य ओष न भूतार्थं छत्याप्यातम् । मयापि
मृत्पिण्डबुद्धिना तथैव गृहीतम् । अथवा भवितव्यता भलु
बलवती ।

सानुमती - अेवं न्विदम् ।

राजाः - (ध्यात्वा)

सभे त्रायस्व माम् ।

विदूषकः - भोः किमेतत् । अनुपपन्नं भल्वीदृशं त्वयि । कदापि
सत्पुरुषाः शोकवास्तव्या न भवन्ति । ननु प्रवातेऽपि निष्कम्पा
गिरयः ।

राजाः - वयस्य निराकरणविकलवायाः प्रियायाः समवस्थामनुस्मृत्य
बलवदशरणोऽस्मि । सा छि

छितः प्रत्यादेशात्स्वजनमनुगन्तुं व्यवसिता

स्थिता तिष्ठेत्युच्यैर्वदति गुरुशिष्ये गुरुसमे ।

पुनर्दृष्टिं बाष्पप्रसरकलुषामर्षितवती मयि

कूरे यत्तत्सविषमिव शल्यं दडति माम् ॥ ८ ॥

सानुमती - अडो । छदृशी स्वकार्यपरता । अस्य संतापेनाडं रमे ।

विदूषकः - भोः अस्ति मे तर्कः केनापि तत्रभवत्याकाशयारिणा
नीतेति ।

राजाः - डः पतिदेवतामन्यः परामर्ष्टुमुत्सडेत । मेनका डिल
सभ्यास्ते जन्मप्रतिष्ठेति श्रुतवानस्मि । तत्सडयारिणीभिः सभी ते
डृतेति मे डृदयमाशङ्कते ।

सानुमती - सम्मोडः भलु विस्मयनीयो न प्रतिबोधः ।

विदूषकः - यथैवमस्ति भलु समागमः कालेन तत्रभवत्या ।

राजाः - कथमिव ।

विदूषकः - न भलु मातापितरौ भर्तृवियोगदुःषितां दृडितरं

शिरं द्रष्टुं पारयतः ।

राजाः - वयस्य ।

स्वप्नो नु माया नु मतिभ्रमो नु क्लिष्टं नु तावत्कृलमेव पुण्यम् ।
असन्निवृत्तै तदतीतमेते मनोरथा नाम तटप्रपाताः ॥ १० ॥

विदूषकः - मैवम् । नन्वङ्गुलीयकमेव निदर्शनमवश्यं
भाव्यचिन्तनीयः समागमो भवतीति ।

राजाः - (अङ्गुलीयकं विलोक्य)

अथे षट् तावदसुलभस्थानभ्रंशि शोचनीयम् ।
तव सुचरितमङ्गुलीय नूनं प्रतनु ममेव विभाव्यते कृलेन ।
अरुणानभमनोडरासु तस्याश्च्युतमसि लब्धपदं यदङ्गुलीषु ॥ ११ ॥

सानुमती - यद्यन्यदस्तगतं भवेत्सत्यमेव शोचनीयं भवेत् ।

विदूषकः - भोः षयं नाममुद्रा केनोद्धातेन तत्रभवत्या
उस्ताभ्यासं प्रापिता ।

सानुमती - ममापि कौतूहलेनाकारित शेषः ।

राजाः - श्रूयताम् । स्वनगराय प्रस्थितं मां प्रिया
सबाष्पमाल कियञ्चिरेणार्यपुत्रः प्रतिपत्तिं दास्यतीति ।

विदूषकः - ततस्ततः ।

राजाः - पश्चादिमां मुद्रां तदङ्गुलौ निवेशयता मया
प्रत्यभिहिता ।

अकैकमत्र दिवसे दिवसे मदीयं नामाक्षरे गणय गच्छसि यावदन्तम् ।
तावत्प्रिये मद्यवरोधगृहप्रवेशं नेता जनस्तव समीपमुपैष्यतीति

॥ १२ ॥

तस्य दारुणात्मना मया मोहान्नानुष्ठितम् ।

सानुमती - रमणीयः षल्ववधिविधिना विसंवादितः ।

विदूषकः - अथ कथं धीवरकल्पितस्य रोडितमत्स्यस्योदराभ्यन्तर
आसीत् ।

राजाः - शशीतीर्थं वन्दमानायाः सप्यास्ते

उस्ताद्गङ्गास्रोतसि परिभ्रष्टम् ।

विदूषकः - युज्यते ।

सानुमती - अत एव तपस्विन्याः शकुंतलाया अधर्मभीरोरस्य

राजर्षेः परिणये सदेह आसीत् ।

अथ वेदृशोऽनुरागोऽभिज्ञानमपेक्षते । कथमिवैतत् ।

राजाः - उपावप्ये तावद्विमङ्गुलीयकम् ।

विदूषकः - (आत्मगतम्)

गुडीतोडनेन पन्था उन्मत्तानाम् ।

राजाः - कथं नु तं बन्धुरकोमलाङ्गुलिं करं विहायासि

निमग्नमम्भसि । अथवा ।

अयेतनं नाम गुणं न लक्षयेन्मयैव कस्मादवधीरिता प्रिया ॥ १३ ॥

विदूषकः - (आत्मगतम्)

कथं बुभुक्षया भादितव्योऽस्मि ।

राजाः - प्रिये

अकाराणपरित्यागानुशयतमलृष्टयस्तावदनुकम्प्यतामयं जनः

पुनर्दर्शनेन ।

(प्रविश्यापटीक्षेपोऽत्र चित्रकलकलस्ता)

यतुरिका - धयं चित्रगता भट्टिनी ।

(धति चित्रकलकं दर्शयति)

विदूषकः - (विलोक्य)

साधु वयस्य । मधुरावस्थानदर्शनीयो भावानुप्रवेशः । स्मलतीव

मे दृष्टिर्निमोत्रतप्रदेशेषु ।

सानुमती - अहो भेषा राजर्षेर्निपुणता । जाने सप्यत्रतो मे वर्तत

धति ।

राजाः -

यद्यत्साधु न चित्रे स्याच्छ्रियते तत्तदन्यथा ।

तथापि तस्या लावण्यं रेभया किञ्चिदन्वितम् ॥ १४ ॥

सानुमती - सदृशमेतत्पश्चात्तापगुरोः स्नेहस्थानवलेपस्य य ।

विदूषकः - भोः धदानीं तिस्रस्तत्रभवत्यो दृश्यन्ते । सर्वाश्च

दर्शनीयाः । इतमाऽत्र तत्रभवती शकुंतला ।

सानुमती - अनभिज्ञः भल्वीदृशस्य रुपस्य मोघदृष्टिरयं जनः ।

राजाः - त्वं तावल्लतमां तर्कयसि ।

विदूषकः - तर्कयामि यैषा शिथिलबन्धनोद्धान्तकुसुमेन

केशान्तेनोद्भिन्नस्वेदभिन्दुना वदनेन विशेषतोऽपसृताभ्यां

बाहुभ्यामवसेकस्निग्धतरुणपल्लवस्य यूपपादपस्य पार्श्व

धषत्परिश्रान्तेवालिभिता सा शकुंतला । धतरे सप्याविति ।

राजा: - निपुणो भवान् । अस्त्यत्र मे भावचिह्नम् ।
स्विन्नाङ्गुलिविनिवेशो रेभाप्रान्तेषु दृश्यते मलिनः ।
अश्रु य कपोलपतितं दृश्यमिदं वार्णिकीच्छवासात् ॥ १५ ॥

यतुरिके अर्धलिपितमेतद्विनोदस्थानम् । गच्छ । वर्तिकां तावदानय ।
यतुरिका - आर्य माधव्य अवलम्बस्व चित्रकूलकं यावदागच्छामि ।
राजा: - अहमेवैतदवलम्बे ।

(एति यथोक्तं करोति)

(निष्क्रान्ता येति)

राजा: - (निःश्वस्य)

साक्षात्प्रियामुपगतामपलाय पूर्व चित्रार्पितां पुनरिमां भद्रु
मन्यमानः ।

स्रोतोवडां पथि निकामजलामतीत्य जातः सभे
प्रणयवान्मृगतृष्णिकायाम् ॥ १६ ॥

विदूषकः - (आत्मगतम्)

अेषोऽत्रभवान्नदीमतिक्रम्य मृगतृष्णिकां सङ्क्रान्तः ।

(प्रकाशम्)

भोः अपरं किमत्र लेपितव्यम् ।

सानुमति - यो यः प्रदेशः सभ्या मेऽभिप्रेतं तमालेपितुकामो
भवेत् ।

राजा: - श्रूयताम् ।

कार्या सैकतलीनलंसमिथुना स्रोतोवडा मालिनी

पादास्तामभितो निषण्णालरिणा गौरीगुरोः पावनाः ।

शाप्मालम्भितवल्कलस्य च तरोर्निर्मातुमिच्छाम्यधः

शङ्गे कृष्णामृगस्य वामनयनं कण्डूयमानां मृगीम् ॥ १७ ॥

विदूषकः - (आत्मगतम्)

यथाहं पश्यामि पूरितव्यमनेन चित्रकूलकं लम्बकूर्यानां

तापसानां कदम्बैः ।

राजा: - वयस्य अन्यश्च । शकुन्तलायाः प्रसाधनमभिप्रेतमत्र

विस्मृतमस्माभिः ।

विदूषकः - किमिव ।

सानुमती - वनवासस्य सौकुमार्यस्य विनयस्य च यत्सदृशं

भविष्यति ।

राजाः -

कृतं न कर्णार्पितबन्धनं सभे शिरीषमागण्डविलम्बिकेसरम् ।

न वा शरथ्यन्द्रमरीचिकोमलं मृणालसूत्रं रथित स्तनान्तरे ॥

१८ ॥

विदूषकः - भोः किं नु तत्रभवती

रक्तकुवलयपल्लवशोभिनाऽग्रहस्तेन मुभमावार्यं यकितयकितेव
स्थिता ।

(सावधानं निरुप्य दृष्ट्वा)

आः अेष दास्याःपुत्रः कुसुमरसपाटय्यरस्तत्रभवत्या

वधनकमलमभिलङ्घते मधुकरः ।

राजाः - ननु वार्यतामेष धृष्टः ।

विदूषकः - भवानेवाविनीतानां शासिताऽस्य वारणे

प्रभविष्यति ।

राजाः - युज्यते । अयि भोः कुसुमलताप्रियातिथे किमत्र

परिपतनभेदमनुभवसि ।

अेषा कुसुमनिषण्ण्णा तृषितापि सती भवन्तमनुरक्ता

प्रतिपालयति मधुकरी न भलु मधु विना त्वया पिबति ॥ १९ ॥

सानुमती - अद्याभिजातं भव्वेष वारितः ।

विदूषकः - प्रतिषिद्धापि वामैषा जातिः ।

राजाः - एवं भो न मे शासने तिष्ठसि । श्रूयतां तर्हि सम्प्रति ।

अङ्गिलेष्टबालतरुपल्लवलोभनीयं पीतं मया सदयमेव रतोत्सवेषु ।

भिम्बाधरं स्पृशसि येद्भ्रमर प्रियायास्त्वां कारयामि

कमलोदरबन्धनस्थम् ॥ २० ॥

विदूषकः - एवं तीक्ष्णदण्डस्य किं न भेष्यति ।

(प्रहस्य । आत्मगतम्)

अेष तावदुन्मत्तः । अलमप्येतस्य सङ्गेनेदृशवर्णा एव संवृत्तः ।

(प्रकाशम्)

भोः यित्रं भव्वेतत् ।

राजाः - उथं यित्रम् ।

सानुमती - अलमपीदानीमवगतार्था । किं

પુનર્યથાલિખિતાનુભાવ્યેષઃ ।

રાજાઃ - વયસ્ય કિમિદમનુષ્ઠિતં પૌરોભાગ્યમ્ ।

દર્શનસુખમનુભવતઃ સાક્ષાદિવ તન્મયેન હૃદયેન ।

સ્મૃતિકારિણા ત્વયા મે પુનરપિ ચિત્રીકૃતા કાન્તા ॥ ૨૧ ॥

(ઇતિ બાષ્પં વિહરતિ)

સાનુમતી - પૂર્વાપરવિરોધ્યપૂર્વ એષ વિરહમાર્ગઃ ।

રાજાઃ - વયસ્ય કથમેવમવિશ્રાન્તદુઃખમનુભવામિ ।

પ્રજાગરાત્પિલીભૂતસ્તસ્યાઃ સ્વપ્ને સમાગમઃ ।

બાષ્પસ્તુ ન દદાત્યેનાં દ્રઘું ચિત્રગતામપિ ॥ ૨૨ ॥

સાનુમતી - સર્વથા પ્રમાર્જિતં ત્વયા પ્રત્યાદેશદુઃખં

શકુંતલાયાઃ ।

(પ્રવિશ્ય)

ચતુરિકા - જયતુ ભર્તા । વર્તિકાકરણકં ગૃહીત્વેતોમુખં

પ્રસ્થિતાસ્મિ ।

રાજાઃ - કિં ચ ।

ચતુરિકા - સ મે હસ્તાદન્તરા તરલિકાદ્ધિતીયયા દેવ્યા

વસુમત્યાહમેવાર્થપુત્રસ્થોપનેષ્યામીતિ સબલાલ્કારં ગૃહીતઃ ।

વિદૂષકઃ - દિષ્ટયા ત્વં મુક્તા ।

ચતુરિકા - યાવદેવ્યા વિટપલગ્નમુત્તરીયં તરલિકા મોચયતિ

તાવન્મયા નિર્વાહિત આત્મા ।

રાજાઃ - વયસ્ય ઉપસ્થિતા દેવી બહુમાનગર્વિતા ચ । ભવાનિમાં

પ્રતિકૃતિં રક્ષતુ ।

વિદૂષકઃ - આત્માનમિતિ ભણા ।

(ચિત્રફલકમાદાયોત્થાય ચ)

યદિ ભવાનન્તઃપુરકૂટવાગુરાતો મોક્ષયતે તદા માં મેઘપ્રતિચ્છન્દે

પ્રાસાદે શબ્દાયય ।

(ઇતિ દ્રુતપદં નિષ્કાન્તઃ)

સાનુમતી - અન્યસંકાન્તહૃદયોઽપિ પ્રથમસમ્ભાવનામપેક્ષતે ।

અતિશિથિલસૌહાર્દ ઇદાનીમેષઃ ।

(પ્રવિશ્ય પત્રહસ્તા)

પ્રતીહારી - જયતુ જયતુ દેવઃ ।

राजा: - वेत्रवति न भवन्तरा दृष्टा त्वया देवी ।
 प्रतीहारी - अथ डिम् । पत्रहस्तां मां प्रेक्ष्य प्रतिनिवृत्ता ।
 राजा: - कार्यज्ञा कार्योपरोधं मे परिहरति ।
 प्रतीहारी - देव अमात्यो विज्ञापयति ।
 अर्थजातस्य गणनाभङ्गुलतयैकमेव पौरकार्यमवेक्षितं तद्देवः
 पत्राङ्गुलं प्रत्यक्षीकरोत्विति ।
 राजा: - एतः पत्रं दर्शय ।
 (प्रतिहार्युपनयति)
 राजा: - (अनुवाच्य)
 कथम् । समुद्रव्यवहारी सार्धवाडो धनमित्रो नाम नौव्यसने विपन्नः ।
 अनपत्यश्च डिल तपस्वी । राजगामी तस्यार्थसंयय
 एत्येतदमात्येन लिपितम् । कष्टं भवन्नपत्यता । वेत्रवति
 भङ्गुधनत्वाद्भङ्गुपत्नीकेन तत्रभवता भवितव्यम् । विचार्यतां यद्वि
 काश्चिदापन्नसत्त्वा तस्य भार्यासु स्यात् ।
 प्रतीहारी - देव एदानीमेव साकेतकस्य श्रेष्ठिनो दृष्टिता
 निर्वृत्तापुंसवना जायास्य श्रूयते ।
 राजा: - ननु गर्भः पितृन् रिक्ष्यमर्हति । गच्छ । अवेममात्यं
 भ्रूहि ।
 प्रतीहारी - यद्देव आज्ञापयति ।
 (एति प्रस्थिता)
 राजा: - अेहि तावत् ।
 प्रतीहारी - एयमस्मि ।
 राजा: - किमनेन संततिरस्ति नास्तीति ।
 येन येन वियुज्यन्ते प्रजा: स्निग्धेन भन्धुना ।
 स स पापादृते तासां दुष्यन्त एति दुष्यताम् ॥ २३ ॥
 प्रतीहारी - अेवं नाम घोषयितव्यम् ।
 (निष्क्रम्य । पुनः प्रविष्य)
 काले प्रवृष्टमिवाभिनन्दितं देवस्य शासनम् ।
 राजा: - (दीर्घमुष्णं य निःश्वस्य)
 अेवं भो: संततिछेदनिरवलम्बानां कुलानां मूलपुरुषावसाने
 सम्पदः परमुपतिष्ठन्ते । ममाप्यन्ते पुरुवंशश्रिय अेष अेव

वृत्तान्तः ।

प्रतीहारी - प्रतिष्ठतममङ्गलम् ।

राजाः - धिष्णामुपस्थितश्रेयोवमानिनम् ।

सानुमती - असंशयं सप्तीमेव वृद्धये कृत्वा निन्दितोऽनेनात्मा ।

राजाः -

संरोपितेऽप्यात्मनि धर्मपत्नी त्यक्त्वा मया नाम कुलप्रतिष्ठा ।

कल्पिष्यमाणा मडते कृलाय वसुंधरा काले एवोसभीजा ॥ २४ ॥

सानुमती - अपरिच्छिन्नेदानीं ते संततिर्भविष्यति ।

यतुरिका - (जनान्तिकम्)

अथे अनेन सार्थवाडवृत्तान्तेन द्विगुणोद्वेगो भर्ता । अनेमाश्रासयितुं

मेघप्रतिच्छन्दाहार्यं माधव्यं गृहीत्वागच्छ ।

प्रतीहारी - सुष्ठु भवसि ।

(एति निष्कान्ता)

राजाः - अडो दृष्यन्तस्य संशयमारुढः पिण्डभाजः । कुतः ।

अस्मात्परं भत यथाश्रुति सम्भूतानि को नः कुले निवपनानि

नियच्छतीति ।

नूनं प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्तं धौताश्रुशेषमुदकं पितरः

पिबन्ति ॥ २५ ॥

(एति मोडमुपगतः)

यतुरिका - (ससम्भ्रममवलोक्य)

समाश्रसितु समाश्रसितु भर्ता ।

सानुमती - हा धिक् हा धिक् । सति भवु दीपे

व्यवधानदोषेषौषोऽन्धकारदोषमनुभवति । अडमिदानीमेव

निर्वृतं करोमि ।

अथ वा श्रुतं मया शकुन्तलां समाश्रासयन्त्या मडेन्द्रजनन्या

मुभाद्यज्ञाभागोत्सुका देवा अवे तथानुष्ठास्यन्ति यथाचिरेण

धर्मपत्नीं भर्ताभिनिन्दिष्यतीति । तद्युक्तमेतं कालं

प्रतिपालयितुम् । यावदनेन वृत्तान्तेन प्रियसर्षीं समाश्रासयामि ।

(एत्युद्भ्रान्तकेन निष्कान्ता)

(नेपथ्ये)

अभ्रमण्डयम् ।

राजा: - (प्रत्यागतः । कर्णं दत्त्वा)

अये माधव्यस्येवार्तस्वरः । ऊः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य)

प्रतीहारी - (ससम्भ्रमम्)

परित्रायतां देवः संशयगतं वयस्यम् ।

राजा: - केनात्तगन्धो माणवकः ।

प्रतीहारी - अदृष्टरूपेण केनापि सत्त्वेनातिक्रम्य

मेघप्रतिच्छन्दस्य प्रासादस्याग्रभूमिमारोपितः ।

राजा: - (उत्थाय)

मा तावत् । ममापि सत्त्वैरभिभूयन्ते गृहाः । अथ वा ।

अहन्यहन्त्यात्मन एव तावज्ज्ञातुं प्रमादस्मलितं न शक्यम् ।

प्रजसु ऊः के पथा प्रयातीत्यशेषतो वेदितुमस्ति शक्तिः ॥ २६ ॥

(नेपथ्ये)

भो वयस्य अविडा अविडा ।

राजा: - (गतिभेदेन परिक्रामन्)

सभे न भेतव्यम् ।

(नेपथ्ये)

(पुनस्तदेव पठित्वा)

कथं न भेष्यामि । अेष मां कोऽपि प्रत्यवनतशिरोधरमिक्षुमिव

त्रिभङ्गं करोति ।

राजा: - (सदृष्टिक्षेपम्)

धनुस्तावत् ।

(प्रविश्य शार्ङ्गगडस्ता)

यवनी - भर्तः अेतधस्तावापसहितं शरासनम् ।

(राजा सशरं धनुरादत्ते)

(नेपथ्ये)

अेष त्वामभिनवकण्ठशोणितार्था शार्ङ्गलः पशुमिव हन्मि

येष्टमानम् ।

आर्तानां भयमपनेतुमात्तधन्वा दृष्यन्तस्तव शरणां

भवत्विदानीम् ॥ २७ ॥

राजा: - (सरोषम्)

કથં મામેવોદ્દિશતિ । તિષ્ઠ કુણપાશન । ત્વમિદાનીં ન ભવિષ્યસિ ।
(શાર્ફંગમારોપ્ય)

વેત્રવતિ સોપાનમાર્ગમાદેશય ।

પ્રતિહારી - ઇત ઇતો દેવઃ ।

(સર્વે સત્વરમુપસર્પન્તિ)

રાજાઃ - (સમન્તાદ્વિલોક્ય)

શૂન્યં ખલ્વિદમ્ ।

(નેપથ્યે)

અવિહા । અવિહા । અહં અત્રભવન્તં પશ્યામિ । ત્વં માં ન પશ્યસિ ।

ભિડાલગૃહીતો મૂષક ઇવ નિરાશોડસ્મિ જીવિતે સંવૃત્તઃ ।

રાજાઃ - ભોસ્તિરસ્કરિણીગર્વિત મદીયમસ્ત્રં ત્વાં દ્રક્ષ્યતિ । એષ

તમિષું સંદધે ।

યો હનિષ્યતિ વધ્યં ત્વાં રક્ષ્યં રક્ષિષ્યતિ દ્વિજમ્ ।

હંસો હિ ક્ષીરમાદત્તે તન્મિશ્રા વર્જયત્યપઃ ॥ ૨૮ ॥

(ઇત્યસ્ત્રં સંધત્તે)

(તતઃ પ્રવિશતિ વિદૂષકમુત્સૃજ્ય માતલિઃ)

માતલિઃ -

કૃતા શરવ્યં હરિણા તવાસુરાઃ શરાસનં તેષુ વિકૃષ્યતામિદમ્ ।

પ્રસાદસૌમ્યાનિ સતાં સુહૃજ્જને પતન્તિ ચક્ષૂષિ ન દારુણાઃ શરાઃ

॥ ૨૯ ॥

રાજાઃ - (સસમ્ભ્રમમસ્ત્રમુપસંહરન્)

અયે માતલિઃ । સ્વાગતં મહેન્દ્રસારથે ।

(પ્રવિશ્ય)

વિદૂષકઃ - અહં યેનેષ્ટિપશુમારં મારિતઃ સોડનેન

સ્વાગતેનાભિનદ્યતે ।

માતલિઃ - (સસ્મિતમ્)

આયુષ્મન્શ્રૂયતાં યદર્થમસ્મિ હરિણા ભવત્સકાશં પ્રેષિતઃ ।

રાજાઃ - અવહિતોડસ્મિ ।

માતલિઃ - અસ્તિ કાલનેમિપ્રસૂતિર્દુર્જયો નામ દાનવગણઃ ।

રાજાઃ - અસ્તિ । શ્રુતપૂર્વં મયા નારદાત્ ।

માતલિઃ -

सभ्युस्ते स डिल शतकृतोरज्य स्तस्य त्वं रणशिरसि स्मृतो निहन्ता ।
उच्छेत्तुं प्रभवति यत्र समसमिस्तत्रैशं तिमिरमपाकरोति यन्द्रः

॥ ३० ॥

स भवानात्तशास्त्रं येव ष्ठानीमैन्द्ररथमारुह्य विजयाय
प्रतिष्ठताम् ।

राजाः - अनुगृहीतोऽहमनया मघवतः सम्भावनया । अथ
माधव्यं प्रति भवता किमेवं प्रयुक्तम् ।

मातलिः - तदपि कथ्यते । किञ्चिन्निमित्तादपि

मनःसंतापादायुष्मान्मया विकलवो दृष्टः ।

पश्चात्कोपयितुमायुष्मन्तं तथा कृतवानस्मि । कुतः ।

ज्वलति खलितेन्धनोऽग्निर्विप्रकृतः पन्नगः कृपां कुरुते ।

प्रायः स्वं मडिमानं क्षोभात्प्रतिपद्यते हि जनः ॥ ३१ ॥

राजाः - (जान्तिकम्)

वयस्य अनतिक्रमणीया दिवस्पतेराज्ञा । तदत्र परिगतार्थं कृत्वा

मद्भयनादमात्यपिशुनं भ्रूडि ।

त्वन्मतिः केवला तावत् परिपालयतु प्रजाः ।

अधिजयमिदमन्यस्मिन्कर्मणि व्यापृतं धनुः ॥ ३२ ॥

एति ।

विदूषकः - यद्भवानाज्ञापयति ।

(एति निष्कान्तः)

मातलिः - आयुष्मान्ममारोहतु ।

(राजा रथारोहणं नाटयति)

(निष्कान्ताः सर्वे)

(एति षष्ठो अङ्कः ।)

सप्तमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशत्याकाशयानेन रथाधिरूढो राजा मातलिश्च)

राजाः - मातले अनुष्ठितनिदेशोऽपि मघवतः

सत्कियाविशेषादनुपयुक्तमिवात्मानं समर्थये ।

मातलिः - (सस्मितम्)

आयुष्मन् उभयमप्यपरितोषं समर्थये ।

प्रथमोपकृतं मरुत्वतः प्रतिपत्त्या लघु मन्यते भवान् ।

गणायत्यवदानविस्मितो भवतः सोऽपि न सत्ख्यागुणान् ॥ १ ॥

राजाः - मातले मा मैवम् । स भवतु

मनोरथानामप्यभूमिर्विसर्जनावसरसत्कारः । मम हि द्विवीकसां

समक्षमर्धासनोपवेशितस्य ।

अन्तर्गतप्रार्थनमन्तिकस्थं जयन्तमुद्धीक्ष्य कृतस्मितेन ।

आमृष्टवक्षोहरियन्तनाड्वा मन्दारमाला हरिणा पिनद्धा ॥ २ ॥

मातलिः - किमिव नामायुष्मानमरेश्वरान्नाडति । पश्य ।

सुभ्रपरस्य हरेरुभयैः कृतं त्रिदिवमुद्धृतदानवकण्टकम् ।

तव शरैरघुना नतपर्वभिः पुरुषकेसरिणश्च पुरा नभैः ॥ ३ ॥

राजाः - अत्र भवतु शतकतोरेव मडिमा स्तुत्यः ।

सिध्यन्ति कर्मसु मलत्स्वपि यन्नियोज्याः ।

सम्भावनागुणमवेडि तमीश्वराणाम् ।

किं वाऽभविष्यदरुणस्तमसां विभेत्ता

तं येत्साडस्रकिरणो धुरि नाकरिष्यत् ॥ ४ ॥

मातलिः - सदृशं तवैतत् ।

(स्तोकमन्तरमतीत्य)

आयुष्मन् एतः पश्य नाकपृष्ठप्रतिष्ठितस्य सौभाग्यमात्मयशसः ।

विच्छित्तिशेषैः सुरसुन्दरीणां वार्णैरमी कल्पलतांशुकेषु ।

विचिन्त्य गीतक्षममर्थजातं द्विवीकसस्त्वय्यरितं लिपन्ति ॥ ५ ॥

राजाः - मातले असुरसम्प्रहारोत्सुक्येन पूर्वद्युर्दिवमधिरोडता मया

न लक्षितः स्वर्गमार्गः । इतमस्मिन्नरुतां पथि वर्तामहे ।

मातलिः -

त्रिस्रोतसं वडति यो गगनप्रतिष्ठां जयोतीषि वर्तयति य

प्रविभक्तारश्मिः ।

तस्य द्वितीयहरिविड्मनिस्तमस्कं वाथोरिमं परिवडस्य वदन्ति मार्गम्

॥ ६ ॥

राजाः - मातले अतः भवतु सबाड्यान्तःकरणो ममान्तरात्मा प्रसीदति ।

(रथाङ्गमवलोक्य)

मेघपदवीभवतीर्षोः स्वः ।

मातलिः - कथमवगम्यते ।

राजाः - अथमरविवरेभ्यश्चातकैर्निष्पतद्भिर्दरिभिरचिरभासां

तेजसा यानुविमैः ।

गतभूपरि घनानां वारिगर्भोदराणां

पिशुनयति रथस्ते शीकरङ्गिलन्ननेमिः ॥ ७ ॥

मातलिः - क्षणादायुष्मान्स्वाधिकारभूमौ वर्तिष्यते ।

राजाः - (अधोऽवलोक्य)

मातले वेगावतरणादाश्चर्यदर्शनः संलक्ष्यते मनुष्यलोकः । तथा

छि ।

शैलानामवरोडतीव शिभराङ्गुन्मज्जतां मेदिनी ।

पर्षाभ्यन्तरलीनतां विजडति स्कन्धोदयात्पादपाः ।

संतामैस्तनुभावनष्टसालिला व्यङ्गिं लजन्त्यापगाः ।

केनाप्युत्क्षिपतेव पश्य भुवनं मत्पार्श्वमानीयते ॥ ८ ॥

मातलिः - साधु दृष्टम् ।

(सम्बुभानमवलोक्य)

अडो उदाररमणीया पृथिवी ।

राजाः - मातले कतमोऽयं पूर्वापरसमुद्रावगाढः

कनकरसनिस्थन्दी सांध्यं षव मेघपरिघः सानुमानावलोक्यते ।

मातलि - आयुष्मन् औष भलु उमकूटो नाम

किंमुरुषपर्वतस्तपःसंसिद्धिक्षेत्रम् । पश्य ।

स्वायम्भुवान्मरीचैर्यः प्रबभूव प्रजापतिः ।

सुरासुरगुरुः सोऽत्र सपत्नीकस्तपस्यति ॥ ९ ॥

राजाः - तेन ज्यनतिक्रमणीयानि श्रेयांसि । प्रदक्षिणीकृत्य

भगवन्तं गन्तुमिच्छामि ।

मातलिः - प्रथमः कल्पः ।

(नाट्येनावतीर्षोः)

राजाः - (सविस्मयम्)

उपोढशब्दा न रथाङ्गनेमयः प्रवर्तमानं न च दृश्यते रजः ।

अभूतलस्पर्शनतयाऽनिरुद्धतस्तवावतीर्षोऽपि रथो न लक्ष्यते ॥ १० ॥

मातलिः - अेतावानेव शतकृतोरायुष्मतश्च विशेषः ।

राजाः - मातले कतमस्मिन्प्रदेशे मारीयाश्रमः ।

मातलिः - (उस्तेन दर्शयन्)

वल्मीकार्धनिमग्नमूर्तिरुरसा संदष्टसर्पत्वया

कण्ठे शूर्णवताप्रतानवलयेनात्यर्थसम्मीडितः ।

अंसव्यापि शकुन्तनीडनियितं बिल्रज्जटामाडलं

यत्र स्थाणुरिवायलो मुनिरसावभ्यर्कबिम्बं स्थितः ॥ ११ ॥

राजाः - नमस्ते कष्टतपसे ।

मातलिः - (संयतप्रग्रहं रथं कृत्वा)

अेतौ अदितिपरिवर्धितमन्दास्वकुं प्रजापतेराश्रमं प्रविष्टौ स्वः ।

राजाः - स्वर्गादधिकतरं निर्वृतिस्थानम्

अमृतलृष्टमिवावगाढोऽस्मि ।

मातलिः - (रथं स्थापयित्वा)

अवतरत्वायुष्मान् ।

राजाः - (अवतीर्य)

मातले भवाञ्छथमिदानीम् ।

मातलिः - संयन्त्रितो मया रथः । वयमप्यवतरामः ।

(तथा कृत्वा)

एत आयुष्मन् ।

(परिक्रम्य)

दृश्यन्तामत्रभवतामृषीणां तपोवनभूमयः ।

राजाः - ननु विस्मयादवलोकयामि ।

प्राणानामनिलेन वृत्तिरुचिता सत्कल्पवृक्षे वने

तोये काञ्चनपद्मरेणुकपिशे धर्माभिषेकक्रिया ।

ध्यानं रत्नशिवातलेषु विबुधस्त्रीसन्निधौ संयमो

यत्काङ्क्षन्ति तपोभिरन्यमुनयस्तस्मिंस्तपस्यन्त्यमी ॥ १२ ॥

मातलिः - उत्सर्पिणी ञलु मलतां प्रार्थना ।

(परिक्रम्य । आकाशे)

अये वृद्धशाकल्ये डिमनुतिष्ठति भगवान्मारीयः । डिं ब्रवीषि ।

दाक्षाणया प्रतिप्रतार्धमधिकृत्य पृष्टस्तस्यै

महर्षिपत्नीसङ्घितायै कथयतीति ।

राजाः - (कर्णं दत्त्वा)

अये प्रतिपाल्यावसरः भलु प्रस्तावः ।

मातलिः - (राजानमवलोक्य)

अस्मिन्नशोकवृक्षमूले तावदास्तामायुष्मान् यावत्त्वामिन्द्रगुरवे
निवेदयितुमन्तरान्वेषी भवामि ।

राजाः - यथा भवान्मन्यते ।

(धृति स्थितः)

मातलिः - आयुष्मन् साधयाम्यहम् ।

(धृति निष्क्रान्तः)

राजाः - (निमित्तं सूचयित्वा)

मनोरथाय नाशंसे किं बाहो स्पन्दसे वृथा ।

पूर्वावधीरितं श्रेयो दुःखं हि परिवर्तते ॥ १३ ॥

(नेपथ्ये)

मा भलु यापलं कुरु । कथं गत अेवात्मनः प्रकृतिम् ।

राजाः - (कर्णं दत्त्वा)

अभूमिश्चिमविनयस्य । को नु भल्वेष निषिध्यते ।

(शब्दानुसारेण्णावलोक्य । सविस्मयम्)

अये को नु भल्वयमनुबध्यमानस्तपस्विनीभ्यामबालसत्त्वो बालः ।

अर्धपीतस्तनं मातुरामर्दकिलिष्टकेसरम् ।

प्रक्रीडितुं सिंहाशिशुं बलात्कारेण कर्षति ॥ १४ ॥

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टकर्मा तपस्विनीभ्यां बालः)

बालः - शृम्भस्व सिंहा दन्तांस्ते गणायिष्ये ।

प्रथमा - अविनीत किं नोऽपत्यनिर्विशेषाणि सत्त्वानि विप्रकरोषि ।

हन्त वर्धते ते संरम्भः । स्थाने भलु ऋषिजनेन सर्वदमन धृति

कृतनामधेयोऽसि ।

राजाः - किं नु भलु बालेऽस्मिन्नौरस एव पुत्रे स्निह्यति मे मनः ।

नूनमनपत्यता मां वत्सलयति ।

द्वितीया - ओषा भलु केसरिणी त्वां लङ्घयति यद्यस्याः पुत्रकं न

मुञ्चसि ।

बालः - (सस्मितम्)

અહો બલીયઃ ખલુ ભીતોઽસ્મિ ।

(ઇત્યધરં દર્શયતિ)

રાજાઃ -

મહતસ્તેજસો બીજં બાલોઽયં પ્રતિભાતિ મે ।

સ્ફુલિન્ડગાવસ્થયા વહ્નિરેધાપેક્ષ ઇવ સ્થિતઃ ॥ ૧૫ ॥

પ્રથમા - વત્સ એનં બાલમૃગેન્દ્રં મુગ્ધ । અપરં તે ક્રીડનકં

દાસ્થ્યામિ ।

બાલઃ - કુત્ર । દેહ્યેતત્ ।

(ઇતિ હસ્તં પ્રસારયતિ)

રાજાઃ - કથં ચકવર્તિલક્ષણાભયનેન ધાર્યતે । તથા હ્યસ્ય ।

પ્રલોભ્યવસ્તુપ્રણયપ્રસારિતો વિભાતિ જાલગ્રથિતાન્ડુગુલિઃ કરઃ ।

અલક્ષ્યપત્રાન્તરમિદ્ધરાગયા નવોષસા ભિન્નમિવૈકપકુજમ્ ॥ ૧૬ ॥

દ્વિતીયા - સુવ્રતે ન શક્ય એષ વાયામાત્રેણ વિરમયિતુમ્ । ગચ્છ

ત્વમ્ । મદીય ઉટજે માર્કણ્ડેયસ્યર્ષિકુમારસ્ય વર્ણચિત્રિતો

મૃત્તિકામયૂરસ્તિષ્ઠતિ । તમસ્થોપહર ।

પ્રથમા - તથા ।

(ઇતિ નિષ્કાન્તા)

બાલઃ - અનેનેવ તાવત્કીડિષ્યામિ ।

(ઇતિ તાપસીં વિલોક્ય હસતિ)

રાજાઃ - સ્પૃહયામિ ખલુ દુર્વલિતાયસ્મૈ ।

આલક્ષ્યદન્તમુકુલાનનિમિત્તહાસૈરવ્યક્તવર્ણરમણીયવચઃપ્રવૃત્તીન્ ।

અઙ્કાશ્રયપ્રણયિનસ્તનયાન્વહન્તો ધન્યાસ્તદ્ગરજસા મલિનીભવન્તિ ॥

૧૭ ॥

તાપસી - ભવતુ । ન મામયં ગણયતિ ।

(પાર્શ્વમવલોક્ય)

કોઽત્ર ઋષિકુમારાણામ્ ।

(રાજાનમવલોક્ય)

ભદ્રમુખ એહિ તાવત્ । મોચયાનેન દુર્મોચહસ્તગ્રહેણ ડિમ્ભલીલયા

બાધ્યમાનં બાલમૃગેન્દ્રમ્ । (-દુર્મોક-)

રાજાઃ - ઉપગમ્ય । સસ્મિતમ્)

અયિ ભો મહર્ષિપુત્ર ।

अेवमाश्रमविरुद्धवृत्तिना संयमः किमिति जन्मतस्त्वया ।
सत्त्वसंश्रय सुभोऽपि दूष्यते कृष्णसर्पशिशुनेव यन्मनः ॥ १८

॥

तापसी - भद्रमुष्म न भल्वयमृषिकुमारः ।
राजाः - आकारसदृशं येष्टितमेवास्य कथयति ।
स्थानप्रत्ययात्तु वयमेवन्तर्किणः ।
(यथाव्यर्थितमनुतिष्ठन्बालस्पर्शमुपलभ्य । आत्मगतम्)
अनेन कस्यापि कुलाङ्कुरेण स्पृष्टस्य गात्रेषु सुष्मं ममैवम् ।
कां निर्वृतिं येतसि तस्य कुर्याद्यस्यायमङ्गुलकृतिनः प्ररुढः ॥ १९

॥

तापसी - (उभौ निर्वर्ण्य)
आश्चर्यमाश्चर्यम् ।
राजाः - आर्ये किमिव ।
तापसी - अस्य बालकस्य तेऽपि संवादिन्याकृतिरिति विस्मिताऽस्मि ।
अपरिचितस्यापि तेऽप्रतिलोमः संवृत्त इति ।
राजाः - (बालकमुपलालयन्)
न येन्मुनिकुमारोऽयमथ को स्य व्यपदेशः ।
तापसी - पुरुवंशः ।
राजाः - (आत्मगतम्)
कथमेकावयो मम । अतः ऋषु मदनुकारिणमेनमत्रभवती मन्यते ।
अस्त्येतत्पौरवाणामन्त्यं कुलव्रतम् ।
भवनेषु रसाधिकेषु पूर्वं क्षितिरक्षार्थमुशान्ति ये निवासम् ।
नियतैकप्रतियतानि पश्चात्तरुमूलानि गृहीभवन्ति तेषाम् ॥ २० ॥

(प्रकाशम्)

न पुनरात्मगत्या मानुषाणामेष विषयः ।
तापसी - यथा भद्रमुष्मो भाषति । अप्सरःसम्बन्धेनास्य जनन्यत्र
देवगुरोस्तपोवने प्रसूता ।

राजाः - (अपवार्य)

उन्त द्वितीयमिदमाशाजननम् ।

(प्रकाशम्)

अथ सा तत्रभवती डिमाष्यस्य राजर्षेः पत्नी ।

तापसी – कस्तस्य धर्मदारपरित्यागिनो नाम संकीर्तयितुं
चिन्तयिष्यति ।

राजा: – (स्वगतम्)

धर्मं भवतु कथा मामेव लक्ष्मीकरोति । यदि तावदस्य शिशोर्मातरं
नामतः पृच्छामि । अथ वाऽनार्थः परदारव्यवहारः ।

(प्रविष्य मृन्मयूरुडस्ता)

तापसी – सर्वदमन शकुन्तलावर्णं प्रेक्षस्व ।

भालः – (सदृष्टिक्षेपम्)

कुत्र वा मम माता ।

उभे – नामसादृश्येन वञ्चितो मातृवत्सलः ।

द्वितीया – वत्स अस्य मृत्तिकाभयूरस्य रम्यत्वं पश्यति भणितोऽसि ।

राजा: – (आत्मगतम्)

किं वा शकुन्तलेत्यस्या मातुराभ्या । सन्ति पुनर्नामधेयसादृश्यानि ।

अपि नाम मृगतृष्णिकेव

नाममात्रप्रस्तावो मे विषादाय कल्पते ।

भालः – मातः रोचते म अेष भद्रमयूरः ।

(धृति क्रीडनकमादत्ते)

प्रथमा – (विलोक्य । सोद्वेगम्)

अहो रक्षाकरण्डकमस्य मणिबन्धे न दृश्यते ।

राजा: – अलमावेगेन । नन्विदमस्य सिंहावाविमर्दात्परिभ्रष्टम् ।

(धृत्यादातुमिच्छति)

उभे – मा भव्येतदवलम्ब्य कथम् । गृहीतमनेन ।

(धृति विस्मयाद्गुरोर्निहितहस्ते परस्परमवलोक्यतः)

राजा: – किमर्थं प्रतिषिद्धाः स्मः ।

प्रथमा – शृणोतु महाराजः । अेषाऽपराजिता नामौषधिरस्य

जातकर्मसमये भगवता मारीयेन दत्ता । अेतां किल

मातापितरावात्मानं य वर्जयित्वाऽपरो भूमिपतितां न गृह्णाति ।

राजा: – अथ गृह्णाति ।

प्रथमा – ततस्तं सर्पो भूत्वा दृशति ।

राजा: – भवतीभ्यां कदाचिदस्याः प्रत्यक्षीकृता विद्धिया ।

उभे – अनेकशः ।

राजा: – (सदर्भम् । आत्मगतम्)

कथमिव सम्पूर्णांमपि मे मनोरथं नाभिनन्दामि ।

(धृति बालं परिष्वजते)

द्वितीया – सुव्रते ऐलि । धमं वृत्तान्तं नियमव्यापृतायै
शकुन्तलायै निवेदयावः ।

(धृति निष्क्रान्ते)

बालः – मुग्ध माम् । यावन्मातुः सकाशं गमिष्यामि ।

राजाः – पुत्रक मया सदैव मातरमभिनन्दिष्यसि ।

बालः – मम भ्रालु तातो दृष्यन्तः । न त्वम् ।

राजाः – (सस्मितम्)

अेष विवाह ऐव प्रत्याययति ।

(ततः प्रविशत्येकवेणीधरा शकुन्तला)

शकुन्तला – विकारकालेऽपि प्रकृतिस्थां सर्वदमनस्यौषधिं
श्रुत्वा न मे आशाऽऽसीदात्मनो भागधेयेषु । अथ वा यथा
सानुमत्याऽऽभ्यातं तथा सम्भाव्यत ऐतत् ।

राजाः – (शकुन्तलां विलोक्य)

अये सेयमत्रभवती शकुन्तला यैषा

वसने परिधूसरे वसाना नियमक्षाममुष्णी धृतैकवेणिः ।

अतिनिष्करुणस्य शुद्धशीला मम दीर्घं विरहव्रतं बिभर्ति ॥ २१ ॥

शकुन्तला – (पश्चात्तापविवर्णां राजानं दृष्ट्वा)

न भल्वार्यपुत्र धव । ततः क अेष धदानीं कृतरक्षामऽगलं

दारकं मे गात्रसंसर्गेण दूषयति ।

बालः – (मातरमुपेत्य)

मातः अेष कोऽपि पुरुषो मां पुत्र धत्यालिङ्गति ।

राजाः – प्रिये कौर्यमपि मे त्वधि प्रयुक्तमनुकूलपरिणामं संवृत्तं
यदहमिदानीं त्वया प्रत्यभिज्ञातमात्मानं पश्यामि ।

शकुन्तला – (आत्मगतम्)

दृध्य समाश्रसिद्धि समाश्रसिद्धि ।

परित्यक्तमत्सरेणानुकम्पितास्मि दैवेन । आर्यपुत्रः भल्वेषः ।

राजाः – प्रिये ।

स्मृतिभिन्नमोहतमसो दिष्ट्या प्रमुष्णे स्थितासि मे सुमुष्णि ।

उपरागान्ते शशिनः समुपगता रोडिणी योगम् ॥ २२ ॥

शकुन्तला - जयतु जयत्वार्थपुत्रः ।

(धृत्यर्धोक्ते बाष्पकण्ठी विरमति)

राजाः - सुन्दरि ।

बाष्पोऽपि प्रतिषिद्धेऽपि जयशब्दे जितं मया ।

यत्ते दृष्टमसंस्कारपाटलोष्ठपुटं मुष्मम् ॥ २३ ॥

बालः - मातः ३ अेषः ।

शकुन्तला - वत्स ते भागधेयानि पृच्छ ।

राजाः - (शकुन्तलायाः पादयोः प्रणिपत्य)

सुतनु वृद्धयात्प्रत्यादृशय्यलीकमपैतु ते

किमपि मनसः सम्मोहो मे तदा बलवान्भूत् ।

प्रबलतमसामेवम्नायाः शुभेषु हि वृत्तयः

अजमपि शिरस्यन्धः क्षिप्तां धुनोत्यडिशङ्कया ॥ २४ ॥

शकुन्तला - उत्तिष्ठत्वार्थपुत्रः । नूनं मे सुयरितप्रतिबन्धकं

पुराकृतं तेषु दिवसेषु परिणामाभिमुष्ममासीद्यैन

सानुक्कोशोऽप्यार्थपुत्रो मयि विरसः संवृत्तः ।

(राजोत्तिष्ठति)

शकुन्तला - अथ कथमार्थपुत्रेण स्मृतो दुष्प्रभाग्ययं जनः ।

राजाः - उद्धृतविषादशल्यः कथयिष्यामि ।

मोहान्मया सुतनु पूर्वमुपेक्षितस्ते

यो बद्धबिन्दुरधरं परिबाधमानः ।

तं तावदाकुटिलपक्ष्मविलग्नमधे

बाष्पं प्रमृज्य विगतानुशयो भवेयम् ॥ २५ ॥

(धृति यथोक्तमनुत्तिष्ठति)

शकुन्तला - (नाममुद्रां दृष्ट्वा)

आर्यपुत्रं धृष्टं तदङ्गुलीयकम् ।

राजाः - अस्मादङ्गुलीयोपलम्भात्पलु स्मृतिरुपलब्धा ।

शकुन्तला - विषमं कृतमनेन यत्तदाऽऽर्यपुत्रस्य प्रत्ययकाले

दुर्लभमासीत् ।

राजाः - तेन हि ऋतुसमवाययिहं प्रतिपद्यतां लता कुसुमम् ।

शकुन्तला - नास्य विश्वसिमि । आर्यपुत्रं अवेतद्धारयतु ।

(ततः प्रविशति मातलिः)

मातलिः - दृष्ट्या धर्मपत्नीसमागमेन पुत्रमुभदशनेन
यायुष्मान्वर्धते ।

राजाः - अब्रूत्सम्पादितस्वादुङ्गलो मे मनोरथः । मातले न भलु
विदितोऽयमाभाण्डलेन वृत्तान्तः स्यात् ।

मातलिः - (सस्मितम्)

किमीश्वराणां परोक्षम् । अत्वायुष्मान् । भगवान्मारीचस्ते दर्शनं
वितरति ।

राजाः - शकुन्तले अवलम्ब्यतां पुत्रः । त्वां पुरस्कृत्य भगवन्तं
द्रष्टुमिच्छामि ।

शकुन्तला - जिद्धैभ्यार्थपुत्रेण सल गुरुसमीपं गन्तुम् ।

राजाः - अप्यायरितव्यमभ्युदयकालेषु । ओज्येहि ।

(सर्वे परिङ्कामन्ति)

(ततः प्रविशत्यदित्या सार्धमासनस्थो मारीचः)

मारीचः - (राजानमवलोक्य)

दाक्षायणि ।

पुत्रस्य ते रणशिरस्यमग्रयायी

दुष्यन्त इत्यभिहितो भुवनस्य भर्ता ।

यापेन यस्य विनिवर्तितकर्म जातं

तत्कोटिभक्तुविशामाभरणं मघोनः ॥ २६ ॥

अदितिः - सम्भावनीयानुभावाऽस्याकृतिः ।

मातलिः - आयुष्मन् अेतौ पुत्रप्रीतिपिशुनेन यक्षुषा द्विवीकसां

पितरावायुष्मन्तमवलोकयतः । तावुपसर्ष ।

राजाः - मातले ।

प्राङ्दूर्वादशाधा स्थितस्य मुनयो यत्तेजसः कारणं

भर्तारं भुवनत्रयस्य सुषुवे यद्दक्षामागेश्वरम् ।

यस्मिन्नात्मभवः परोऽपि पुरुषश्चक्रे भवायास्यदं

द्वन्द्वं दक्षमरीचिसम्भवमिदं तत्स्रष्टुरेकान्तरम् ॥ २७ ॥

मातलिः - अथ किम् ।

राजाः - (उपगम्य)

उभाभ्यामपि वासवनियोज्यो दुष्यन्तः प्राणमति ।

मारीच - वत्स शिरं जुव । पृथिवीं पालय ।

अदितिः - वत्स अप्रतिरथो भव ।

शकुंतला - दारकसखिता वां पादवदनं करोमि ।

मारीचः - वत्से ।

आभाएडलसमो भर्ता जयन्तप्रतिमः सुतः ।

आशीरन्या न ते योग्या पौलोमीसदृशी भव ॥ २८ ॥

अदितिः - जाते भर्तुर्भुमता भव । अयं य दीर्घायुर्वत्सक

उभयकुलनन्दनो भवतु । उपविशत ।

(सर्वे प्रजापतिभक्ति उपविशन्ति)

मारीचः - (अकैकं निर्दिशन्)

दृष्टया शकुंतला साध्वी सदपत्यमिदं भवान् ।

श्रद्धा वित्तं विधिश्चेति त्रितयं तत्समागतम् ॥ २९ ॥

राजाः - भगवन् । प्रागभिप्रेतसिद्धिः । पश्चाद्दर्शनम् ।

अतोऽपूर्वः भवो वोऽनुग्रहः । कुतः ।

उद्वेति पूर्वं कुसुमं ततः क्वलं धनोदयः प्राक्तनन्तरं पयः ।

निमित्तनैमित्तिकयोरयं क्वमस्तव प्रसादस्य पुरस्तु सम्पदः ॥ ३० ॥

मातलिः - अयं विधातारः प्रसीदन्ति ।

राजाः - भगवन् । भामाज्ञाकर्षी वो गान्धर्वेण विवाहविधिनोपयम्य

कस्यचित्कालस्य बन्धुभिरानीतां

स्मृतिशैथिल्यात्प्रत्यादिशन्नपराधोऽस्मि तत्रभवतो

युष्मत्सगोत्रस्य कएवस्य । पश्चाद्गुणीयकदर्शनाद्दृढपूर्वा

तद्दुहितरमवगतोऽहम् । तच्चित्रमिव मे प्रतिभाति ।

यथा गजो नेति समक्षरूपे तस्मिन्नपकाभति संशयः स्यात् ।

पदानि दृष्ट्वा तु भवेत्प्रतीतिस्तथाविधो मे मनसो विकारः ॥ ३१ ॥

मारीचः - वत्स अलमात्मापराधशङ्कया । सम्मोहोऽपि

त्वय्यनुपपन्नः । श्रूयताम् ।

राजाः - अवहितोऽस्मि ।

मारीचः - यदैवाप्सरस्तीर्थावतरणात्प्रत्यक्षवैकल्यां

शकुंतलामादाय मेनका दक्षायणीभुपगता तदैव

ध्यानादवगतोऽस्मि दुर्वाससः शापादियं तपस्विनी

सडधर्म्याशिशीत्वया प्रत्यादिष्टा नान्यथेति । स

यायमङ्गुलीयकदर्शनावसानः ।

राजाः - (सोऽख्वासम्)

ओष वयनीयान्मुक्तोऽस्मि ।

शकुंतला - (स्वगतम्)

दृष्ट्याऽकारणप्रत्यादेशी नार्यपुत्रः । न पुनः शममात्मानं
स्मरामि । अथ वा प्राप्तो मया स हि शापो विरडशून्यवृद्धयया न
विदितः । अतः सप्तीत्यां संदिष्टास्मि भर्तुरङ्गुलीयकं
दर्शयितव्यमिति ।

मारीयः - वत्से चरितार्थासि । तदिदानीं सडधर्मयारिणं प्रति

न त्वया मन्युः कार्यः । पश्य ।

शापादसि प्रतिडता स्मृतिरोधरक्षे

भर्तृर्यपेततमसि प्रभुता तवैव ।

छाया न मूर्छति मलोपडतप्रसादे

शुद्धे तु दर्पाणतले सुलभावकाशा ॥ ३२ ॥

राजाः - यथाड भगवान् ।

मारीयः - वत्से कश्चिदभिनन्दितास्त्वया

विधिवदस्माभिरनुष्ठितजातकर्मा पुत्र ओष शाकुन्तलेयः ।

राजाः - भगवन् अत्र षलु मे वंशप्रतिष्ठा ।

(धति बालं डस्तेन गृह्णाति)

मारीयः - तथाभाविनमेनं यडवर्तिनभवगच्छतु भवान् ।

पश्य ।

रथेनानुद्धातस्तिमितगतिना तीर्णजलधिः

पुरा समद्रीपां जयति वसुधामप्रतिरथः ।

धडायं सत्त्वानां प्रसभदमनात्सर्वदमनः

पुनर्यास्यत्याभ्यां भरत धति लोडस्य भरणात् ॥ ३३ ॥

राजाः - भगवता कृतसंस्कारे सर्वमस्मिन्वयमाशास्मडे ।

अदितिः - भगवन् अस्या दृडितृमनोरथसम्पत्तेः कएवोऽपि

तावत्पशुतविस्तारः डियताम् । दृडितृवत्सला मेनडेवैवोपयरन्ती

तिष्ठति ।

शकुंतला - (आत्मगतम्)

मनोरथः षलु मे भणितो भगवत्या ।

मारीचः - तपःप्रभवत्प्रत्यक्षं सर्वमेव तत्रभवतः ।

राजाः - अतः भलु मम नातिकुक्ष्रो मुनिः ।

मारीचः - तथाप्यसौ प्रियमस्माभिः प्रष्टव्यः । कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य)

शिष्यः - भगवन् अयमस्मि ।

मारीचः - गालव ष्टानीमेव विधायसा गत्वा मम

वयनात्तत्रभवते कएवाय प्रियमावेद्य यथा पुत्रवती शकुंतला

तच्छापनिवृत्तौ स्मृतिमता दृष्यन्तेन प्रतिगृहीतेति ।

शिष्यः - यदाज्ञापयति भगवान् ।

(एति निष्क्रान्तः)

मारीचः - वत्स त्वमपि स्वापत्यदारसहितः सभ्युराभाएऽलस्य

स्थमारुह्य ते राजधानीं प्रतिष्ठस्व ।

राजाः - यदाज्ञापयति भगवान् ।

मारीचः - अपि य ।

तव भवतु भिडौजाः प्राज्यवृष्टिः प्रजासु

त्वमपि विततयज्ञो वज्रिणं प्रीणयस्व ।

युगशतपरिवर्तानिवमन्योन्यकृत्यैर्नयतमु-

भयलोडानुग्रहश्चाधनीयैः ॥ ३४ ॥

राजाः - भगवन् यथाशक्ति श्रेयसे यतिष्ये ।

मारीचः - वत्स किं ते भूयः प्रियमुपकरोमि ।

राजाः - अतः परमपि प्रियमस्ति । यदीह भगवान्प्रियं कर्तुमिच्छति

तर्हीदमस्तु ।

(भरतवाक्यम्)

प्रवर्ततां प्रकृतिहिताय पार्थिवः

सरस्वती श्रुतमहतां महीयताम् ।

ममापि य क्षापयतु नीललोहितः

पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ ३५ ॥

(निष्क्रान्ताः सर्वे)

(एति सप्तमोऽङ्कः ।)

समाप्तमिदमभिज्ञानशकुन्तलं नाम नाटकम् ।

The AbhijnAnazAkuntalam of KAlidAsa

ed. by M.R. Kale

Bombay 1898 (ninth ed. 1961)

Input by Muneo Tokunaga

Input finished on July 26N 1999.

Proofread by Shrirang Nene, Ilya Comet

——
The AbhijnAnashAkuntalam of KAlidAsa
pdf was typeset on August 17, 2024
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

